

МЕРИ БЪТЛЪР ДАМАТА

Превод от английски: Лазар Балабанов, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Крадла!

Въпреки сериозността на обвинението, топлите кестеняви очи на момичето изразяваха само веселие. Тя хвърли на обвинителя си един ироничен поглед, притеснена повече от гъделичкането на падналия изпод шапката ѝ кичур. Можеше само да се гадае по каква случайност брошката се бе озовала в нейната пазарска кошница. Но кражба? Каква абсолютна смехория! Това беше един отвратителен предмет, блестящо вулгарен като собственичката си. И също като нея фалшив — една добра имитация, но не достатъчно, за да излъже окото на познавач.

Облеченият в ливрея младеж до нея я сочеше с обвиняващ пръст.

— Значи ти си тази, която краде всички тези дрънкулки! И казваш, че господарката е толкова разсеяна, че сигурно е поставила брошката не на мястото ѝ — гласът му се повиши толкова, че всеки можеше да го чуе, повиши се достатъчно, за да привлече още слушатели сред зяпачите и клиентите пред магазина за свещи. — Заради теб всички ние можем да загубим службите си.

Тя все още не разбираше.

— Какви дрънкулки? Джеймс, за какво говориш ти? Аз не знам как...

— Запази си речите и невинния вид за „човката“.

Думата не ѝ беше позната, но тя отгатна от одобрителния шепот на събиращата се тълпа, че лакеят имаше предвид един съдия.

— Не бъде глупав — каза тя. — Няма да ти благодарят, че раздухваш едно просто недоразумение. Аз съм сигурна, че всичко може да се установи, за да се удовлетвори господаря, веднага щом занесем дрънкулката обратно в къщи.

Обаче спокойният разум в гласа ѝ не повлия на слушателите в нейна полза. В края на краищата, една наета компаньонка беше просто слуга и нямаше право на авторитета и маниерите на благородниците.

Окуражен от знаците на подкрепа, лакеят я сграбчи злобно за китката на ръката. При този неочакван знак на насилие, момичето

хвърли един дълъг, ясен поглед на своя обвинител. Изведнъж тя започна да разбира какво възнамеряваше той, въпреки че все още не осъзнаваше защо го прави. Джеймс знаеше много добре какво върши и същевременно получаваше огромно удоволствие от това.

Тълпата се натискаше напред все по-близо, твърде близо. И сега, внезапно тя почувства, че не може повече да понася нито за момент презрителното отношение на лакея и потната хватка на дланта му. Със свободната си ръка тя замахна с кошницата, удари го по главата и се освободи, докато той инстинктивно я пусна, вдигайки ръка, за да се защити.

Тълпата повтори неговия рев. Като се огледа наоколо, тя внезапно осъзна, че е заобиколена от непознати. Джеймс беше настоял да се отклонят от обичайния маршрут, за да отидат в един различен магазин, където, уверяваше я той, можеше да се купят коприни и панделки от по-добро качество и на по-ниска цена.

Сега нямаше време да се тревожи по въпроса защо лакеят ѝ желаше злото. Или да мисли за предупрежденията на майка си да не изпада в така наречените от нея „диви състояния на Джени“. Нямаше време за нищо друго, освен да изпусне кошницата и да бяга.

Вятърът издърпа шапката ѝ и след минути освободи от иглите нейните гъсти, изгорели кичури. Широките поли ѝ пречеха, но волята, както и страхът придадоха бързина на дългите ѝ крайници. Само ако можеше да стигне къщата, преди злобният Джеймс да я настигне, само ако можеше да се добере за малко до ухото на господаря...

Лакеят също беше решителен в преследването. И не само това, ами сега той използваше едно най-ужасно оръжие срещу нея — тълпата. Нямаше сила на земята, която сега можеше да ги спре. С всяка крачка, все повече хора — продавачи, зяпачи, слуги и господари — се присъединяваха към преследването. Викът „Спри, крадло“ изглежда ги привличаше неудържимо и ги лишаваше от човешките качества.

Не беше вероятно, че ще им избяга. Те я следваха упорито като хрътки, подушващи плячката си по вятъра. Момичето се стрелкаше навътре и навън от алеите зад магазините. Само след няколко пресечки улиците се промениха от подредени и уважавани магазини и кантори в серии от съмнителни кръчми и заведения. Изметът на този район — проститутки, пияници и просяци — можеше и да има някакъв респект

към закона, но въпреки това те се присъединиха с удоволствие към гонитбата.

Отминавайки кухненската врата на един от магазините за грог, момичето се подхлъзна в мръсотията и падна. Изправи се веднага, но преднината ѝ пред преследвачите намалня. В отчаяние, тя се опита да се шмугне в следващото питейно заведение, но още с влизането разбра грешката си. Даже изцапана при падането от помията, тя все още несъмнено беше дама и като такава напълно не на мястото си в подобни места.

Стаята замръзна при нейното появяване. И не бе чудно — тя сигурно изглеждаше като полудяла. Косата ѝ сега висеше разпусната над раменете, изглеждаща тъмночервена на фона на бледата ѝ кожа. Рамката, която поддържаше полите ѝ, се бе счупила от едната страна и ѝ придаваше наклонен вид, а щампованата памучна рокля беше разкъсана и изцапана.

Докато всички очи я разглеждаха, ушите на присъстващите можаха да чуят приближаващата орда. Нито мястото, нито времето бяха подходящи, за да моли за пощада, или помощ. Тя можа да прочете съдбата си в кървясалите очи на собственика. Обаче пиетието го правеше бавен. Преди да може да я сграбчи за раменете, тя измъкна един стол изпод един нестабилен клиент и го запрати към него. Насочи се към задния изход, докато собственикът все още се опитваше да стане от пода.

Тълпата вече влизаше в магазина за джин. Тя се надяваше, че поне някои ще бъдат отклонени от преследването от изобилието евтино пиение. Те със сигурност бяха разгорещени и жадни в този момент.

Собственото ѝ гърло бе пресъхнало. Част от корсета ѝ се впиваше в ребрата, дъхът ѝ излизаше трудно от устата. Сигурна в невинността си, тя не се страхуваше от закона, но бе ужасена сега от тълпата. Ясно беше, че преследвачите не си спомняха повече целта на гонитбата. Някакъв друг, по-примитивен инстинкт, ги подтикваше.

Хващайки се отстрани и същевременно опитвайки се да повдигне полите си, тя бързаше през съседния двор и навън на улицата. Сега вече бе излязла отново на главната улица. Несъзнаваща другите опасности, тя се втурна между една барокова карета и

зеленчукова талига, причинявайки уплаха на конете, които се изправиха на място и извиха опасно настрана.

Чувство на триумф я изпълни, когато разбра, че е само на няколко крачки от къщи. Тогава ще бъде в безопасност, тогава справедливостта ще възтържествува. Тогава...

Самата господарка отговори бързо на френетичното блъскане по вратата, сякаш чакаше някого, или нещо. Голямата ѝ фигура, още повече разширена от широката рамка на полите и нагоре от модната перука, изцяло запълваше вратата.

— Мадам, аз трябва да видя господин Рансъм веднага. Джеймс, лакеят, е полудял. Той се опита да...

— Некомпетентен глупак! Аз трябваше да разбера, че не може да му се вярва.

— Значи вие знаете, че той е взел брошката ви? О, вие облекчавате съзнанието ми значително. Ако обичате, мадам, той ще бъде тук всяка минута — с една тълпа след него. Позволете ми да вляза и да си поема дъх. Мисля, че господин Рансъм би трябвало да е тук, за да се справи с това.

— Господин Рансъм няма да ти помогне, госпожице.

Тя вдигна очите си бавно, почти неспособна да повярва в гнева, който чу в гласа на господарката си.

— Мислеше, че аз няма да забележа ли? — продължаваше ужасният глас. — Моят съпруг? В моята къща?

Благородната фасада, която госпожа Рансъм се опитваше да поддържа, започваше да се пропуква.

— Мислеше, че си различна, нали? От неговата собствена класа? Той разбра твърде скоро, че класата не означава абсолютно нищо без бронз зад нея. И сега ти самата ще разбереш същото.

Момичето поклати глава недоверчиво. Ушите му се изпълваха с един ужасен рев.

— Вие? — съзнанието ѝ се опитваше да се справи с това странно развитие на нещата. Не Джеймс, а госпожа Рансъм ѝ е направила това. Нарочно. Не желаейки да приеме истината, тя протестира: — Не, о не.

— О, да, моето момиче. И не си мисли, че той ще те защити. Може да не му хареса, но ще направи, каквото му се каже. Той винаги го прави... накрая.

Гневът, помогнал на момичето да избяга, се появи отново за момент.

— Вие наистина ли мислите, че всеки ще повярва на вашето обвинение? Че аз бих рискувала положението и характера си, открадвайки едно грозно парче... боклук?

Сега тълпата беше вече почти върху тях, изтощена физически и респектирана от импозантната фигура на госпожа Рансъм, но въпреки това триумфираща. Джеймс и неколцина други сграбчиха момичето, дърпайки го за ръцете, докато извика от болка. И все пак тя има удоволствието да види, че последният ѝ изстрел попадна право в целта. Руменина от ярост покри грубите черти на господарката ѝ. Тя не е знаела! Лекомисленият господин Рансъм трябва тайно да е продал, или подарил оригинала.

Чувството ѝ за победа обаче беше краткотрайно.

— Това няма да е боклук, когато се изправиш пред съда — подразни я госпожа Рансъм, като затръшна вратата пред лицето ѝ. — Аз ти обещавам това, госпожице Джени Уайлд. Ако доживееш, за да те съдят!

1

Джени трепереше до студената каменна стена на Женския затвор и се чудеше колко дълго щеше да ѝ отнеме да умре.

Смъртта беше за предпочитане пред лудостта, или... Не, тя нямаше да стане като онези другите — животни, жените, които се бяха продавали толкова често, че нищо не им оставаше.

Тя беше мислила преди това, че не е едно неопитно момиче. Бе видяла твърде много от войната и ужасите ѝ, за да бъде лесно шокирана. Но нищо от това, което бе видяла, или чула, не можеше да я подготви за грозотата и наистина реалното зло на Нюгейт.

През дните, които последваха болезненото ѝ запознанство със затворническия живот, Джени научи много неща. Трябваше ѝ малко време, за да разбере. Изглежда, всеки тук говореше на друг език. Но едно нещо скоро стана ясно: можеше да имаш всичко, което пожелаеш — за съответната цена. Наречи го приятелство, наречи го декор, но всички те искаха пари — от надзирателите до другарките ѝ по съдба — затворничките.

Джени нямаше нищо, нито пари, нито даже някакви вещи за размяна. Без защитата на даже само няколко пенса, тя беше оковавана от надзирателите и бита от затворничките, които откраднаха и последните ѝ дрехи. Ако не бе успяла да грабне мръсния парцал, изхвърлен от жената, която открадна нейните дрехи, тя щеше да остане без нищо, с което да предпази тялото си от студа и мръсотията.

Това беше първият урок на Нюгейт за всички затворници. Вторият се състоеше в това, че най-лошото в затворническия живот не бе студът и мръсотията, даже не и нездравата воня и неприличният език, носещ се из въздуха, а скуката, пълната липса на цел, или някаква дейност. Това караше другите да се бият, да пият и да играят на комар. И да полудяват.

Джени научи също какво означаваше да имаш враг в Нюгейт, когато отказа на Кейлъб Диймс, надзирателя.

Той се усмихваше, докато се тътреше по пода към ъгъла, където тя се свиваше близо до жертвите на треската.

— Добре, ами това е високопоставената и могъща госпожица Уайлд. Аз почти не те познах в красивия ти нов костюм — той все още се усмихваше, докато опипваше дълбокия разрез върху бузата си. Не, той никога нямаше да забрави отказа на Джени. Лицето му щеше да носи спомена през остатъка от неговия живот.

Джени се опита да се загърне по-добре с парцаливата дреха и да си придаде храбър вид.

— Какво искаш?

Тя не трябваше да казва това. Знаеше какво иска той. Искаше нея — да я използва за собствено удоволствие и да я продаде за удоволствието на други.

— Аз? Абсолютно нищо. Имам всичко, което желая.

Джени наблюдаваше уморено свистенето на камшика му.

— Какъв късмет за теб.

— Да, аз съм мъж, който сам си създава съдбата и живее според собствени правила.

Правилата му бяха никой да не купува от нея, или да ѝ продава каквото и да било. Ако тя искаше нещо — слама, за да спи върху ѝ, по-добра храна, питие, изобщо каквото и да е — трябваше да се обърне към него. И да плати неговата цена.

— Аз само идвам, като загрижен владетел, да попитам за здравето ти, така да се каже. Обстановката отговаря ли на твоите очаквания? Има ли нещо, което мога да направя, за да се погрижа за твоя... комфорт?

Камшикът изсвистя за момент по-близо. Джени се отдръпна бързо. Това малко движение промени зрителното ѝ поле съвсем малко, но това бе достатъчно. Тя можа да види, че зад Диймс жените бяха заети със заниманието напиване от бутилките джин, които той беше раздал. Една голяма караница избухна за собствеността над една от бутилките. Никоя от тях не гледаше Диймс, освен Джени и още една затворничка. И тази другата, видя Джени с ъгълчето на окото си, майсторски бъркаше в джоба му.

Това бе извършено красиво. Ако Джени не беше наблюдавала с часове практиката на по-младите момичета в изкуството на изваждане предмети от джобовете една на друга, тя никога не би повярвала.

Диймс наистина нямаше представа какво става. Смеейки се, той изглеждаше доволен, че ѝ е обяснил положението и беше готов да си върви.

Освен че кражбата не беше приключила.

— Да — каза Джени бързо, изненадвайки ги и двамата, — има нещо, което можеш да направиш за мен.

Диймс се усмихна.

— А-а. Има ли сега?

Джени се почувства глупачка, но не можеше да устои на изкушението да участва в неговото посрамване.

— Ти можеш да намалиш едновременно популацията на въшките и вонята на затвора, като се махнеш веднага — отговори тя, — преди аз да се разболея страхотно.

— Ти, кучко.

Да, това го хвана, помисли тя, отказвайки да разсъди, че може би създава собствената си гибел.

— Ти добавяш към сметката, госпожице — заплаши я той повдигайки нагоре главата ѝ с камшика — Кейлъб Диймс не забравя.

Докато се извъръщаше, той се пресегна към джоба си — празния си джоб. Инстинктивно, Джени протегна крак, за да го препъне. Диймс се стовари долу с един най-приятен тътен, за огромно удоволствие на другите затворнички. Шумът от падането на тялото върху пода беше достатъчно силен, даже, за да привлече вниманието на другите, които се отвърнаха от пиенето и свадата, за да изразят удоволствието си от това импровизирано забавление. Удоволствието на Джени беше не по-малко от тяхното, но тя знаеше, че ще трябва да го прикрие, ако искаше да избегне налагането с камшик.

Сграбчвайки крака си, тя изкрещя:

— Ти го направи нарочно, ти... — Джени се мъчеше да намери подходяща обида — ти, грубиян. Чудовище, ти почти ми откъсна крака! — тя тихо нареждаше на себе си, клатейки се напред-назад, сякаш изпитваше силна болка. За нейно собствено учудване, тя даже можа да пусне няколко сълзи.

Надзирателят наблюдаваше внимателно нейното изпълнение с омраза в очите, но явно забелязваше само болката и страха, които искаше да види.

— Само едно напомняне, госпожице. Ако ти мислиш, че не може да стане по-лошо от това аз мога да ти покажа колко много грешиш. Помисли си добре.

Той замахна небрежно с камшика си, докато напускаше, не обръщайки внимание на хора от мяукания и проклетия, който го изпращаше. С известен страх Джени очакваше бурното завръщане на надзирателя. Веднъж, след като Диймс откриеше кражбата, както сигурно скоро щеше да направи, изглеждаше невероятно да потърси другаде изкупителната жертва. Обаче той не се върна повече през този следобед. Или искаше тя да изпита напълно ужасния тормоз на предстоящото наказание, или беше по-глупав, отколкото тя предполагаше.

Тази нощ имаше още нещо, освен разтревоженото ѝ съзнание, което я държа будна. Една от жените раждаше. Тя се справяше със събитието без търпение, задръжки, или кураж. Нейните компаньонки я заобикаляха, предлагайки груба поддръжка, но малко реална помощ.

Слаба както беше, и ужасена да посрещне бруталността на главните насилници, Джени беше готова да предложи малкото помощ, която можеше, когато чу, че жената отхвърли всякаква помощ, освен тази на джина.

— Тя е напълно добре — внезапно заяви един глас до ухото на Джени. — Това ще ѝ е единадесетото. Ръси ги като прасе в канавка, така прави тя. Ето. Това е за теб — това беше момичето, което така майсторски ограби господин Диймс. В протегнатата си ръка тя предлагаше малко хляб и сирене.

Джени се поколеба. Досега тя бе направила повече, отколкото само да се надява, че ще умре — беше предизвиквала смъртта. Когато позволяваше на другите да ѝ крадат мизерната хранителна дажба, когато се намираше на ръба на гибелта, тя го правеше с пълното съзнание за последствията. И все пак, сега се изкушаваше.

Въпреки решимостта ѝ да умре, една силна воля за живот, за оцеляване, продължаваше да съществува. Даже тук, животът все пак имаше своите привлекателни страни, своите удоволствия. Днес тя бе намерила удовлетворение, почти забава в конфронтацията с нейния надзирател. Сега ѝ се предлагаше приятелство с тази храна. Щеше да бъде невъзпитано да го отхвърли и все пак...

Крадлата сякаш усети нерешителността на Джени.

— Аз те виждам и знам за какво мислиш. Но не прави това, момиче. Не се предавай.

— Защо не?

— Ако умреш, те ще спечелят. Не оставяй копелетата да спечелят.

Джени помисли за госпожа Рансъм, за Джеймс и Диймс. Да ги остави да спечелят? Не, това щеше да е грешка, ужасна грешка. Колко странно беше, че една затворничка тук трябваше да предизвика гордостта ѝ.

— Благодаря ти — каза тя и прие подаръка.

— Аз съм ти длъжна. Не смеех да се приближа по-рано към теб. Този грубиян с лице като бекон, Диймс, те е нарочил. Когато той казва, че може да направи живота ти един ад, не лъже. И заплашва да направи точно това на всеки, който ти протегне ръка. Разбира се, ако може да го установи — даже в тъмното, Джени можа да почувства усмивката на елф върху лицето на момичето. — Той не е твърде умен, нашият Кейлъб. Твърде е самомнителен. Би трябвало да се оглежда зад гърба си, вместо да се качва на всяка срещната кучка и да си брои пенсовете.

На това можеше да се повярва.

— А когато той намери джоба си празен?

— О, но той няма да го направи. Аз се гмуркам по джобовете почти от бебешка възраст и знам по-добре. Той ще намери джобовете си олекнали, но не празни. И тогава няма да може да си спомни точно колко е имал, когато и където го е имал.

И тогава Джени се разсмя, за нейна собствена огромна изненада.

— Това е номерът. Знаеш ли — каза новата ѝ приятелка сериозно, — аз те забелязах веднага, когато се появи тук. Някак си, ти не си като останалите от нас. Но си наред.

Преди Джени да може да изрази благодарността си, момичето вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Бебешки плач разкъса тишината.

— Сега по-добре да вървя. Ще говорим пак по-късно.

— Чакай! Аз... аз даже не знам името ти. Моето е...

— Чух, аз знам твоето. Аз се казвам Суки.

— Суки. Суки коя?

Един кикот ѝ отговори.

— Суки никоя. Имам късмет, че притежавам поне това име. Довиждане, Джени Уайлд.

В тъмнината Джени се усмихна. Тя винаги можеше да оцени чудото на неочакваното. За пръв път, откакто пристигна в Лондон, беше намерила приятелка в лицето на една крадла от затвора Нюгейт.

По някое време през нощта плачът на бебето спря. Майката, снабдила се с алкохола, за който мечтаеше, не обръщаше внимание на настоящите писъци; сега също не обръщаше внимание на внезапно настъпилата тишина.

Бунтът започна едва, когато пазачите дойдоха да отнесат тялото на бебето и бяха възпрепятствани. Не от майката, която се намираше под въздействието на джина, но от една бедна нещастница, която не разполагаше повече с разсъдъка си. Момичето смяташе, че безжизненото бебе е добре и е нейно. Тя прегръщаше трупчето до гърдите си и отказваше да го пусне. Никакви заплахи, увещания и подкупи не можеха да я принудят. На силата тя отговаряше със сила и то с добър ефект. Скоро половината от жените се присъединиха към битката само заради удоволствието от боя. Това ги облекчаваше от скуката.

Джени се обърна с лице към стената и за пръв път заплака.

— Бих искала и аз да можех да плача — прошепна Суки наблизо.
— Но когато си тук отдавна, тогава не ти остават повече сълзи.

Изтривайки лицето си, Джени се обърна към новата си приятелка.

— Суки, ти ми каза да се боря. Но ако се превърна в една от тези жени, няма ли те да спечелят в края на краищата?

Крадлата разглеждаше за известно време масата от борещи се тела.

— Те са били вече наполовина животни, преди да дойдат тук. Трудно ще намериш някоя истинска занаятчийка сред тях, освен няколко проститутки и една непоправима къркачка, която толкова често е пияна, че никак не е чудно, че са я хванали.

— Хванали са и теб, Суки.

— Нищо подобно, тогава аз не крадах — отговори тя, защитавайки се разгорещено. Преди Джени да може да попита, тя

бързо се върна към мисълта си.

— Както и да е, тази паплач скоро ще натовари лодките. Половината са готови за това. Няма да останат тук дълго, тъй че какво им пука?

— Ако съм разбрала поне половината от това, което каза, може би ще мога да ти отговоря както трябва. Говори ли Лондон един различен английски от останалия свят?

— Част от града го прави. Никога ли не си чувала френския на амбулантните търговци?

— Мислех, че говоря френски много добре, но думите, които ти използваш не ми приличат на никои, които някога съм чувала.

— Е така е, няма парле ву. Блясък, тропане, жаргон. Това е езикът на крадците, скъпа.

— Разбирам. Но какво означава това?

Суки се концентрира върху избора си на думи.

— Те са осъдени на изпращане в колониите. Половината от тях имат доживотни присъди. Така че просто гледат да мине времето, разбираш ли? Ще заминат веднага, щом има свободен кораб. Бих казала, че ти ще получиш същото, може би само седем години, ако имаш късмет. Така че, както виждаш, няма причина да се страхуваш от конопената треска... е-е, въжето, искам да кажа, когато те могат да те използват по друг начин.

— Колко иронично! — Джени хвана въпросителния поглед на Суки. — Един от жестовете на живота. Аз можех да си стоя кротко там и да си спестя тази добрина, която пътуването ми причини.

— Искаш да кажеш, че си била там, в колониите?

— Родена съм в Америка. Тя е моят дом. Защо ме зяпаш? Толкова ли е изненадващо?

— Не, не. Аз просто си мислех. Бих казала, че там е мястото, където си научила езика на жабите... е-е, френския — крадлата седна изправено, явно заинтересувана. — Тогава от колко време си тук в Англия?

— От шест месеца. Цялото ми семейство, освен майка ми, загина в битката с французите. И така майка и аз решихме да се върнем и да потърсим роднините си — тя се беше научила да излага само голите факти и да блокира значението им.

— Нямахте късмет?

— Не. Пък и беше твърде късно — тя затвори очи, изпитвайки болка, като си спомняше въпреки желанието да не го прави. — Майка ми не преживя пътуването.

— А, не е ли това абси... абсилотно ужасно — каза Суки с участие, но гласът ѝ звучеше странно развълнуван. — Тогава как по дяволите ти си стигнала до тук? Някак си, аз не те виждам да чопваш проклетата хубава дрънкулка, както казват, че си направила. Може да си нивинна, но не си толкова глупава, че да се оставиш да те хванат със стоката в ръце.

— Благодаря ти за доверието. Не, аз съм тук, защото господарката — няма да я нарека лейди — при която служех като компаньонка, почувства, че господарят на къщата гледа към мен твърде често.

— Нагласена работа тогава.

— Смешното е, че аз бих докоснала нейния негоден съпруг не повече, отколкото негодната ѝ брошка. Добре, може би ще си бъда по-добре отново в къщи в края на краищата.

— Това е вярно, скъпа Джени. Може би тя ти е направила една услуга — каза тя замислено, след което изчезна в сенките.

Джени знаеше, че Суки не смееше да я видят как разговарят двете насаме. Но въпреки това, утешаваше я знанието, че не бе повече сама. Когато Суки плати на Диймс със собствените му пари за едно посещение на умивалнята, Джени тихо се смееше на ум. И не се учуди, че Суки изглеждаше толкова самодоволна, когато се върна.

Чак в неделя, когато затворничките бяха заведени на църква, двете приятелки можаха да говорят отново.

— Погледни ги — посочи Джени презрително към публиката от богато облечени дами и джентълмени, които идваха не за духовна подкрепа, а заради гъделичкането от зяпането на затворничките. — С вирнати нагоре носове и очи жадни за развлечения. Колко ли са отегчени. Идват ли обикновено толкова много?

— Не, те са тук заради евентуалния шанс да видят последния ни квартирант — бандита по пътищата лорд Дейнджър. И ще го видят. Гледай!

Джени последва погледа на приятелката си и видя един мъж да влиза, придружен от пазачите. Той се държеше като аристократът, чиято титла бе узурпирал и беше облечен пищно като провинциален

актьор. Костюмът му от пурпур и злато можеше напълно да подхожда за Френския двор. Такива изящни бяха и маниерите му.

Само в лицето лорд Дейнджър отстъпваше от изискванията на модата, тъй като чертите му бяха напълно скрити от пищни мустаци и брада като някой морски пират, а не сухоземен бандит. Черната му коса бе сресана според модата от миналия век, извивайки се надолу по широките рамене. Зад цялата тази обилна растителност очите му блестяха тъмни и брилянтни — директно към Джени.

— Суки, Суки, той ни гледа.

— Разбира се, че го прави. Затова идват благородниците, да зяпат пропадналите жени като нас.

— Но не една от тях — изсъска тя, изнервена от тези тъмни очи. — Този бандит гледа право към нас.

— А? Някои казват, че той ще остане. Някои казват, че няма да бъде убит. Те не можаха да хванат бандата му, знаеш ли, той се е погрижил за това. Даже тук е твърде влиятелен — повече от Диймс и подобните му, повярвай ми.

— Но защо се е втренчил така?

— Възхищава ли ми се?

— Сега маха с ръка.

Суки махна в отговор, широко усмихната.

— Трябва да е любезен.

Обратно в Женския затвор, Суки остана при Джени, сякаш повече нямаше значение дали Диймс знаеше, че двете с Джени са приятелки. Тя изглеждаше нервна и приповдигната едновременно.

— Ние наистина сме дружки, нали, Джен? Искам да кажа, ако ти можеш да ми помогнеш, ще го направиш. Добре, ти вече ми помогна. Ако Диймс ме беше хванал, щях да съм мъртва. Злобно копеле е този Диймс.

— Знам това.

— Не, не знаеш. Ти си преживяла някои тежки неща, но си нямаш и най-малката представа какво може да ти направи този мъж — какво ще направи, ако не се случи някакво чудо.

Имаше едно странно напрежение в гласа на момичето, което уплаши Джени.

— Опитваш се да ме изплашиш ли, Суки? — попита тя.

— Може би — тя се обърна стреснато, когато двама пазачи влязоха в килията, огледаха се наоколо и тръгнаха към тях.

— Това е единственият начин, Джен — продължи Суки бързо, оглеждайки се през рамо. — Диймс ще излапа една нивинна като теб. Ще бъдеш вътрешно мъртва и само обвивката ти ще ходи наоколо. Аз не мога да позволя това да се случи. Разбираш ли? Това наистина е най-доброто.

Какво искаше да каже тя? Какъв беше единственият начин? Джени се чудеше объркана. Но преди да може да попита приятелката си, тя усети нечие чакащо присъствие зад гърба си.

— Много добре, Уайлд — каза първият пазач. — Ще се издигнеш в обществото. Много бих искал да знам как си го изработила.

— Къде... къде ме водите? — Джени се опита да отстрани дланта на пазача от ръката си. Уплашена, тя се обърна за помощ към приятелката си, само за да разбере, че това имаше предвид младата крадла.

— Суки!

— Казвам ти, това е най-доброто, Джен — очите на Суки сякаш я молеха да разбере.

Пазачите заставиха Джени да тръгне. Единият от тях поклати глава, когато тя наистина започна да се бори.

— Проклет да съм, ако разбирам какво Дейнджър вижда в теб, но това е положението. Той ще си има много неприятности, когато получи компанията ти, така че ние най-добре да не караме човека да чака.

— Не! Суки, какво си направила?

— Уредих бъдещето ти, скъпа — извика крадлата след нея. — Уредих бъдещето ти.

Борбата на Джени изглежда само забавляваше пазачите. Може би Диймс, когато чуеше за това, щеше да се успокои, научавайки, че госпожица Уайлд е отишла при своя нов любовник по същия начин, както и при своя палач.

Те отведоха Джени първо да смени дрипите си. Свободата и светлината бяха прекрасни усещания, но толкова чужди, че тя трябваше да се учи отново да се движи. Като излязоха от тъмния коридор на двора, една внезапна светлина я заслепи. Слънце и въздух! След толкова дълго време, прекарано в сумрачния свят на Женския затвор, Джени не можеше да отвори напълно очите си, докато пазачите я влачеха със себе си.

— Не трябваше да я пускаме да отива, сър — гласът на пазача не беше просто изпълнен с уважение, но направо благ. — Тя няма... а-а, да стои мирно.

— Непокорна ли е? Толкова по-добре. Какво мислиш, милорд?

Имаше двама мъже пред нея, съдейки по сенките, стоящи спокойно и директно пред ослепителната слънчева светлина. Лорд Дейнджър, предположи тя. Но кой беше другият?

— Накарай я да си махне ръката от лицето. Боже, но тя е мръсна — каза вторият мъж също с глас, издаващ известно образование, но същевременно с доловимо презрение, което я ужили.

— Ако вашето влияние се простира до там, че да може да подобри услугите на камериерките тук, сър — отговори тя с кисел глас, — аз се моля да го използвате.

— Ти си прав за това, тя наистина притежава дух — това отново беше презрителният глас, но сега съдържаше хумор и следа от снизходителност.

— Това е добре. Гласът също е добър. Суки ни каза, че си била в колониите.

Джени се опита да отвори очите си по-широко. Въпреки целия си дух, тя беше объркана. Защо Дейнджър можеше да се интересува от живота ѝ в къщи? Наистина, неговият подход беше по-различен от този на Диймс, но беше ли по-различна целта му?

— Колониите са моят дом. Аз съм родена там — отговори тя и гласът ѝ издаваше подозрение.

— Къде? На север? На юг? В Каролина? Мериленд? Нью Йорк?

Беше ли това другият сега? Джени не можеше да каже, но ѝ бе ясно, че единият знаеше много добре за какво говори. Тя беше разбрала, че повечето англичани говореха за колониите, сякаш те бяха едно-единствено място с големина горе-долу колкото Лондон, но от другата страна на океана.

— В Ню Йорк, в северната част на колонията, близо до френската територия Канада. И съм живяла за известно време в Масачузетс.

— Близо до французите, а? Научи ли им езика?

Суки също се интересувахе от нейните лингвистични способности. Защо? Запазвайки въпросите за себе си, Джени каза на разпитващите я мъже какво мисли за тях, бързо, нещо и много идиоматично на този език.

— Така. Суки каза истината — снисходителният звучеше доволен, почти триумфиращ.

— Да. Какво ще кажеш, милорд?

— Аз казвам да. А ти?

Измина един дълъг момент, преди той — който и да беше — отговори.

— Да. Отведете я в килията.

Боже, не възнамеряваха ли те да споделят тялото ѝ? Арогантната стойка на Джени, подозренията ѝ относно причината за техния разпит, изчезнаха внезапно, когато тя се превърна в една вбесена менада. Но яростта ѝ нямаше повече ефект от преди, въпреки че отчаянието ѝ придаде неочаквани сили. Пазачите по-скоро биха изневерили на Диймс, отколкото на могъщия бандит. Само той е бил пленен; бандата му все още беше на свобода, готова да изпълни всички заповеди, които той можеше да издаде.

Докато те я влачеха обратно, Джени улови една последна реплика между новия си надзирател и неговия приятел.

— Тя може да причини неприятности.

— О, аз не мисля така. Нищо, с което да не можем да се справим.

Вътре в килията Джени почувства, че е сама, за пръв път откакто я арестуваха. След малко очите ѝ се приспособиха към светлината, която струеше през прозорците. Тя държеше погледа си закован на пода, докато накрая можа да погледне нагоре, без да присвива очи.

Отначало помисли, че или умът, или очите ѝ изневеряваха. Сякаш се беше завърнала отново към разумния свят, светът на изтънчени занимания и удоволствия. В точно такава стая дядо ѝ бе прекарал последните си дни.

После тя забеляза решетките върху вратата и прозореца. Не, това все още беше Нюгейт, но Нюгейт на много богатите. Ако имаш

достатъчно пари, можеш да си купиш фини вина и храна, модни рокли, лютня за свирене, книги за четене. Явно можеше да се купи почти всичко, осъзна тя и потрепери.

Джени забеляза, че всички книги са на френски. И наскоро издадени. Беше ли това някакъв изпит? Евентуалното значение на добрия ѝ френски я объркваше и все пак тя усещаше, че по някакъв начин езикът бе много важен.

Колкото до роклите, пищни и ниско изрязани, които висяха върху облегалката на стола, те я накараха да се почувства много неудобно.

Тя се опита да не им обръща внимание, докато чака, но междувременно времето минаваше, Дейнджър не се появи и тя стана по-смела. Намирайки леген с вода, почисти раните си, причинени от дрипите и след това изяде малко от печеното пиле, явно останало от обяда на бандита. Когато никой не се появи, тя накрая отвори една от книгите, но Волтер не можа да я заинтересува. Очите ѝ продължаваха да се изплъзват от страниците към масивното легло със завеси, което заемаше почти половината стая.

Джени накрая задряма на стола, когато неколцина пиански гласове, обявяващи завръщането на Дейнджър, я стреснаха и събудиха. Бандитът ѝ хвърли един разбиращ поглед и бутна в стаята, а после и в голямото легло, една полуоблечена млада жена. Джени разбра, че беше в безопасност — поне за нощта.

На сутринта слънчевата светлина събуди Джени, но тя беше оставена необезпокоена и схваната върху стола на бандита. Един слуга донесе храна, а Дейнджър все още хъркаше.

Едно почукване обяви пристигането на нов посетител и когато вратата се отвори, разкри присъствието на перфектния джентълмен. За момент Джени помисли, че е заспала отново. Тук се намираше гръцкият идеал за красота, една оживяла статуя на Фидий. Сред грубостта и разврата на Нюгейт, той изглеждаше като ангел на посещение в ада.

Той беше безупречно чист, на което Джени обръщаше внимание, тъй като много джентълмени често не бяха такива, и облеклото му бе хубаво. Гордата стойка издаваше повече един аристократ, отколкото някой професионалист. Беше ли дошъл този човек на модния свят да

помага на лошия бандит? Докато Джени размишляваше колко разочаровашо можеше да бъде това, ако излезеше истина, видението свали шапка и я поздрави любезно.

— Госпожице Уайлд, аз съм ваш покорен слуга. Надявам се, че не съм ви накарал да ме чакате дълго — имаше в края на поздрава му едно въпросително повишаване на тона, което обърка Джени. Както и да е, преди тя да може да отговори, джентълменът осъзна, че нещо не беше както трябва. Домакинът липсваше. — Дик търсил ли ме е?

Джени никога не беше чувала да споменават толкова интимно бандита, но кого друго можеше джентълменът да има предвид? Безмълвно, тя кимна с глава към леглото.

— Какво, още е в леглото? Мързеливият прокажник! И аз предполагам, че просто те е оставил сама, докато благоволи да те забележи. Ба, човекът наистина не заслужава името джентълмен — не, даже не заслужава и името джентълмен на пътя — той отиде до леглото и вдигна шум, като разклати звънчетата над него. — Хопла, милорд Дейнджър. Ставай, ленивецо. Имаме работа и една дама чака.

Отговори му тишина и после един стон се чу иззад завесите на леглото. Долните крайници на бандита се появиха за момент. След като се допряха до една малка, непокрита от килима част на студения каменен под, крайниците се отдръпнаха бързо. След това се дочуха различни приглушени звуци. И накрая бандитът се появи, облечен в нощница с орнаменти и чорапи.

— Слава Богу, винаги съм бил роб на работата — каза Дейнджър, като натърти леко последната дума. Неговата работа от предишната нощ сега беше частично открита, все още дълбоко заспала, но той не даваше признаци, че е бил грубо събуден, или че се е отдавал на неназовани пороци през изминалата мощ.

— За мен е време да отивам на работа, скъпа моя, а за теб да си вървиш в къщи — той я разклати. — Време е да си вървиш. Но тук има за теб една красива дрънкулка да ти напомня за Дейнджър.

Диамантът, който той подхвърли на леглото, бързо събуди момичето. Тя дълбоко започна да изразява благодарността си, докато накрая Дейнджър просто я изблъска през вратата и хвърли дрехите ѝ след нея.

Джени се насилваше да остане спокойна, въпреки нарастващото си объркване. Бандитът изглежда изобщо не ѝ обръщаше внимание.

Ясно бе, че не му беше необходимо да си причинява особени главоболия заради женска компания. Тогава защо, о защо, я е довел тук? Сигурно не от добро сърце, мислеше тя. Той сега я наблюдаваше, не открито, но с крайчеца на окото, пресметливо, като една надменна котка.

— Много добре — каза той, — на работа, щом трябва. Ще говорим, докато се обличам.

— Почакай! — замоли се разтревожен другият джентълмен. Той сниши гласа си до театрален шепот. — Ами момичето?

— Какво момичето? — ухили се Дейнджър. — Тя може да гледа, ако желае. Или не. Ако тя е толкова стеснителна, колкото ти изглежда мислиш, може да почака отвън — а и ти също, ако не можеш да освободиш ума си от дреболии.

— Дейнджър, ти знаеш много добре, че ние не можем... О, върви по дяволите. Ние ще се върнем, когато започнеш да се държиш прилично.

— О, дълго преди това, надявам се.

Джени избърза навън, преди нощницата на бандита да се свлече на пода.

Джентълменът я последва с две халби бира и чиния с кейкове.

— Ние можем да умрем от глад, докато той завърши тоалета си. Обаче ти не трябва да обръщаш внимание на Дик. Той просто си е такъв. В действителност не е лош човек.

— За един бандит? — веднага, щом думите излязоха от устата ѝ, Джени прокле непослушния си език. Тя възнамеряваше да изглежда невъзмутима. Да се разкрива така означаваше да постави оръжие в ръцете на враговете си, ако те бяха врагове.

Джентълменът се разсмя, но ѝ напомни:

— Вие особено, госпожице Уайлд, трябва да знаете, че не всеки в Нюгейт е това, което изглежда.

— Наистина е така, сър — съгласи се тя с мъка. Всеки ли знаеше нейната история, или това беше джентълменът, който разговаряше с Дейнджър за нея предишната нощ? Сега, когато ги бе чула да говорят и двамата, никой от гласовете не приличаше на снощните.

— Вие говорите предпазливо, госпожице Уайлд, сякаш още не сте решили да ни се доверите. Репутацията на Дейнджър ли не

харесвате, или нашия план? Или моята история е твърде невероятна за варване? Бог знае, че мога да разбера съмненията ви в това отношение.

Джени изучаваше мъжа внимателно. Той изглеждаше загрижен и разочарован. Той каза „нашият план“. Добре, тя нямаше да получи отговорите, ако стоеше като няма, но трябваше да се опита да изличи всички признаци на любопитство в гласа си.

— Аз не знам нищо за вас, сър, нито нещо за някакъв план. Вие сигурно знаете по-добре дали репутацията на лорд Дейнджър заслужава доверие.

— Искате да кажете, че той не е...? Не ви ли е казал нищо?

— Както видяхте тази сутрин, сър, лорд Дейнджър беше твърде зает с други неща.

— Ама че негодник! Моите извинения, госпожице Уайлд. Аз нямах представа. Дейнджър играе своите малки игри. Боже, вие нямате и най-малка представа кой съм аз, нали? Трябва да съм звучал като пълен идиот. Позволете ми да се представя, мадам — той се огледа, за да намери място, където да остави халбите и чинията. Като не намери нищо подходящо, остави товара си на земята. — Натаниъл Джеймс Уолтър Бючамп, граф на Викърс, виконт на Куерлс, барон на Тинсдейл и Сарн, също като вас страдалец от добрата справедливост на закона и ваш най-покорен слуга — той се поклони грациозно и направи с ръка деликатен подигравателен жест към себе си.

Значи той също беше затворник? Джени прикри бързо изумлението си, докато джентълменът вдигаше закуската им. Тя прие представянето му с леко кимване.

— Милорд.

— О, госпожице Уайлд, името ми не означава нищо за вас, но то е от най-голяма важност за мен. То е причината, поради която се намирам в тази адска ситуация. И да, госпожице Уайлд, то е причината също и за вашето присъствие тук. Ако ми отделите няколко минути от времето си, аз бих желал да обясня.

Джени държеше главата си изправена, въпреки че болезнено съзнаваше лошия си външен вид. В Женския затвор тя почти можа да забрави колко време е изминало, откакто се е мила както трябва, но сега не беше време за такива мисли.

— Аз нямам други ангажменти — обяви тя, като сви рамене и държеше с ръка внимателно върху скъсаната си дреха.

Той се усмихна и я поведе към една ъглова пейка, където постави чинията с кейковете близко и до двамата.

— Вие ме смятате за смешен, госпожице Уайлд. Може би сте права. Каква полза има от маниерите на благородника в място като това? Никаква, предполагам, освен да поддържа себеуважението на човек.

Да, това Джени разбираше. Не правеше ли и тя, несъзнателно, същото нещо?

— И това, което ще ви разкажа, наистина ще прозвучи смешно — продължи Викърс, — като някаква история от готически роман, или опера. И Бог знае също, че Нюгейт е пълен с извинения, обяснения, клетви в невинност... Но това, което ще ви разкажа, е истина, дяволска истина.

— Аз съм син на по-младия син на един по-млад син в едно много благородно семейство. Когато родителите ми се поминаха, бях прибран от прачичо си — графът на Викърс.

Лицето му се стопли от спомена. Той постоя неподвижно за момент, после погледът му се оживи и срещна този на Джени. Цялото му тяло беше напрегнато от ентусиазъм.

— Бих искал да мога да ви предам какъв човек беше чичо ми. Бих желал да сте го познавали. Той беше най-щедрият човек, когото някога съм познавал, и най-разбиращият. Можех да говоря с него за всичко. Единствените неща, които той не разбираше, даже не можеше да търпи пред себе си, бяха гордостта и завистта. За негова чест. Но аз избързвам. Извинете ме.

Джени се отпусна малко от неговото любезно отношение. Този джентълмен принадлежеше към нормалния и разумен свят, в който някога живееше. Въпреки че успя да запази изражението си невъзмутимо, сърцето ѝ се затопли. Тя също бе познавала един стар човек, който разбираше всичко, което му казваше, когато никой друг не го правеше.

— Аз мога да разбера, че сте се отнасяли към него с най-дълбока привързаност — призна тя.

— Да, аз го обичах. Той не само ме прибра, но и се отнасяше с мен като със син. И неговият внук, братовчед ми Джон, беше същият. Ние бяхме като братя. Тогава аз мислех, че ние тримата сме братя.

— Тримата?

— Казах, че чичо ми беше щедър. Аз не бях единственият, когото той осинови. Едно от съседните имения принадлежеше на дипломата лорд Ивс. Неговият син, Уолфрам, често биваше оставян там сам, но с една вярна армия от слуги и учители, докато Викърс се намеси. Неговото любвеобилно сърце не можеше да понася и наблюдава самотата на момчето и така той включи Уолфрам в нашите занимания — и то дотолкова, че момчето стоеше по-често във Викърс, отколкото в Ивс. Обаче той винаги беше един странен момък. Влечеше се постоянно след мен, или Джон, или се хващаше за всяка дума на графа. Различен някак си. Но аз никога не бих помислил тогава, че той...

Той се усмихна, тъжно този път и след това продължи.

— По време на въстанието през 45-та започнаха да се случват разни неща и тогава аз започнах да подозирам... Трудно е да се намерят думи, за да се опише онова време. Вие вероятно даже не сте била родена тогава. Дете като вас не може да се надява да разбере.

Джени се ужаси, като откри, че се изчервява.

— Аз съм достатъчно възрастна, сър. И знам какво представлява войната, може би по-добре от вас — тук в Англия ѝ се струваше, че само търговците са били засегнати от седемте години война с Франция. Как можеха да познават ужасите на една война, която беше водена далеч отвъд океаните — в Индия и в Америка?

Той я погледна внимателно.

— Да, предполагам, че знаете. Но това не беше просто война, а революция. Разбирате ли какво означава това? На север беше просто безумие. Най-малкият шепот за яacobински наклонности можеше да изпрати човек и на гилотината. Процесите, ако изобщо се провеждаха, бяха само формалности, които се изпълняваха колкото се може по-бързо.

— А Вашият братовчед?

— Някой наклевети Джон. Това бе всичко, което трябваше през онези дни. Той не беше яacobинец, но бе влюбен в едно момиче, наполовина шотландка и наполовина францужойка. Това стигаше. С момичето и репутацията му на необуздан човек, лесно повярваха.

— Значи той е бил убит — предположи Джени.

— Не. За щастие, предупредиха го навреме. И Уолф го изведе от страната — толкова бързо, че властите повярваха, че е виновен. Джон накрая ми писа от Ню Йорк. Любимата му се присъединила към него и те бяха щастливи като чучулиги.

При споменаването на родината ѝ, Джени повдигна веждите си въпросително, но Викърс се намираше в момента на друго място и в друго време. След момент той погледна смутено нагоре и продължи.

— Аз се опитах да го намеря чрез агенти. Когато това не стана, реших да го открия сам и да го довлека в къщи, ако е необходимо. Политическата обстановка в края на краищата се бе променила достатъчно, за да стане възможно завръщането му — и дядо му имаше силна нужда от него.

Устата на Викърс се изкриви внезапно от някакъв спомен.

— Бях в Ню Йорк през 1757 година, когато войната бе обявена. Издирването беше достатъчно трудно и преди, но след това стана направо невъзможно. Накрая можах да проследя неговите пътувания, но селото му вече не съществуваше. Унищожено от Французите. Един от неколцината оцелели фактически ги видял да падат — Джон, жена му... и детето.

Джени затвори очи от болка. Не Викърс и неговото младо семейство виждаше тя, а своя собствен баща и дядо си, слугите, които не успяха да стигнат форта, почти всички хора, които бе познавала и обичала. Когато тя стигна до къщата, всичко беше свършило, но не ѝ трябваше свидетелството на изгорелите греди, за да разбере какво се бе случило. Дядо ѝ я беше научил на индианските традиции и методи на воюване. Тя разбра.

Ако Викърс забеляза реакцията ѝ, той бе достатъчно добър да не ѝ обърне внимание.

— Може би беше едно облекчение, че не трябваше да съобща на чичо новините. Сърцето му накрая не издържало. Такива бяха новините, които ме очакваха при завръщането ми. Но трябва да призная, че спомените ми за онова време не са от най-ясните. Колко голяма е вината ми за това, което ме сполетя впоследствие... — той спря рязко. След момент лицето му се проясни и придоби едно смутено изражение. Той сви рамене. — Въпреки че ми е болно да го призная, аз бях един глупак.

Против волята си, Джени се усмихна на сухото му признание.

— Глупостта не се наказва още от закона, милорд. Ако се наказваше, ние тук щяхме да сме много по-пренаселени, отколкото сме сега.

— Това зависи от вида глупост — парира я той. — Моята се състоеше в това, че не помислих достатъчно за бъдещето. Бих искал да кажа в своя защита, че чичо ми щеше да бъде изключително обиден, ако аз предвидех нуждата да си намеря професия. Само поради моето настояване да съм му полезен с нещо, той се съгласи да му помагам в неговите дела. Той винаги заявяваше ясно, че ще се погрижи финансово за мен.

— И не стана така? — като се имаше предвид описанието на графа, подобно поведение изглеждаше невероятно.

— Не. Въпреки че беше странно, това не би трябвало да има значение. Ако Джон беше жив, със сигурност щеше да изпълни желанията на дядо си, написани, или не. И тъй като Джон бе мъртъв, титлата се падна на мен. Аз станах наследник на чичо си — мускулите около челюстта му се обтегнаха. — Аз съм наследник на чичо си, но не мога да го докажа.

— Не можете да го докажете? — попита Джени, неспособна повече да прикрива интереса си. — Как е възможно това?

— Нещата се бяха променили за времето на моето отсъствие. Уолф беше станал лорд Ивс. Наследил титлите и именията на баща си и бързо си създаваше име при двора. По стотици малки начини той също така бе станал незаменим за чичо ми. Фактически толкова незаменим, че чичо ми го направи изпълнител на завещанието си. Разбирате ли каква голяма власт му даваше това?

— Да. Но вероятно...

— Нямах време да се оправя ситуацията. Уолф явно се е подготвял за нея от дълго време. Първото му действие като изпълнител на завещанието беше да се опита да ме убие. О, твърде почтено. Той ме предизвика на дуел, практически на гроба на чичо ми.

— Защо? Не даде ли някакво обяснение?

— Той даде извинение, не обяснение. За щастие, аз имах известен опит с малката сабя. Оцелях. Но докато жилището ми е било празно, бяха го ограбили. Моето доказателство за кончината на Джон също бе откраднато. Какво можех да направя? Войната все още бушуваше. Уолф контролираше имението. Той твърдеше, че Джон все

още е жив. Издирвайки Джон, аз съсипах себе си. Адвокатите, които се заеха с моя случай, ме довършиха. Уолф купи дълговете ми и ме затвори тук, поставяйки по този начин един много ефективен край на опитите ми да потвърдя правотата си.

— Но с каква цел? Какво може да се надява да получи? Той със сигурност няма лични претенции към имението?

— Не, но могат да се получат много изгоди от управляването на такова голямо имение. Обаче вие сте много права. Трябва да има още нещо, нещо, което аз не разбирам. Опитвам се да премисля отново онези ранни дни. Дали не се отнасяхме лошо с него, без да го осъзнаваме? Аз мисля, че той може да е бил ревнив за това, че ние принадлежахме към Викърс, а той не. Кой може да каже със сигурност?

Джени можа сега да види какво имаше предвид Викърс, когато каза, че идентичността му била причината за неговото присъствие тук, но какво я засягаше това? Как можеше нейното познаване на колониите да им помогне?

Викърс изглеждаше, сякаш щеше да каже още нещо, когато един слуга дойде и прошепна нещо на ухото му.

— А, милорд Дейнджър е приключил тоалета си. Ще се присъединим ли към него?

Джени го последва обратно в луксозната килия. Отговорът щеше да дойде скоро сега и тя не знаеше дали да бъде щастлива, или да се страхува. Дейнджър седеше на масата и беше наченал вече закуската. Той отново бе облякъл царствени одежди, този път от прасковен сатен със златни дантели. Дългите му къдри и брада бяха внимателно сресани. Докато го гледаше, Джени осъзна, че чертите му бяха по-добре скрити, отколкото биха били от маска. Тя можеше да съди за истинския човек само по очите.

Тези очи, цинични, но сигурни, бяха сега заковани върху нея, въпреки че той се обръщаше към графа.

— Колко много си й разказал? — попита той.

— Не карай момичето да бърза, Дик. Аз й разказах своята история, не повече.

— Хmmm. Отне ти доста време. Добре, госпожице Невинност, ти си имала шанса да видиш как върви света тук. Изслушала си разказа на Нейт.

— Все още ли вярваш в английското правосъдие? Вярваш ли, че всички хора са по природа добри и любезни? И че истината и добродетелта трябва да победят алчността и грубостта?

— Не, аз вече знам, че не е така — гласът на Джени беше много тих. Тя не се гордееше с признанието си. Беше по-щастлива със старата си сляпа вяра в добротата на човека, фалшива или не.

— Прекрасно. Аз искам да запомниш това. Искам да си спомняш за старата си господарка, за Диймс и за лорд Ивс, ако някога започнеш да се съмняваш отново. Самият аз съм един романтик в сърцето си. Бих желал да подкрепям правосъдието. Но също така бих желал и да извлека една добра печалба от това. Мисля, че всички ние можем да спечелим — и да поправим няколко злини, докато го правим — Дейнджър се наведе напред, и изведнъж загуби отпуснатия си вид. — Но това не може да бъде изправено, ако се играе по така наречените правила. Тези правила поставиха всички ни тук в Нюгейт. Не, ние ще трябва да сме доста по-изобретателни.

Джени преглътна нервно. Ако не беше толкова решена да има храбър вид пред бандита, нямаше да е в състояние да се храни. За лошо, или добро, сега тя щеше да узнае истината.

— И аз ще участвам в този план? — гласът ѝ звучеше хладнокръвно, забеляза тя с облекчение.

— Всички ние ще участваме, но докато ролите на милорда и моята са предимно финансови, твоята ще изисква, да го кажем така, изпълнението на определени задачи — Дейнджър се облегна отново назад, усмихвайки се с такава усмивка, че даже бакенбардите му не можеха да скрият какво имаше предвид. Гласът му галеше всяка дума, докато очите му галеха Джени.

Тя се изправи бързо, събаряйки стола, като се отдръпваше назад. Вдигна брадичка в опит да запази известно достойнство.

— Аз разбирам добре, че не мога да контролирам нещата, които ми се случват тук, но вие няма да получите съгласието, или помощта ми за това. Аз не съм толкова отчаяна.

— О, седни долу, момиче. И не дръж съзнанието си в канавката. Вие, дамите, си приличате всички. Ако имахме нужда от жена за „това“, както ти толкова старомодно го нарече, щяхме ли изобщо да погледнем към теб? Седни! Проклетата глупава курва.

— Наистина, Дик — протестира Викърс, — не можеш да обвиняваш момичето, че мисли за най-лошото, когато знаеш много добре, че надзирателите биха го извършили.

Той искаше тя да мисли за най-лошото, осъзна Джени. Имаше смях зад проклятията му, но също така и комфорт за нея. Тя не би повярвала на едно просто утвърждение, че добродетелта ѝ е в безопасност. Тя повярва на този смях.

Викърс все още порицаваше бандита.

— Ти изобщо не ѝ обясни какво искаш. Всичко, което направи...

— Достатъчно, достатъчно. Ако ти мислиш, че можеш да обясниш, без да засегнеш деликатните чувства на дамата, моля направи го и ми спести оплакванията си — Дейнджър вдигна краката си на масата и с кръстосани на гърдите ръце придоби едно изражение на прехласнато внимание.

— Госпожице Уайлд, ние и тримата желаем същите неща. Първо, да излезем от Нюгейт — Викърс спря и хвърли един предупредителен поглед на Дейнджър, който си мърмореше нещо под нос. Думите не се чуваха, но тонът беше безпогрешно саркастичен. — И второ, да постигнем финансова сигурност след това. Съгласна ли сте?

— Безусловно — Джени също прие един саркастичен тон, за да скрие искрата на надежда, която думите му запалиха. — Но как предлагате да извършим това? Копаете тунел ли?

— Не, нищо толкова грубо. Във вашия и моя случай най-простите средства са най-добри. Парите, доставени от добрия и проспериращ бандит, ще отворят вратите на Нюгейт за вас.

— Не се тревожи — прекъсна го Дейнджър, преди Джени да може да си отвори устата. — Твоята госпожа Рансъм ще бъде щастлива да получи парите и да те остави да си вървиш. Щастлива ще бъде — усмивката му не вещаеше нищо добро за ревнивата господарка.

— Аз мога да бъда освободен веднага, щом дълговете ми са платени, разбира се — продължи графа. — Но да направя само това означава просто да предупредя Уолф, лорд Ивс. Пак ще трябва да докажа своето право. И кой може да докаже, че Ивс, така предупреден, няма да може да ме спре?

И да постави на риск инвестицията на Дейнджър. Джени разбра значението на косия поглед към бандита.

— Но как може вашето право да бъде доказано сега? — попита тя. — Вие ми казахте, че доказателството ви е било откраднато.

— Доказателството ми за смъртта на Джон. Но крадците са били немарливи, или по-скоро неграмотни — името на детето не е означавало нищо за тях. По силата, на каквото и чудо да е станало, но крадците са оставили след себе си последните няколко страници — страниците, които съдържат описанието на смъртта на бедното дете. Аз не мога да докажа, че Джон е умрял. Но неговата дъщеря, новодошла от колониите, може да донесе новината за смъртта на баща си. И думата ѝ ще бъде призната за доказателство.

— Не, няма да можете — Джени поклати глава; обаче по физиономиите им личеше, че щяха да го направят. — Вие искате аз да се представя за дъщерята на братовчед ви? — попита тя недоверчиво Викърс.

— Точно така. Щастлив съм да видя, че толкова бързо схващате. Никой никога не е виждал детето. Аз ще ви разкажа всичко, което трябва да знаете за Джон и за семейството. Вие познавате добре колониите. Всичко ще бъде много просто.

— Просто!

— И това също ще възстанови полагащото ми се положение, без да споменавам, че ще ни спаси и двамата от тази адска дупка. Като моя братовчедка, вие ще получите също така един доход, повече от достатъчен за вашите нужди. Знаете, че никога повече няма да можете да работите като компаньонка, или гувернантка. Ако трябва да промените името си, защо да не го смените с име, което ще донесе добро на другите, както и на вас самата?

По начина, по който Викърс го изложи, планът звучеше толкова разумно, но някакво чувство, по-силно от разума, я караше да се възпротиви.

— Това е твърде много. Аз не знам какво да мисля и какво да кажа — протестира тя. — Пътуването не е страшно за мен. Вие знаете. Защо да не оставя правителството на Негово Височество да плати за превозването ми до дома?

Дейнджър се изхили.

— Ти не си научила нищо, ако смяташ, че можеш да преживееш няколко месеца в Женския затвор, или морското пътуване. Осъдените не пътуват при условия, които са ти познати. И това ако приемем, че

твоят случай изобщо ще стигне до съд, разбира се. Майор Вернард чака повече от двадесет години. Но той е тук — в Господарската част. Никой не живее твърде дълго в Общата част.

Той беше прав, разбира се. Джени разбра това в сърцето си. И все пак начинът, който те ѝ предложи, ѝ изглеждаше твърде добър, за да бъде истина. Нещо оставаше недоизказано.

— И какво получавате вие от това, лорд Дейнджър? — попита тя, пълна с подозрения. Дейнджър не беше филантроп. Той щеше да очаква пълна възвръщаемост на парите си.

— Имението Викърс е голямо. Моята инвестиция ще ми се върне с лихвите, ти не се страхувай за това.

— И как ще избягате?

Дейнджър се засмя.

— Спомни си как върви света, момиче. Аз ще избягам, независимо от това, какво ще се случи с тебе, или с милорда. Аз ще се оправя.

Да, той щеше да се оправи. Джени и графът можеха да изгният в затвора, осъдени за нищо, освен ревността и алчността на другите, а лорд Дейнджър не само щеше да живее, но и да живее добре с богатствата, спестени през дългата му кариера. Такова беше правосъдието, което Англия ѝ предлагаше.

— Добре, ставаш ли една от нас? Или ще предпочетеш да се върнеш в Женския затвор.

Където чакаше Диймс, където тя можеше да се надява да се опази от треската, докато бъде натоварена като робиня на кораб, пътуващ за дома ѝ — където госпожа Рансъм можеше да дойде и да се наслаждава на нейното нещастие.

„Не им давай да спечелят“, беше казала Суки.

— Всичко, което искам, е да се опитате — подкани я графа. — Ще имате шансове да се оттеглите, ако мислите, че не можете да се справите.

Не ги оставяй да спечелят. Джени изгледа внимателно двамата мъже — бандита и онеправдания джентълмен. Викърс наистина имаше повече да губи от нея и въпреки това даже сега той ѝ предлагаше още една възможност да се оттегли. Тя си спомняше всичко, което бе преживяла, всичко, което я доведе до тук. Такъв беше и съветът на бандита. Спомняш ли си? Даже да искаше, тя не можеше да го забрави.

„Ако умреш, те ще спечелят. Не давай на копелетата да спечелят“.

— Какво казахте?

— Аз казвам...

Тя ги накара да почакаят за момент отговора ѝ, въпреки че знаеха по-добре от нея, че накрая имаше само един възможен отговор.

— Мисля, че трябва да се изкъпя, веднага.

2

Мъжът, когото слугите наричаха „този особен малък приятел“ и когото лорд Ивс наричаше своите очи и уши, излезе тихо и незабелязано. Ако не беше втората чаша върху подноса на неговия лорд в библиотеката, никой не би предположил, че той е влизал там.

Но Ивс разбра много добре новините, които малкият мъж донесе. Той седеше в голямо кресло пред затихващата жарава на огъня, дълбоко замислен. В ръката си държеше лист хартия, ситно изписан от горе до долу. Листът изглежда не му доставяше удоволствие. Изражението на Ивс не се промени — то никога не се променяше — но дланта, държаща хартията, се сви конвулсивно за момент.

Този момент скоро отмина. Ивс внимателно възвърна предишната форма на листа и го прочете отново и отново, докато го запомни напълно. Когато накрая доближи хартията до пламъка на свещта, извърши това внимателно и решително, без следа от емоция зад действието.

Когато хартията беше унищожена, Ивс се върна към умственото си упражнение. Напоследък календарът го занимаваше много. Не заради напредналата си възраст от тридесет и пет години, както леля му предположи. Негова светлост не беше суетен и се интересуваеше твърде малко от това, което светът мислеше за него. Не, той гледаше календара всеки ден и броеше дните, месеците, годините, изминали от края на войната с французите.

Колко дълго още можеше това положение да продължава? Войната беше донесла идеалното извинение. Джон живееше на фронтовата линия; не можеше да се влезе в контакт с него през такива размирни времена; и той трябваше да се премести, за да избегне индианците. Извиненията бяха безброй, но сега вече ги нямаше, нямаше ги откакто мирното споразумение беше подписано през 1763 година, преди две години.

Адвокатите ставаха неспокойни. Те бяха заплашени от него, разбира се. Той знаеше това и го използваше. И въпреки това ставаха

неспокойни. Колко иронично — мисълта, че след всички планове и заговори той можеше да бъде победен от нетърпението на адвокатите. Такова голямо имение не биваше да остава без господар, казаха те. Трябвало да мислят за имението, за рода Викърс.

Викърс. Тази прекрасна къща, най-красивата природа в Англия, неговият дом — и те искаха да го връчат на Нейт Бючамп.

Добре, Нейт няма да го притежава. Независимо какво ще трябва да направи за това. Без значение каква ще е цената.

Пламъкът на свещта угасна, но Ивс все така седеше в креслото, неподвижен, леко кръстосал пръстите на ръцете си. Това не беше първата нощ, която прекарваше замислен, в креслото в библиотеката и вероятно нямаше да бъде и последната. Докато не се разреши проблема с джентълмена, намиращ се понастоящем в затвора Нюгейт, нямаше да има почивка за Уолфрам, лорд Ивс.

Ивс бе все още напълно буден, когато лекия звън на счупено стъкло обяви нечие неочаквано присъствие в къщата. Звуците бяха тихи — скърцането на дъска в коридора, стържещият звук от преместен стол — но Ивс бързо разбра значението им. Неговите слуги не се разхождаха из къщата в късните часове на нощта; те познаваха добре господаря си и знаеха какво не бива да правят.

Звуците се приближаваха, станаха по-отчетливи. Чужди хора. Те се движеха бавно и внимателно, но знаеха къде отиват. Среброто в къщата не ги интересуваше.

Ивс остана на мястото си. Не трябваше да чака дълго своите посетители. Лъч лунна светлина се промъкна между завесите и освети вратата, която бавно се отвори. Да, те бяха двама, облечени в тъмни дрехи и носеха инструментите на занаята си, лост, въже и фенер.

Двамата крадци даже и не помислиха да погледнат към креслото до огъня. Единият от тях остави загасения фенер върху бюрото и се огледа наоколо, разглеждайки картините на стената.

— Касата е зад една от тези картини. Свали ги всичките долу, докато я откриеш. Аз ще работя върху бюрото.

— Не още, не бързай. Ще имам нужда от помощ, ако трябва да сваля долу всички тези проклетни неща, без да събудя цялата къща. Виж ги колко са големи. Господи, кой би искал портрет на човек като този да го гледа така надолу? Честно, тръпки ме побиват.

— Тихо, глупак такъв. Искаш да събудиш къщата ли с бръщолевенето си?

— О, аз съм тих. Те не могат да чуят. Ти не си се поддал на всички онези приказки, които ни изприказваха за негова светлост, нали? Уолф се казваше, ако не се лъжа.

— Никой не може да бъде толкова корав, както разправят. Но аз просто не искам да рискувам нищо. Само така съм останал чист пред закона толкова време — като внимавам двойно. И ще те посъветвам да направиш същото.

Крадците свалиха долу едно голямо платно, върху което бе нарисувано фамилното имение на лейди Ивс. Зад един замък на Рейн накрая се откри металната стена на касата на лорда.

— Аз наистина не мога да ви позволя да издраскате ламперията, знаете ли — обяви един спокоен глас зад тях.

Двамата крадци останаха за момент като вцепениш, гледайки го с ужасени очи, осъзнавайки, че бяха оставили инструментите и оръжията си, за да могат да свалят долу картините. Сега те ясно забелязаха, че негова светлост, макар и с дълги крайници и широки рамене, също не бе въоръжен. И беше сам.

— Не правете това — предупреди Ивс.

Тонът на гласа му ги накара да изчакат, но само за момент. Той почти можа да прочете мислите им. Двама мъже срещу един. Докато слугите дойдеха, привлечени от шума, те щяха да са избягали.

Шумът, грохотът от съборени мебели, ужасните пикове от болка не продължиха дълго. Обаче изминаха няколко минути, преди слугите, предвождани от управителя с един старовремски мускет, набраха достатъчно кураж, за да се отзоват на шума.

— Глупаци! Защо никога не чуват? — гласът на Ивс проехтя през затворената врата, окуражавайки слугите да влязат.

— Махни това оттук — заповяда Ивс. — Самият ти ще се нараниш, преди да причиниш каквато и да е вреда на крадците.

— Крадците, милорд?

— Има ли нещо не наред в произношението ми? А, слава на небесата, някой е съобразил да донесе малко светлина. Добре, какво чакате? Двама от вас могат да изчистят тази каша; останалите се връщайте обратно в леглата.

— Но... но, милорд...

— Да?

— Не трябва ли да изпратим за полицаия... да отведе крадците в затвора?

— За какво?

Един лакей, който се наведе над падналите крадци, прошепна отговора.

— Те са мъртви. Сега никога няма да отидат в Нюгейг.

— Не — отговори Ивс. — Но мисля, че аз трябва да отида.

Джени мислеше, че никога няма да се почувства чиста отново. Нейните съконспиратори я оставиха да се изкъпе на спокойствие. Единият от тях, най-вероятно графът, трябва да е осъзнал, че ще ѝ трябва известно време, преди да дойде на себе си и да се почувства отново човек.

Но аз съм друга сега, спомни си Джени. Трябва да съм дъщерята на внучката на покойния граф на Викърс. Въпреки горещата вода, тя трепереше. Тя трябваше да е такава, каквато бе възпитана да бъде, напомни си строго тя, една дама — а не робиня, или животно.

Самотата можеше да ѝ донесе още мисли на съмнение, но една приятна изненада пристигна, заедно с пълни котли гореща вода — Суки.

Крадлата беше малко несигурна как ще я посрещнат. Да си каже право, Джени също се почувства несигурна. Беше ли приятелката ѝ наистина неин съюзник, или бе просто едно оръдие на Дейнджър?

Накрая Джени разбра, че искреността на Суки е истинска. Обаче съжденията на крадлата бяха друга работа.

Както и да е, по въпроса за роклята на Джени, Суки беше достатъчно умна, за да види причините за подобна пищност и широкото деколте.

— Диймс и подобните му трябва да мислят, че ти си тук за... добре, ти знаеш — напомни тя на Джени. — И няма да ги убедиш, ако изглеждаш като гувернантката на нейна светлост.

И така, простите рокли не вършеха работа. Но даже облечена като курва, Джени все още беше несъмнено една дама.

— Боже, но ти даже изглеждаш като от семейството — възкликна Нейт, когато можеше да говори. Гледката на Джени при завръщането

му явно го шокира здравата. — Косата ти... този цвят. Също и тези златнокафяви очи. Повечето от семейство Бючамп приличат на мен, но от време на време този цвят се появява. И когато това става... никой не забравя червенокосите Бючамп.

— Тя не е червена — отговори Джени, за да се защити. Той беше докоснал една стара рана.

— Не, не съвсем, но при все това огънят е в нея. Добре, аз се чудя какво ще каже Уолф за това.

— По-подходящо може да бъде какво Диймс ще каже за нея — Дейнджър обиколи момичето и я разгледа, сякаш беше кобила, която не отговаря на изискванията му. — Още нещо трябва да се направи. Трябва ли да стоиш, като че имаш метла отзад? Отпусни се, по дяволите.

— Очевидно е, милорд, че никога не сте носили корсет. Аз се чудя колко лесно щяхте да се... отпуснете небрежно, ако носехте подобно оръжие.

— Суки го прави — Дейнджър се ухили на новата слугиня и изражението му беше ясно даже зад богатата растителност на брадата и мустаците, които скриваха неговите черти. — Тя се отпуска небрежно по най-красив начин.

— Какво е небрежно? — попита Суки. — Нещо добро ли е?

— Добро е за мен, любов моя, което означава, че за такива неловки учителски задници като госпожица Джени, то е определено лошо.

Това сравнение не се хареса на Джени.

— Трябва да разберете, милорд, че възпитанието ми, което подхожда за вашия план, не е много подходящо, за да играя ролята на... на...

— Боже, тя даже не може да каже думата. Курва. Лисичка, екстра парче, въртиопашка, уличница, жена за удоволствие, овнешко с дантели, проститутка...

— Дейнджър — прекъсна го лорд Викърс без успех.

— Много добре, курва тогава. Ако аз можех да се държа като такава, нямаше да бъда тук, нали? — попита Джени. Чистотата изглежда ѝ придаде допълнителен кураж.

— Тя те подреди добре сега, Дик.

— О, аз не бих казал така. Ще бъдеш учудена колко много добре възпитани дами знаят как да се правят на курви, когато им е необходимо. Но съм съгласен, че това е едно частно, а не публично изпълнение. Много добре, Суки ще ти помогне. И ти ще направиш всичко по силите си, за да го постигнеш. И не прави грешка, това изпълнение е също толкова важно, колкото и другото, което ще последва.

— Той е прав, госпожице Уайлд — потвърди Викърс. — Това не е само за да се отклонят подозренията на пазачите и надзирателите. Ако си била на служба в църквата знаеш, че ние сме най-модното забавление в града след лудницата Бедлам. Дейнджър тук даже може да ни постави на първо място. Дамите и джентълмените от града ще се тълпят тук през всеки час на деня, когато процесът на Дейнджър наближи. И надзирателите правят твърде много пари от това, за да го спрат. Тези хора не трябва да познаят Почтената госпожица Бючамп като една жена от Нюгейт.

— Но аз вероятно няма да срещна никой от тези хора, когато изложат доказателствата си.

— Ние не можем да рискуваме — настоя Викърс.

— Ние ще ти намерим и перука — тъмна, а не напудрена. Освен това Суки може да ти помогне да направиш нещо и с лицето си, нали, любов моя? Използвай смело грима. Аз съм сигурен, че ще знаеш какво да направиш — Дейнджър изневеряваше на природата си, за да очарова крадлата и по нейния вид можеше да се разбере, че успява много добре.

О не, Суки не би повярвала нищо лошо за Дейнджър. Колкото и тя да ценеше приятелството си с Джени, при никакви обстоятелства нямаше да загуби доверието си в Дейнджър.

Лорд Викърс срещна погледа на Джени и се усмихна.

— Написал съм ти някои бележки, за да ги научиш. Описал съм в тях толкова неща за семейството, колкото си спомням. На този лист...

Бандитът внезапно превключи от насмешливите си подигравки към атака. Той дръпна листовите от ръката на Викърс и запали с тях малък огън.

— Ти глупако, ти безмозъчен идиот — обвини го той. — Никога не излагай нищо писмено, чуваш ли? Никога. Боже, така става, когато се работи с аматьори. Има ли още листове?

Изуменият лорд Викърс поклати отрицателно глава.

— Абсолютно сигурен ли си? Защото ако намеря даже парченце хартия с намек за плана ни върху него, ще се погрижа да смяташ прекараното време в Нюгейт за рай в сравнение с това, което ще трябва да изтърпиш. Разбираш ли?

— Да, да. Съжалявам. Не съобразих.

— Не бил съобразил — Дейнджър гледаше графа с отвращение. — Ако си помислил, че някой от благородниците може да разпознае Джени тук в църквата, помисли какво може да се случи, ако някой — като приятеля на Джени господин Диймс — намери веществено доказателство за нашия план. Може и да имаш късмет, разбира се. Може би само би платил една огромна сума за подкуп.

— Много добре, Дик, ясен си. Аз ще бъда по-внимателен за в бъдеще. Само помислих, че тъй като госпожица Уайлд ще трябва да бъде твоя компаньонка, може да изглежда странно, ако прекарва твърде много време с мен.

Бандитът се отпусна отново, сякаш избухването му изобщо не се бе случило и се усмихна жизнерадостно.

— Разбира се. И аз помислих за това. Но реших, че ще бъде най-добре ако ти учиш Джени, когато сме всички заедно. Никакви частни уроци. Ти ме разбираш.

Ако не Викърс, Джени го разбра много добре. Бандитът не възнамеряваше да им даде възможност за конспирация срещу него.

— Да, разбирам — отговори Викърс с леко треперещ глас. Джени се съмняваше, че той изобщо разбра, но беше ясно, че е възприел ролята на миротворец, както и на учител. — Аз мислех, че ще трябва да започнем всъщност с миналото на госпожица Уайлд. Виж колко много от нейния собствен живот може да се използва за нашите цели.

— Много добре — съгласи се Дейнджър. — Но аз мисля, че трябва да започнем първо с пропускането на „госпожица Уайлд“. „Джени“ ще свърши работа, но даже насаме ние всички трябва да се научим, че не съществува повече госпожица Уайлд. Има само Почитаемата госпожица Бючамп.

От почитаемата госпожица Бючамп се очакваше да се държи по начин, твърде далеч от почтеността и то през по-голямата част на деня. Суки я научи на провокативни изрази на жаргон и как да имитира съблазняващите маниери на куртизанка. Замаяна от всички тези нови изисквания на уроците как да се държи пред посетителите благородници, Джени не можеше да се въздържи да не сравни тези уроци с онези, които беше получила от майка си. В съзнанието ѝ те формално много си приличаха, ако и да се различаваха по съдържание.

Тя беше заставена да си припомни повече неща, отколкото бе приятно. Отначало изглеждаше лесно да описва дома, който дядо и беше изградил в пустошта, опитите на майка си да поддържа цивилизованост даже при тези пионерски условия, френските трапери, индианците... войната.

Умело и с голяма деликатност, Нейт я ръководеше и окуражаваше да продължава, даже когато на Джени се струваше, че може да колабира от изтощение, преди да отрони друга дума.

— Продължавай — казваше той с изпълнен със симпатия глас. — Продължавай, Джени. Разкажи ми повече за майка си... фермата... как си се спасила.

Избирайки части от миналото на Джени, които трябваше да се запазят и други, които можеха да бъдат изхвърлени, нейният учител започна да я обучава в новото ѝ родословие. Бючампови бяха една стара фамилия и тя трябваше да знае как техните богатства са се увеличавали и намалявали в зависимост от кралете, които са поддържали. За целите на демонстрацията, Дейнджър позволи временното използване на една дъска за писане, за да се начертае родословното дърво.

— Сега ние стигаме до петия граф, бащата на моя прачичо — обяви Викърс на аудиторията си, чиито клепачи падаха. — Той е бил според всички сведения истински спартанец. Всичките му деца избягали от него, по един или друг начин. Чичо, най-големият, избягал в Лондон. Неговият брат Джон — наричали го Дивият Джак — се свързал с контрабандисти и изчезнал в морето. На него нарекли моя братовчед и наистина Джон притежаваше същия нрав. След това идва лейди Евгения, която умряла в немилост. Аз се съмнявам, че Джон би изложил нейната история пред едно младо момиче — каза той намигайки, освен като един поучителен урок. И това е било бебето —

моят дядо, Почитаемият господин Джеймс, оженил се за дъщерята на богат търговец, който впоследствие загубил всичко в Южните морета — той се усмихна печално. — Да се надяваме, че фамилният късмет скоро ще се промени.

Джени разгледа внимателно диаграмата. Едни и същи имена се повтаряха в родословното дърво, така че тя не беше вероятно да сбърка тук. Имаше още толкова неща за запомняне, но тя бе започнала да чувства, че познава тази фамилия, особено стария граф и дивия му внук. В известен смисъл те бяха изгонени също като нея. На Джени ѝ харесваше да мисли, че те биха били щастливи от нейното изпълнение. Тя щеше да бъде една дъщеря, от която къщата Бючамп можеше да се гордее.

Когато ролята ѝ се усъвършенства, Дейнджър започна да разисква по-нататъшните детайли.

— Аз имам приятели в морето — каза им той. Джени не се съмняваше, че това бяха контрабандисти. — Те ще вземат госпожица Бючамп, прислужницата и останалите ѝ придружители, — посочи той сякаш на себе си, — до Плимут. От там ние ще пътуваме обратно до Лондон, за да се срещнем с твоите адвокати.

И тогава той щеше да се оттегли в сянка. Джени помисли, че това сигурно нямаше да му се хареса. От там нататък адвокатите щяха да контролират положението, адвокатите и лорд Ивс — Уолф. След това тя щеше да стане самостоятелна. Нейното задължение щеше да се състои в това да бъде приета като единствена оцеляла дъщеря на Джон, Виконт Куерлс. Ако се провалеше, не само Викърс щеше да продължи да бъде държан далеч от наследството си, но и тя щеше да се озове обратно там, откъдето е започнала, в Женския затвор.

След всичко, през което те преминаха, за да достигнат тази точка, Джени не знаеше дали щеше да може да го направи. Лорд Викърс каза, че би я разбрал, ако искаше да се оттегли. Тя някак си се съмняваше, че лорд Дейнджър щеше да бъде толкова разбиращ.

Въпреки че Джени не изрази съмненията си пред Суки, беше сигурна, че чувствителното момиче знаеше как се чувства тя. Решението на Суки да учи Джени на джебчийство очевидно представляваше опит да намали стреса от заучаването на една роля, докато същевременно изпълняваше друга.

Джени също беше сигурна, че Суки е казала на Дейнджър за нейните опасения. Бандитът, след онова единствено избухване от предпазливост пред Викърс, поддържаше маниер на цинично спокойствие, което даже приближаването на датата на неговия процес не можеше да наруши. Изглеждаше, че единствената му грижа беше да организира едно добро шоу за непрекъснато увеличаващия се поток от посетители.

Джени полагаше върховни усилия, за да не им обръща внимание. Тя ненавиждаше живото любопитство в техните очи, начинът, по който жените гледаха Дейнджър, нея и след това голямото бароково легло. Когато бандитът каза, че благородните дами могат да се държат като курви, той вероятно беше прав. Дейнджър флиртуваше с жените и се впускаше в остроумни словесни битки с мъжете. Глупаците изобщо не разбираха, че им се надсмива.

За щастие, те обикновено гледаха само Дейнджър. Тъй като Викърс се надяваше скоро да се завърне в обществото, той естествено не желаше да бъде запомнен като затворник. За да може той да напусне, а останалите да се приготвят, те наеха друг затворник, за да ги предупреждава за пристигащи посетители, но когато затворникът беше пиян, той невинаги бе достатъчно бърз.

Един ден Нейт случайно излезе от килията, за да види какво забавяше изпълнението на една поръчка за закуски.

— Господ и всички светии да ни запазят, това е Уолф. Влез обратно вътре — предупреди той Джени, която стоеше на прага. — Може би аз ще успея да го отклоня.

Джени изтича обратно в стаята, за да заеме мястото си до креслото на Дейнджър — неговия трон, както тя го наричаше. Ръцете й трепереха. Те никога нямаше да успеят да излъжат този мъж. Тя го беше мярнала само за две секунди и разбра, че никога нямаше да го заблудят.

Защо Нейт не я предупреди? *Не, бъди честна.* Нищо, което той би й казал, можеше да я подготви за това, за него. Различен? Той беше толкова различен от другите мъже, колкото денят от нощта. Не защото бе по-висок, или по-силен. Даже не поради това, че очевидно не се интересуваше от мнението на другите. Не, разликата лежеше дълбоко в хладната интелигентност, която прозираше необузdana в тези пронизващи очи. Повече от всичко останало, тези очи я впечатлиха и

уплашиха. Те бяха като лед, бледи и с цвета на студените северни морета — с всички цветове на морето, зелено, синьо, сиво. Нищо не можеше да убегне на тези очи. Нищо.

— Ти изглеждаш, добре, Нейт — гласът на Ивс се чу ясно в килията. — Трябваше да знам, че ще имаш успех тук.

— Дошъл си да се наслаждаваш ли, Уолф? Съжалявам, че не изглеждам по-патетичен. Ако знаех, че ще дойдеш, можех да си нарисувам изпити бузи, за да не се разочароваш.

Въпреки че те се обръщаха един към друг с имената, които бяха използвали като деца, не се долавяше никаква атмосфера на детско приятелство между тях. Може би заради това, че някога са били приятели, сега толкова силно се мразеха. Нямаше нищо по-лошо от предателството между приятели, помисли Джени и тялото ѝ се напрегна.

Внезапно тя осъзна, че Дейнджър и Суки, и двамата я гледаха по странен начин, изненадани от реакцията ѝ. Те само бяха чули гласа му; даже не бяха уловили този бегъл поглед, който я смрази. Те не знаеха.

— Хайде, нека да излезем вън на двора — каза Викърс, явно опитвайки се да го отклони от килията. — Там ще можеш да видиш по-добре какви следи е оставил Нюгейт върху лицето ми.

— Всякакви следи е по-вероятно да се дължат на женкарство. Не, аз съм дошъл да видя знаменития бандит, този джентълмен на пътищата, известен като лорд Дейнджър. Няма ли да ме представиш на приятеля си?

Той си проправи път покрай Викърс и влезе в килията.

Всичко в него беше студено — гласът му, поведението, даже чертите му. Той беше блед и красив и чертите му правилни и ъгловати. Въпреки цвета, това не беше едно английско лице. Не, то бе твърде силно, твърде напористо за това. Въпреки цялата му бледност, нямаше нищо слабо в Уолфрам, лорд Ивс.

Той обърна леко глава, оглеждайки килията и веднага светлината придаде на косата му същия златен оттенък като бродерията върху неговото кадифено сако. Джени не беше осъзнала до момента, че противно на диктатите на модата той не носеше перука, нито пудра, но тя не се изненада. Уолф беше винаги различен. Не каза ли Нейт така?

За пръв път Джени беше щастлива от защитната топлина на ръката на Дейнджър. Тя бе отпуснала глава върху коляното му и

прикриваше с неговата длан лицето си, както я бяха научили да прави. Тази идея, предполагаше тя, трябваше да демонстрира пълно изтощение от дълги любовни часове. Но и си беше достатъчно изтощена в действителност, а почивката сега бе невъзможна. Трябваше да използва цялата си концентрация, за да не започне да трепери тялото ѝ от страх. Въпреки че не го виждаше, гласът му я смрази.

— Добре, аз наистина разбирам защо Нейт те смята за толкова безценен приятел, лорд Дейнджър — продължи Ивс. — Съжалявам, обикновено неговите маниери са безупречни. Както виждам, ще трябва сам да се представя. Лорд Ивс, сър, на вашите услуги.

— Лорд Дейнджър, сър, на вашите услуги. Колко любезно от ваша страна да посетите скромната ми килия.

— Не смятам, че е толкова скромна, сър. Ако не беше присъстващата компания, щях да ви поздравя за вкуса ви. Много хубаво.

— Благодаря ви. Човек прави каквото може. Мога ли да ви предложа лека закуска?

— Не, благодаря ви. Аз дойдох само да видя как моят стар приятел се справя със затворничеството си. Толкова лесно е да се създадат лоши връзки в тази ситуация. Трябва да сте много внимателен на кого предлагате приятелството си.

Една лъжа и едно предупреждение. Лорд Ивс положително имаше повече неща на ум, отколкото само едно обикновено посещение на човека, когото бе изпратил в затвора. Но да предупреждава Дейнджър!

Гласът на Дейнджър звучеше достатъчно хладнокръвно, когато той отговори.

— Милорд, в моето положение всяко приятелство трябва да се цени. Приятелите наистина стават редки в сенките на затвора.

— А? Може да е така. Моят опит ми казва, че сигурен край на приятелството поставя краят на златото, което го купува, но самият аз не съм се намерил още близо до затвора.

— Не? Ако имате тази възможност, би трябвало да дойдете и да ме видите как го напускам. Смятам, че ще бъде голямо забавление. Аз работя упорито върху прощалната си реч.

За пръв път, Джени почувства прилив на уважение към бандита. Неговата реч беше чиста бравада^[1], разбира се, и вероятно

изключително глупава. Въпреки че детайлите не бяха разисквани с нея, Джени знаеше, че денят, в който би трябвало да бъде обесен ще бъде денят на бягството му. Последното нещо, което му трябваше, бяха тези наблюдателни очи, търсещи хитра измама.

Никой от джентълмените не спомена идващия процес. Дейнджър знаеше по-добре от всеки друг, че присъдата е била произнесена още в деня на залавянето му.

— Аз ви благодаря за любезната покана, сър. Но се страхувам, че трябва да я отклоня. Казаха ми, че тълпата в Тайбърн е станала толкова отвратителна, че това е почти толкова опасно за зрителите, колкото и за осъдените. Обстоятелствата са ме научили да бъда по-предпазлив, когато се отнася за живота — и за имуществото ми.

— Правиш добре, че си внимателен, Уолф — отговори му Нейт с треперещ от гняв глас. — Защото даже в доброто общество лъжци и крадци заобикалят почтените хора. Те могат даже да се крият зад маската на уважавани хора. Или зад маската на приятелството.

— Няма съмнение, че ти си прав. Естествено, че разбираш повече от предателство, отколкото аз.

Джени чу едно възклицание — това на Нейт? Ледено гладкият глас на Ивс продължаваше.

— Но аз вярвам, че не мога да бъда толкова лесно измамен.

— Разбирам, че си мислиш, че знаеш всичко — отговори Нейт.

— Предполагам може да се каже, че търся причина зад всяка постъпка. Например, двама крадци нахлуха в библиотеката ми неотдавна. Съгласно твоето уреждане на сметки, би трябвало да ги подозирам в търсенето на нещо повече от пари, или ценности.

— И отнесоха ли те нещо повече от пари и ценности? — Дейнджър демонстрираше любезно любопитство.

— Те не отнесоха нищо — Ивс направи пауза. — И се страхувам, че сега е твърде късно да ги попитам за намеренията им.

Мъртви, разбра тя и изтръпна. Те са се опитали да го ограбят и той ги е убил, вероятно с не повече колебание, отколкото при смазването на паяк. Но очевидно подозираше повече в цялата работа и това беше причината за посещението му. Обаче грешеше, ако подозираше Нейт. Това по-скоро носеше всички признаци на един от плановите на Дейнджър — липсата на доверие, неговите престъпни връзки и предпазливостта му. Освен че се бе провалил.

Джени можа да почувства как едно особено напрежение обзема тялото на Дейнджър, въпреки че само тези, които го познаваха добре, можеха да го усетят, както и особената нотка на страх в неспокойния му смях.

— Глупаво е от ваша страна да правите такива прибързани заключения, сър, не мислите ли?

— Защо, не мисля — отговори Ивс. — Виждате ли, аз не съм толкова подозрителен като стария си приятел. Съмнявам се, че двама крадци, особено двама толкова неопитни, можеха да ми кажат нещо, което вече да не знам.

— И вие мислите, че моята екзекуция ще бъде също толкова вулгарна. Вие ме наранявате, сър.

— Ще имате достатъчно публика и без мен, за да има значение присъствието на още един човек. Но аз ще прочета последните ви думи с интерес, когато се появят напечатани. Обещавам ви.

Дейнджър се изправи, давайки да се разбере, че слага край на разговора. Обаче лорд Ивс не беше съвсем готов да бъде отпратен.

— Да, ще ми бъде интересно да видя признанието ви — без съмнение то ще бъде пълно с прекрасни морални уроци. Въпреки това подозирам, че вие мислите, че моралът зад историята на живота ви не се състои в това, че отнемането на един престъпен живот води до разруха, а че човек трябва да бъде по-внимателен, когато си избира компаньони, на които да има доверие, а?

Джени, все още сгушена до стола, не смееше да повдигне глава, но не се съмняваше, че очите на Ивс показваха графа, а не човека, предал бандита. Обаче Дейнджър реши да отговори любезно.

— За съжаление и най-добрите от нас правят грешки. Човек може само да се опитва да не ги повтаря.

Този път Джени не можа да контролира потръпването си. Всички знаеха, че човекът, предал Дейнджър, беше мъртъв сега.

— На вашата млада дама ѝ е студено, Дейнджър. Странно, аз мислех, че тук стана твърде топло. Добре, аз ще ви оставя сега на вашите забавления. Нейт е много забавен наистина. Сбогом, джентълмени — Ивс се приближи, за да се сбогува и застана толкова близо, че Джени можа да почувства как перото на тривърхата му шапка се допря до роклята ѝ, когато той се поклони. — Дами.

Измина един дълъг момент на мълчание, преди Дейнджър да побутне Джени, по-нежно от обикновено.

— Той си отиде вече. Можеш да се изправиш.

Тя забеляза, че Суки все още зяпаше с отворена уста към вратата. Графът стоеше съвсем неподвижен в ъгъла. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, сякаш можеха да задържат неговия гняв с физическа сила. Дейнджър беше замислен, въпреки че успяваше да поддържа обичайния си безгрижен маниер. Но могъщото присъствие, което току-що ги остави, го караше да изглежда смален. Ако не нещо друго, помисли Джени, странният враг ѝ послужи, за да победи страха си от бандита. Дейнджър не беше толкова опасен като Уолфрам, лорд Ивс.

И това беше мъжът, когото те трябваше да надхитрят. Не мисли за това, каза си Джени. Помисли как лорд Викърс е бил лишен от наследството си без всякаква причина. Сега, когато бе срещнала врага, тя не се съмняваше, че Ивс би направил подобно нещо от чиста злонамереност. Неговата омраза висеше във въздуха като мъгла. Той даже не можеше да се задоволи с несправедливото хвърляне на човека в затвора; той щеше да се погрижи Нейт да остане без приятели или помощ, даже сред стените на Нюгейт.

Обаче Ивс не успя да ги обърне срещу Викърс. Ако можа да направи нещо, то беше потвърждение на твърденията на несправедливо обвинения човек. И от този момент, чувството на игра не съществуваше повече. Те се намираха в дяволски сериозна ситуация.

Дейнджър остана най-спокоен. Той имаше най-малко да губи. Както бе казал на Джени преди, щеше да избяга, независимо от съдбата на другите. Пропадането на личния му план да открадне информация от Ивс явно не означаваше нищо за него в крайна сметка. Обаче сега го бяха предизвикали и това беше нещо, на което не можеше да устои. Той бе убеден, че планът ще се осъществи и се отнасяше много по-грубо с Джени, когато тя бъркаше в отговорите си.

Времето не направи изпълнението на ролята по-лесно, откри Джени. Тя не бе осъзнала преди какво голямо напрежение щеше да изпита, опитвайки се да бъде някоя друга. Всеки път, когато се колебаеше, тя виждаше леденостудените очи на лорд Ивс върху себе си. Собствената ѝ идентичност изглежда се изгуби и нямаше никаква

стойност за никого, освен нея. Можеше ли да поддържа в себе си Джени Уайлд жива, докато се освободеше от госпожица Бючамп?

Между страха и изтощението, Джени обръщаше по-малко внимание на тези, които наблюдаваха поведението ѝ, извън оценката им за нейното изпълнение. Обаче Дейнджър разбра точно колко неговите подчинени могат да бъдат подтиквани. Той знаеше кога да прилага наказания и кога да използва награди.

— Мой човек вече се е справил с госпожа Рансъм — каза той на Джени накрая. — Ти ще бъдеш освободена след ден-два. Няма причина за теб да оставаш след процеса. Тълпите ще стават все по-големи и няма да ни оставят изобщо време за репетиране.

Това не беше хвалба. Джени знаеше, че е просто факт. Тълпите вече я караха твърде много да мисли и да се тревожи. Съвестта — и дискретността — обявиха, че сега е времето да каже на Дейнджър за съмненията си. Вън от Нюгейт тя щеше да бъде предадена в ръцете на неговата банда и тогава нямаше да има връщане назад.

Дейнджър я гледаше с един от онези свои погледи, сякаш знаеше всичко, което ѝ минаваше през ум.

— Щом веднъж ти си отвън, ще бъде по-лесно да се изведе и Суки.

С други думи Суки нямаше да се спаси, ако тя не го направеше.

— Как така?

— Очевидното е често най-добрият начин. След като ти си отидеш, аз ще имам нужда от женска компания. Пет курви влизат, пет курви излизат. Разбираш ли?

Тя кимна.

— Надявам се, че ти оценяваш деликатния комплимент, който ти правя. Така че докато те имам тук, не ми липсва нищо — о, той обичаше да се опитва да предизвика реакцията ѝ.

— Аз мисля, че маскарадите ти харесват. И със сигурност можеш да купиш излизането на Суки.

— Не повече, отколкото съм купил собственото си излизане. Ти не знаеш, нали? Суки е една от най-умните, които познавам в престъпния свят, но тя е направила две глупави неща през живота си. Омъжила се за един огромен мрачен грубиян, който я пердашел и откраднал спестяванията ѝ. И после го убила.

— Не — извика Джени, протестирайки. Не Суки, не нежната ѝ приятелка, момичето, което беше толкова гордо от уменията на Джени. Но Суки беше признала, че се намира в Нюгейт не заради кражба. — Очевидно, това е било случайно, или тя е защитавала живота си.

— Разбира се. Той щял да ѝ счупи пръстите. Разбираш ли какво би означавало това за Суки? Тя го ударила, той паднал и си разцепил черепа. Това няма да ѝ помогне в съда, обаче.

— И те ще я обесят за това?

— Ако има късмет. Виждаш ли, убийството на някого, на когото човек дължи лоялност — като съпруг например — може да бъде третирано като малка измяна. И това означава, че тя ще бъде изгорена на кладата. Но тя не трябва да се тревожи. Защото всичко ще продължи както е планирано.

Бавно, казаното от него проникна в съзнанието ѝ.

— Ами ако планът не сработи? — настоя тя.

— Ще сработи. Аз си нямам работа с неудачници.

Той никога не призна участието си в опита да се ограби Ивс и никога нямаше да го направи. Джени трябваше да го познава по-добре. Нямаше шанс да се измъкне. Никога нямаше да има. Изборът ѝ беше направен и тя трябваше да го следва, независимо колко много съжаляваше за решението си, или се страхуваше за изхода.

Дейнджър се усмихна и попипа брадата си. О да, той знаеше, че е спечелил.

— Може би сега е подходящото време да дискутираме ролята ти на моето обесване?

[1] bravade (фр.) — демонстрация на превъзходство, или предизвикателство към някой, който е с по-голяма власт; самохвалство; перчене. — Б.р. ↑

3

Джени трепереше в студената лунна светлина. Полунощ. Тя беше твърде далеч, за да чуе камбаната на „Светата Гробница“, но знаеше, че бие сега за осъдените, както щеше да бие и на сутринта. Дейнджър без съмнение спеше сън, запазен за праведниците. Защо да бодърства и да се моли, когато други можеха да го направят вместо него?

Но не заради Дейнджър Джени седеше, замръзнала и будна, гледайки през една цепнатина върху закования прозорец навън към сивия, беден двор на бордея. Тя седеше заради себе си и мислеше за това, което трябваше да направи.

Сградата в Ковънт Гардън, новият ѝ затвор, притежаваше малко от удобствата на луксозната килия на Дейнджър. Мебелировката бе оскъдна и тънките напукани стени трудно предпазваха от студения вятър и грубия шум на близката веселба.

Но все пак Джени беше под покрив. Даже ако имаше място, където да отиде, даже ако пожелаеше да рискува и надхитри хората, които я охраняваха, нямаше да посмее да върви сама из улиците на бедняшкия квартал.

Дейнджър беше прав, разбира се. Нямаше никакъв проблем при уреждането на нейното освобождаване. Обвиненията бяха оттеглени: парите за излизането ѝ бяха платени. Само Кейлъб Диймс остана неудовлетворен, но Дейнджър нямаше да му обърне какво внимание. Разумът казваше на Джени, че сега, когато бе свободна, злобният надзирател не можеше да ѝ направи нищо. Той не беше достатъчно чувствителен да види преди дамата в Джени; значи нямаше и да я разпознае в дамата госпожица Бючамп. Въпреки тези разумни доводи, Джени все още се страхуваше от него. Неговото сбогом ехтеше в съзнанието ѝ през дългите часове, които прекара сама.

— Аз ще те открия. Независимо къде ще избягаш, аз ще те намеря. Твоят любовник ще увисне в рамката на шерифа. И след това няма да ти послужи за нищо. И тогава ти и аз ще уредим сметките си. Имаш обещанието ми за това.

Джени, нападната от тревоги и безсънни нощи, сънуваше как Диймс я гони из бордеите на Лондон. И винаги, винаги съществуваше онзи по-голям, всепоглъщащ страх, че Ивс беше по следата им.

Първата ѝ седмица бе мизерна. Не че се отнасяха лошо с нея. В редките случаи, когато някой я заговаряше, то беше с една предпазлива любезност. Обаче ѝ дадоха да разбере ясно едно нещо. Всеки един от тях би дал живота си за Дейнджър, ако беше необходимо. И ако той умреше, те щяха да накарат всички отговорни за това да платят с живота си.

Нещата се оправиха, когато Суки пристигна две седмици по-късно. Това се случи на сутринта, след като бе произнесена присъдата над Дейнджър. Както можеше да се предвиди, реакцията на Дейнджър към присъдата беше да организира едно оглушително парти.

Стана точно както той каза. Пет курви влизат, пет курви излизат. Само че не съвсем същите курви. О, той сигурно добре се е смял за това.

Но Джени не можеше да се смее. Ами ако планът на Дейнджър не проработеше? Ако палачът беше достатъчно бдителен и забележеше какво прави тя? Никога нямаше да могат точно да разберат дали Дейнджър играеше роля, или наистина умираше.

Ами ако лорд Ивс реши да приеме поканата на Дейнджър и пристигнеше на обесването?

На разсъмване Джени можеше вече да чуе звуците на празника по улиците. Дните за обесване бяха единствените празници, които повечето хора познаваха. И днес, разбира се, беше специален празник. Днес забележителният бандит лорд Дейнджър щеше да танцува на въжето.

Едно почукване на вратата обяви завръщането на Суки. Тя влезе и разстели роклята, която носеше, върху леглото.

— Ти спа ли изобщо? — попита тя.

Джени се отвърна от прозореца и поклати отрицателно глава.

— Не можах. Всеки път, когато затварях очи, си представях такива ужасни неща — Дейнджър се задушава и никой от нас не може да разбере дали е наистина. Диймс може да е там и да ме търси из тълпата — тя не може да спомене най-големия си враг, чиито очи я преследваха даже когато бе будна. Нито Дейнджър, нито Суки бяха

видели всичко, което тя видя в Ивс. Или най-малкото не го признаваха, за да не си помисли, че се страхуват. — Ами ако Ивс е там?

Суки я изглежда остро.

— И какво ако е там? Джени, ти си създаваш призрак — такъв човек, какъвто не съществува. Не може да съществува. Той е злобно копеле, да. И е умен, след като е успял да направи това на Нейт. Но не е дявол. Той е просто още един алчен благородник, опитващ се да заграби нещо, на което няма право.

— Ти грешиш, Суки. Ти грешиш толкова много.

— Така ли? Какво може да направи той? Джени, скъпа, аз съм джебчийка по професия. Не можеш лесно да ме излъжеш. Ако ти направиш просто това, което ние репетирахме, никой няма да може да разбере.

— Ами ако се проваля? Ако не направя така, както репетирахме?

— Това няма да се случи. Ти си по-силна, отколкото си мислиш, Джени.

— Надявам се, че си права.

— Разбира се, че съм права. Ти не мислеше, че ще можеш да изиграеш любовница на Дейнджър, а го направи. Просто трябва да го направиш още един път.

— Само още един път. Надявам се да е така — Джени се обърна и видя Суки да подрежда гримове върху единствената маса в стаята. — Време е да се намажа ли?

— По-добре да сме готови по-рано! Те няма да повикат Дейнджър от килията му преди девет часа и после ще мине известно време, преди той да напусне Нюгейт, но тъй като ти ще трябва да заемеш добро място в църквата, трябва да започваме.

— Много добре, направи най-лошото, на което си способна.

Джени седна долу върху единствения стол в стаята и остави Суки да нанесе върху лицето ѝ тежките пластове от грим и руж, които бяха част от нейното превъплъщение.

— Суки, била ли си някога на обесване?

— Да, виждала съм едно. Сега обърни си главата натам.

Ако Суки се надяваше да отмине темата, тя се заблуждаваше.

— Добре, кажи ми как беше?

— Ти знаеш какво ще се случи. Дик ти го повтори достатъчно пъти.

— Да, и избираше думите си много внимателно. Аз искам да знам какво не ми е казал.

— Той не скри нищо.

— Суки, помисли. Ако аз съм неподготвена, мога да бъда изненадана и да направя нещо неподходящо. Кажи ми.

— Ти не можеш да си неподготвена. Знаеш всичко, което ще се случи. Просто не можеш да разбереш наистина, докато не го видиш — пръстите на Суки потрепнаха леко, докато залепваше една бенка с формата на сърце върху бузата на Джени. — Виждаш ли, те го харесват. Това е най-лошото в цялата работа. На тълпата ѝ харесва да гледа как някой нещастен човечец бавно се задушава до смърт. Понякога това става толкова бавно...

Тя се извърна, претендирайки да търси перуката на Джени.

— Добре, този път най-малкото ние трябва да вярваме, че човекът не се задушава — каза Джени.

— Дейнджър няма, но другите...

— Другите? Какви други?

— Ама ти не знаеш ли? Дейнджър може и да е знаменит, но те не могат да си позволят да дадат два празника, така че той да получи една екзекуция само за себе си. Ще има още трима други с него.

Разбира се, че щеше да има други. Колко глупаво от нейна страна да не осъзнае по-рано това. През цялото време тя се държеше за тази единствена мисъл като за сламка — че никой в действителност нямаше да бъде обесен — и сега даже това малко утешение ѝ бе отнето.

— Не гледай така, скъпа. Дейнджър ще се погрижи те да получат малко от подправеното с лекарство вино. Джени, погледни ме. Те не могат да бъдат спасени. Те са гледали към бесилката още от раждането си. Това може да е най-великият момент в целия им мизерен живот. За пръв и единствен път не са нищо — те са красиви, смели и силни. Те са героите на бесилката. Даже един крадец заслужава да умре с достойнство. Добре, това е най-доброто, което можем да очакваме. Не можеш да жалиш човек, който умира добре.

— Ти си права. Не се тревожи за мен. Аз ще съм добре.

Тя трябваше да бъде добре, осъзна Джени. Но колкото и силно да се опитваше да се съсредоточи върху ролята, която щеше да изиграе, тя продължаваше да мисли за единствената личност, която би спечелила най-много от нейния провал.

Очите и ушите на лорд Ивс дойдоха отново, като оставиха на негова светлост друг лист хартия. Този път слугата, който влезе да отнесе подноса намери негова светлост да се усмихва на себе си. Това не беше една успокояваща усмивка.

Той спря слугата си на прага.

— Ферис правилно ли си спомням, че днес ще има обесване?

— Да, милорд. Аз разреших на някои от прислугата да присъстват. Вашите Артър и Хенри никога не са виждали преди обесване, нали разбирате. Както и да е, ако тяхното отсъствие не ви е по вкуса, аз мога лесно...

— Не, не. Никога не казвай, че аз съм възпрепятствал — Артър, нали? — да види първото си обесване. Нека всички да отидат, всички слуги, ако желаят.

— О, благодаря ви, милорд. Това е много щедро от ваша страна. Аз...

— Струва ми се, че бандитът, онзи, който се нарича лорд Дейнджър, ще бъде обесен днес.

— Да, милорд.

Ивс погледна надолу към листа хартия в ръката си.

— Един много интересен характер, този лорд Дейнджър.

— Да, милорд.

— И с репутацията, чу винаги се приземява на краката си. Разбирам, че се очаква някакъв опит за спасяването му.

— Хора са се спасявали и преди.

— Така е. Аз се чудя... — той потупа брадичката си с листа хартия за момент, преди да го предаде на огъня. — Да, аз мисля, че в края на краищата трябва да видя с очите си това обесване.

На Джени й се струваше, че целият Лондон е дошъл да види обесения Дейнджър. Навсякъде по пътя на палача имаше очакващи тълпи, зяпащи от прозорците, от покривите и изразяващи с гръмогласни викове задоволството си от деня. Шумът беше почти непоносим, а Дейнджър даже още не бе пристигнал.

Джени го чакаше, заедно с една тълпа млади момичета, в подножието на стълбата на църквата „Света Гробница“. Чакаше с тях, за да хвърлят букети свежи цветя на обречените мъже.

Но когато талигата на палача накрая се появи, Джени почти забрави причината за присъствието си тук.

Двама от тях бяха просто деца. О, третият имаше вид на закоравял престъпник, но другите двама... Момичето изглеждаше почти на двадесет години, но вероятно имаше не повече от четиринадесет. Момчето беше даже по-малко.

Джени се устреми напред заедно с другите момичета, за да хвърли своя букет с цветя. Тя случайно срещна предупредителния поглед на Дейнджър. В този момент тя го мразеше, че я накара да изтърпи това, но остави един от мъжете да я повдигне до талигата, за да бъде целуната от бандита.

Дейнджър каза, че това е необходимо, за да я отличи като негова любовница пред тълпата, както и пред палача — така че правото ѝ върху неговото тяло да не може да бъде оспорвано по-късно. Джени не повярва и на дума от това. Той искаше да я унижи, защото тя беше единствената личност, която не се поддаде на неговия чар. Но както и да е, той сигурно я съжали в последния момент, защото въпреки че я прегърна продължително, не направи повече от едно съвсем леко докосване на устните си до нейните.

Той я наблюдаваше с най-странно изражение в очите, докато ѝ помагаша да слезе долу. Тя трябва да го е уплашила. Добре, щеше да му покаже. Тя нямаше да се оттегли сега.

Имаше още едно спиране, преди да стигнат мястото на екзекуцията. Традиционно, собственикът на кръчмата „Оксфордски път“ предлагаше на всички членове на групата за обесване една последна глътка алкохол. Това бе смятано за добрина, която да помогне на осъдените да постигнат пиянска забрава преди екзекуцията. Дейнджър се бе погрижил също така всички осъдени да бъдат и дрогирани.

Те продължиха през Хамстед и Хайгейт, докато накрая можеше да се види ужасното място. Джени, блъскана и спъвана, почувства една нарастваща паника. Това беше невъзможно — тя никога нямаше да се добере до мястото си до бесилката. Тълпата бе огромна и се

увеличаваше с всяка изминала минута. Тези, които бяха получили чрез пари, или със сила хубаво място за наблюдение, нямаше да го отстъпят.

Но Джени също нямаше да се предаде. Тя не смееше да го направи. Заобиколи двама певци на балади, всеки от които твърдеше, че притежава последното признание на Дейнджър и с викове се премираха кой има по-голямо право от другия.

Докато Джени се блъскаше и си пробиваше път напред, можа да види по-богатите от публиката, отличаващи се с дрехите и местата, които бяха заели, но не особено с поведението си. Скамейките бяха пълни с благородници и техните дами, облечени в коприни и дантели и махащи с напарфюмирани носни кърпички, за да отстранят миризмата на по-долните класи. Имаше малка разлика, обаче, в начина, по който те се блъскаха, за да видят по-добре, или се надпреварваха да привлекат вниманието на певците на балади. И изобщо не се откриваше разлика в жадните погледи, с които гледаха как Дейнджър и останалите осъдени наближават ешафода.

Джени въздъхна с облекчение, когато огледа скамейките. Той не беше там. В съзнанието си тя не се съмняваше, че щеше да го забележи, ако присъстваше. Независимо колко огромна щеше да стане тълпата, той би се откроявал. Не можеше да се сбърка никой друг с него.

Накрая, някой я позна, може би това бе някой от гората на Дейнджър и й помогна да излезе отпред. Засега, тя го направи. Пуснаха гълъба, който щеше да занесе обратно в Нюгейт новината, че затворниците са пристигнали благополучно до мястото, където щяха да умрат. Накрая вниманието се фокусира върху фигурите в талигата.

Джени можа да види, че подправеният алкохол започна да оказва ефект. И все пак, всеки един от останалите затворници направи малка реч, в по-големите си части неразбираеми за Джени, особено що се отнасяше до техните подвизи. Никой от тях не показва каквото и да е разкаяние, даже и децата; те бяха смели до края.

Но тълпата чакаше Дейнджър. Оглушителният шум спря рязко, когато той се изправи, за да им говори.

Един провинциален актьор, получил внезапно възможността да играе Хамлет в Друри Лейн, не би могъл да се обърне към публиката си с по-истинско чувство. Дейнджър също си играеше с тях като

опитен актьор и оставяше погледа си да се рее из амфитеатъра, карайки ги да чакат, зачервени и напрегнати, неговите последни думи.

— Мои много скъпи приятели — обърна се той към тях. — Защото аз смятам всички ви за свои приятели. Един човек не трябва да напуска тази земя във вражда с човечеството, така че аз съм решен да се отнасям към всички с най-голямо благоволение. И наистина това е един акт на най-голяма любезност от ваша страна, да видите как един мъж, напълно непознат за много от вас, се отправя в най-великото от пъттуванията по пътя от тази земя към следващата.

— Аз виждам, че някои стари познати са дошли да ми пожелаят доброто — Лорд Фаншоу, Сър Едуард Блоунт... — Дейнджър радостно поздрави неколцина от благородните си жертви. Списъкът беше дълъг. — В отношенията ни през миналото аз получих най-доброто от вас, но виждам сега по любезните ви физиономии, че не ми се сърдите за моите победи.

Тълпата зави с радостен смях. Даже онези, които усетиха ужилване в хумора на Дейнджър, се усмихнаха. Това беше, което бяха дошли в Нюгейт да видят и чуят — не сълзливо разкажание, а насмешлива бравада.

— И дамите — о да, дамите са дошли да ми кажат довиждане. Скъпи мои, ако аз съжалявам за нещо, напускайки тази земя, то е, че ви оставям всичките. Аз познах велика доброта в ръцете на жените.

Публиката се засмя отново и Дейнджър изглежда тълпата с един блясък в очите си.

— Ако отново чакате за имена, страхувам се, че ще бъдете тъжно разочаровани. Тези от вас, които са спечелили моята благодарност трябва просто да я приемат искрена и лично изразена. За съжаление, нито мога да кажа, нито да направя повече.

Имаше вероятно няколко почервенели лица на скамейките, скрити зад бясно движещите се ветрила. Това беше част от сега легендарния морал на бандита, че той никога не взимаше пари, или бижута от дамите — само целувки.

Когато накрая тълпата утихна отново, Дейнджър изпъна гърба си. Смехът напусна очите му и той заговори с тон, вибриращ от власт и сила.

— В действителност има много неща, които не съм готов да кажа. За тези от вас, които се интересуват от някои банални разкази за

запознанствата, които съм направил по пътя, аз съм оставил тук на господин Джермин книжаря едно пълно и точно изложение.

Споменатият книжар стоеше близо до Джени, толкова близо до талигата, колкото законът позволяваше. Той щеше да натрупа малко състояние от рекламата, която Дейнджър направи на своя памфлет. Той също така беше определен да вземе и друго участие в напускането от Дейнджър на този свят, знаеше Джени, въпреки че той не го знаеше.

— Всички джентълмени, с които съм се срещал по този начин, признаха истинността на срещите ни, така че аз не изпитвам никакви скрупули, описвайки нашето запознанство — и понякога излагайки фактите направо — той поклати глава, сякаш натъжен от този измамен свят. — Наистина, джентълмени. Ако бях получил толкова много мускетни ядра и рани от сабя, колкото съм чувал някои да се хвалят, никога нямаше да доживея, за да ви забавлявам тук днес.

Джени подозираше, че някои от мъжете, които се засмяха на тази солена шега, не бяха в действителност особено очаровани.

Дейнджър още веднъж стана сериозен.

— Тези неща всички мъже могат да ги знаят. Но има други, за които никой не подозира. Днес аз се изправям пред един по-висок съдия, отколкото тези в Стария Бейли. Може да има достатъчно престъпления, за които да бъде осъден и пред този по-висок съд, но няма да бъде обвинен, че съм бил Юда. Ако не отнасям нещо друго от този ешафод, то взимам поне тайните си. Задоволен от сигурността, че благотворителните подаяния от моите „познати“ ще бъдат използвани по един прекрасен начин и че моите приятели... моите приятели ще помнят, че съм бил истински техният приятел.

Както и тълпата, Джени трябваше да аплодира на Дейнджър за това. Най-малкото една добродетел — лоялността — наистина му принадлежеше. Не беше чудно, че приятелите му бяха готови да го последват толкова сляпо. Но Джени нито беше предлагала, нито бе търсила приятелство с Дейнджър, напомни си тя. Тя можеше да бъде използвана.

Дейнджър се обърна, за да погледне сега към нея и Джени отстъпи по-близо до веригата от полицаи, които задържаха тълпата.

— Аз имам само една приятелка до мен сега, моята Джени. Тя остана с мен до края. На нея се пада да извърши последните почести. Аз ви моля, тъй като сте мои приятели, да не ѝ пречите. Оставете я да

направи каквото е необходимо — с други думи, Джени щеше да се погрижи бандитът да бъде съживен по-късно. Доста вярно, въпреки че тези хора никога нямаше да узнаят дали тя е успяла. При един знак от палача на Джени бе позволено да подаде една малка бутилка на Дейнджър.

— Аз пия за моята приятелка — вдигна тост той. — И за всички вас, моите приятели и компаньони в нещастieto — бутилката премина през останалите затворници, за облекчение на Джени. — А, нищо не е останало за палача. Добре това е за теб, сър — Дейнджър подаде на палача една тежка кесия и после свали един голям пръстен с рубин от пръста си и му го даде. — И дрехите ми са за теб, както традицията го изисква. Свърши си работата както трябва и пий за паметта ми по-късно. И всички вие ме запомнете, ако ще го направите, така — щедър и усмихнат до края.

И тогава тя го видя. Подновените дюдюкания на тълпата заглушиха последните молитви на свещеника, които във всеки случай бяха твърде несвързани. Лорд Ивс наблюдаваше от капрата на своя екипаж, един от многото подредени в редица върху един мост над арената. Той беше сам и стоеше някак си настрана от останалите. Именно това усещане за самостоятелност и начина, по който той държеше тялото си, привлякоха очите на Джени. Слънцето блестеше върху косата му със златни искри. Щеше да има искри от тези студени очи, ако той видеше... ако той видеше.

Джени отдръпна очите си настрана и се обърна обратно към талигата. Дали той щеше да забележи, или не, тя трябваше да приключи с това. Ако я хванеха, можеше да свърши обратно в Нюгейт, но ако не се опиташе да го направи, със сигурност щеше да бъде убита от хората на Дейнджър.

Палачът започна да върши своята работа. Той започна с момичето, връзвайки нейното въже около една от трите бесилки и стягайки възела здраво около гърлото ѝ. Когато това беше направено, той завърза една бяла кърпа около челото ѝ, оставяйки един ъгъл да виси надолу, за да може тя да го дръпне като сигнал за готовност.

На Джени ѝ се пригади от страх. Разумът повеляваше, че всички очи — даже тези на Ивс — трябваше да бъдат върху жертвите, но тя все още си ги представяше, студени и прозрачни като лед, заковани само върху нея.

Джени се опита да не слуша разговорите около себе си, но тогава беше принудена да обърне внимание на това, което ставаше пред нея. Палачът беше скочил долу от талигата и отиде до главата на коня. Когато сигналът бе даден, той издърпа талигата изпод краката на момичето.

Джени почувства, как гаденето се надига в гърлото ѝ, но не смееше да се обърне. Процедурата беше същата и за другите. Приятелите на момичето и на по-възрастния мъж бяха готови да помогнат при дърпането на краката им, за да ускорят процеса. Момчето нямаше приятели и беше толкова леко, че тежестта на тялото му не бе достатъчна, за да му донесе бърза забрава. Очите на Дейнджър избраха един мъж от тълпата и той се придвижи напред, за да извърши същото с момчето.

И сега моментът на Джени наближи. Палачът извърши своята част с въжето и спря. Това ѝ донесоха тежката кесия на Дейнджър и златният му пръстен — няколко минути върху талигата, които трябваше да изглеждат като прощална целувка. Тя се хвърли напред и с малко помощ от палача се изкачи на талигата. Сълзи се стичаха надолу по лицето ѝ. Тълпата, ободрявайки я с груби подхвърляния, никога нямаше да разбере, че това бяха по-скоро сълзи от страх и гняв, отколкото мъка от загубата на един любовник. Пръстите ѝ трепереха, докато се движеха по гърдите на Дейнджър, под развятата му брада, опипвайки възела и куките на хамута. Една кука, две куки. Не мисли за Ивс. Даже не предупреждавай Дейнджър. Това няма значение. В края на краищата, то няма значение.

Поради напрежението, което изпитваше, Джени едва усещаше устните на Дейнджър, притиснати до нейните. Три куки, четири куки. Направи го. Тя нервно опипа всяка кука, за да е сигурна, неспособна да повярва въпреки всичките им репетиции, че номерът ще стане и хамутът ще държи.

Дейнджър започваше да показва действието на лекарството. Той сигурно беше по-сигурен от Джени, защото не дочака тя да прошепне успокоителна дума. Вдигна устата си от нейната и заговори тихо на палача.

— Достатъчно. Отведи я.

Нямаше викове, нито подозрителен шепот сред полицаите. Ако Ивс, гледайки от моста, беше забелязал нещо особено в тяхната

прегръдка, той не каза нищо и не вдигна тревога. Палачът, явно пиян, предаде протестиращата Джени под закрилата на двама полицаи и отиде до коня да вземе поводите. Дейнджър хвърли един последен поглед около себе си, усмихна се изключително сладко на Джени и даде сигнала.

Полицаяте освободиха Джени, за да може тя да помогне да го издърпат в отвъдния живот. Дейнджър не го направи по-лесно за нея. Тялото му се полюшваше в един въображаем протест — или в истинска агония: Кой можеше да каже? На Джени се стори, че измина цяла вечност, преди тялото му да застине и тя можа да отстъпи назад.

И да чака. Изискваше се осъдените да висят цял час, за да бъде смъртта сигурна. Междувременно публиката се хранеше, пиеше, биеше се и се веселеше в празнично настроение.

По едно време Джени посмя да погледне отново нагоре към моста. Екипажът на Ивс го нямаше. Нямаше и утеха в знанието, че той не гледаше повече. Можеше вече да е видял повече от достатъчно.

И все пак никой не излезе напред, за да изобличи техния трик. Част от тълпата се опита да си пробие път през кордона, когато накрая телата бяха свалени. Суеверието твърдеше, че докосването до обесен престъпник имаше специални лечебни свойства и имаше мнозина, които искаха да проверят твърдението.

Джени не можеше да ги види, но знаеше, че много от хората на Дейнджър бяха готови сега да я защитят, да защитят и него. Тя беше пропусната напред, за да поиска тялото и се наведе, за да го скрие от поглед с малката си фигура. Предпазливо потърси пулса. Лекарството трябваше да го забави, но все пак не трябваше ли да почувства нещо? Една мокра капка падна върху дланта ѝ и тя осъзна, че все още плачеше. Погледна нагоре, опитвайки се да намери книжаря, господин Джермин, и се намери срещу злобните черти на Кейлъб Диймс.

— Ти — извика тя.

— Държеше езика си зад зъбите до края, копелето. Аз предполагам, че ти нямаш някаква представа къде са се дянали всичките му зле спечелени пари? Не, той нямаше да те остави да дойдеш тук, ако знаеше. Той беше умен, но какво му донесе това?

— Какво искаш? — Джени се опита да си придаде храбър вид, но знаеше, че Диймс можеше да види страха по покритото ѝ със сълзи лице, можеше да го чуе в треперещия ѝ глас.

— Ти знаеш отговора на това, скъпа. И аз ще получа каквото искам. Виждаш ли, аз съм по-умен от твоя любовник. Аз съм жив и ще остана такъв още дълго, дълго време. Мога да си позволя да чакам. Нощите са студени, любов моя, когато нямаш място, където да отидеш и пари за харчене. Не, такива като тебе имат нужда от мъж, за да им плаща наема и да им купува красиви неща.

Колко много грешеше той. И все пак глупостта му не я утеши. Внимателно закривайки тялото на Дейнджър, тя го предизвика.

— И ти мислиш, че аз не мога да си намеря нещо по-добро от теб?

— Възнамерявам да направя сигурно това.

Книжарят се появи накрая и стоеше почтително. Диймс направи един нагъл поклон и обеща:

— Ще те видя скоро, скъпа моя. Много скоро.

Той прекара един мръсен пръст по белега си и си тръгна.

Господин Джермин изглеждаше донякъде объркан. Джени имаше чувството, че този род неща не бяха в обикновеното му поле на бизнес. Обаче, както обикновено, изборът на Дейнджър беше добър. Книжарят бе нает, за да се погрижи за погребението на бандита в замяна на изключителните права за публикуването на последните му думи и памфлета. Дейнджър беше изпълнил своята част от договора, господин Джермин щеше да изпълни неговата, независимо колко неприятно му бе това задължение.

Той водеше със себе си неколцина мъже от своята печатница. По негова команда те отнесоха тялото в чакащия екипаж. Дали от доброта, или отвращение, той остави Джени да пътува заедно с Дейнджър.

Той нямаше да се събуди. Джени знаеше, че лекарството е силно и той щеше да спи с часове. И все пак се страхуваше. Лекарствата бяха рисковани неща. Едно количество можеше да лекува, друго да убие и разликата често биваше малка.

Те спряха отначало в един малък хан на улица „Флийт“, където щеше да се намира палачът, който ще продаде използваното по-рано въже за шест пенса. Тук Джени можеше да приготви тялото за погребение и тя даде на палача последното му възнаграждение — пищните дрехи на Дейнджър. Една малка тълпа ги следваше. Някои от веселящите не искаха да видят смешния край; те щяха да последват Дейнджър до гроба просто от любопитство и скука.

Дясната ръка на Дейнджър посрещна Джени във фоайето и я заведе горе в една малка отделна стая, където тя можеше да приготи тялото за погребението. Там имаше оставен дървен ковчег, донесен от книжаря. Една заключена междинна врата водеше в друга стая. Веднага щом Джени остана сама, тя изтича да я отвори.

Друг от хората на Дейнджър се плъзна тихо в стаята и отиде до лежащата фигура на водача си. Той изгледа Дейнджър продължително и после погледна нагоре към Джени.

— Докторът каза, че той ще бъде известно време в това състояние. Жалко. Не ни улеснява работата, но предполагам, че това няма голямо значение. Хайде, нека бързо го преместим.

Той и лейтенанта на бандита отнесоха Дейнджър в съседната стая. След няколко минути се върнаха и връчиха на Джени дрехите, които трябваше да даде на бандита. После се върнаха с един голям вързоп, увит в чаршаф. Вързопът изглеждаше така, сякаш съдържаше едно истинско тяло.

— Това е онзи другият, когото обесиха днес — каза ѝ по-младият със задоволство. — Получих го за шест пенса. Помислиха, че сме хора на хирурга. Е, най-малкото, по този начин той ще получи едно хубаво погребение, бедния човечец.

Те бяха прави, разбира се, но Джени не можеше да не се чуди какво щяха да правят, ако това тяло не беше на разположение. Дейнджър положително не можеше да рискува да открият някога един празен ковчег.

Не, все още тя трябваше да направи много неща, за да се тревожи какво би направил Дейнджър. При нейното повикване хората на господин Джермин дойдоха и отнесоха ковчега навън към чакащата катафалка.

Все още не бе започнало да се смрачава, когато ковчегът бе положен в земята в двора на църквата „Сеинт Мартинс ин дъ Фийлдс“. Церемонията не продължи дълго. Въпреки едно значително пожертвование, свещеникът не се чувстваше твърде удобно, извършвайки една такава служба за този толкова знаменит крадец.

Неколцината упорити, които последваха ковчега до сега, започнаха накрая да се разотиват по собствените си работи. Денят преваляше и без съмнение даже най-парцаливите от тях имаха семейства, или приятели, които ги очакваха. Палачът можеше все още

да се намира на улица „Флийт“ и там поне човек можеше да намери комфорт за сухото си гърло.

Джени изчака тихо, докато и последните хора изчезнаха. Времето, което бе толкова хубаво по-рано през деня, сега стана студено. Тя уви по-добре шала си около раменете и тръгна към чакащия екипаж.

Обаче все още бе твърде рано да се отпуснат, когато Джени и нейните защитници пътуваха през нощта, първо на север, после на юг, но винаги в противоположна на Лондон посока и далеч от често използваните пътища. Тя едвам можеше да стои будна и все пак не смееше да затвори очи, страхувайки се от това, което можеше да види на сън. Досега хората, които пътуваха с Дейнджър щяха да знаят дали планът им бе успял, или не, но Джени просто трябваше да седи и да чака новините.

Небето току-що беше започнало да порозовява от изгряващото слънце, когато каретата накрая спря пред един проспериращ хан на няколко мили извън града. Джени обърна малко внимание на многословните приветствия и обяснения на собственика. Тя се намери заведена до една врата и я отвори, но вместо да влезе в спалнята, от която така силно се нуждаеше, откри една частна дневна.

Джени незабавно съжали, че не беше обърнала повече внимание на вокалните упражнения на собственика на хана, защото явно човекът бе сбъркал. Тази стая е очевидно заета. Едно красиво момиче с боне сервираше закуска на провинциален джентълмен, на когото вероятно нямаше да се хареса такова нахлуване. Строгостта на облеклото му издаваше един непретенциозен, не глупав, провинциален земевладелец. Той имаше трапчинки на бузите, което можеше да означава, че не бе лишен от хумор, но Джени не искаше да остава и да го провери. Тя се обърна, за да се опита да напусне колкото се може по-незабелязано. Твърде късно.

— Джени, скъпа, къде отиваш? — попита Суки. — Не си ли гладна?

Джентълменът се изправи и направи старателен поклон.

— Мадам.

Въпреки че не бе разпознала гласа, Джени трябваше да познае този ироничен поглед. Джентълменът се представи.

— Сър Ричард Дейнджърфийлд, мадам. На Вашите услуги.

След това нещата започнаха да се развиват със забележителна бързина. Джени се чувстваше така, сякаш бе увлечена от водовъртеж. Тя съзнаваше много добре, че Дейнджър — сър Ричард — полагаше големи усилия, за да няма време за мислене.

За нейно учудване бе принудена да се съгласи, че той бе успял. Тя изгуби равновесието си. В Нюгейт мислеше, че се е научила да се справя с бандита. Сър Ричард беше непознат обаче, един непознат, който твърде много приличаше на джентълмените офицери, които тя познаваше в колониите.

Добре, това беше, което се предполагаше, че е той — един войник, напуснал армията, след като неочаквано се е заел с фамилното име и чест. Понякога Джени се хващаше да мисли не можеше ли това да е истина. В края на краищата, Нейт не беше единственият син на един по-малък син, който внезапно намира преобърната съдбата си като по чудо. А също така и преди по-малките синове са излизали на пътя, за да търсят съдбата си.

Всичко, което Джени знаеше, бе, че това чувство за фамилиарност я караше да се чувства неудобно. Тя отказваше да бъде подмамена в едно фалшиво усещане за непосредственост. Бандит или джентълмен, Ричард все още дърпаше конците, все още контролираше положението и все така трябваше да се внимава с него.

На Джени й липсваше Нейт. Докато не напуснаха Нюгейт, тя не бе осъзнала колко много означаваше за нея неговото присъствие. Той винаги представляваше смекчаващото влияние, миротворецът, но повече от всичко друго беше символ на справедливостта. Нейт бе живото напомняне, че всичко, което тя правеше, всяка лъжа, която казваше, имаше за цел възстановяване правата и наследството на един грубо онеправдан човек.

Това успокоително чувство за правота беше трудно да се поддържа, когато човек прекарваше дните си с джебчий, контрабандисти, бивши бандити по пътищата и техните лейтенанти.

Както и да е, тя нямаше много моменти, през които да си позволи лукса на размишлението, нито пък ѝ беше предоставен лукса да остане сама. Всеки ден преминаваше в пътуване, което неизменно бе дълго и изтощително и обикновено съдържаше някакво неудобство. От карети с изкривени пружини до подхвърляни от океана кораби на контрабандисти, винаги имаше нови маскаради, нови мошеничества, докато започнеше следващото.

Но след като приятелите контрабандисти на Дейнджър предадоха товара си на техния втори кораб от Бостън, новият ред започна да се установява. Само в критичните очи на Джени бандитът все още живееше. Лорд Дейнджър си беше отишъл завинаги. И както Сър Ричард толкова твърдо ѝ напомняше, така трябваше да изчезне и госпожица Джени Уайлд. Да живее госпожица Джийн-Мари Бючамп.

До това доведоха цялото планиране, всички часове на запаметяване и на играта на роли. Госпожица Джийн-Мари Бючамп от града Бостън в колонията Масачузетс, пристигна в Портсмут с кораба „Фортуна“ в една сутрин на късната пролет през годината 1765. Тя се придружаваше от слугиня и пътуваше в компанията на един джентълмен, неотдавна освободен от военна служба при Негово Величество.

Всичко сега зависеше от Джени. Ако се провалеше, цялата схема се проваляше. Сър Ричард щеше да изгуби една значителна инвестиция; Джени и Суки щяха да загубят свободата, а може би и живота си. Нейт, бедният Нейт, щеше да изгуби последния си шанс да възстанови наследството си и щеше да завърши дните си в затвора за длъжници, вместо да бъде законен граф. И всичко това зависеше от Джени.

Тя би трябвало да бъде ужасена.

Джени се върна от първото си посещение при адвокатите усмихната. Тя едва затвори вратата на стаята зад себе си и Суки и веднага избухна в смях.

— Аз приемам, че всичко е минало добре — заяви Сър Ричард.

Той ги чакаше тук от два часа. Въпреки очакванията на Джени, той не показваше нито напрегнатост, нито тревога, а само една внезапна готовност. Очите му отразяваха веселието, което Джени

знаеше, че съзира в нея. Тя не харесваше факта, че той можеше толкова лесно да я чете, но даже това не можеше да развали сегашното ѝ настроение.

— Предполагам, че можеш да кажеш това, да. Суки, мислиш ли, че премина добре?

Суки едвам можеше да говори между хихиканията си.

— О... о, Дик, трябваше да видиш лицето на този адвокат!

— И писарите — напомни ѝ Джени, докато прислужницата и помагаше да си свали бонето и наметката.

— Когато ние влязохме отначало, те всички не ни обърнаха внимание. За какви се мислехме, две дами, които влизат без уговорена среща в офиса на господин Фаридей. Без уговорена среща!

— Обаче те промениха тона си напълно до времето, когато си тръгнахме. „Позволете ми, госпожице Бючамп“ — Суки се поклони до пода. — „Ако някога можем да ви бъдем полезни, госпожице Бючамп“; „Отбийте се по всяко време, госпожице Бючамп.“

— Значи той го е приел, тогава. Добре, аз мисля, че това си заслужава един тост — сър Ричард наля от една вече чакаща бутилка вино и предложи по чаша на двете жени. — Разкажете ми от началото. Не — прекъсна ги той, преди Суки да може да започне. — Нека Джени го разкаже.

Начинът, по който Сър Ричард се люлееше назад в стола си, напълно отпуснат, готов да бъде забавляван, напомняше много за бандита. Но даже това не можеше да намали доброто настроение на Джени днес. Тя остави долу чашата си с вино и започна да крачи из стаята.

— Ти знаеш, разбира се — започна тя, говорейки като Джийн-Мари, — че реших да потърся семейните адвокати, за да открия новини за братовчед си, лорд Викърс. Отначало бях посрещната с известно недоверие, да не кажа грубост — каза му тя, сякаш изненадана. — Бях започнала да се питам дали този господин Фаридей изобщо възнамеряваше да ме види, когато се случи най-странното нещо.

Суки подскочи, неспособна да се сдържа.

— Ооо, то беше прекрасно странно. Един от писарите изчезна за малко и когато се върна обратно, бързаше заедно с онзи нещастен стар човек, който изглежда, сякаш едва съзнава коя година сме. Добре, този

стар човек хвърля един поглед на нашата Джени и направо откача. Започна да ѝ целува ръцете и да мърмори за червенокосите Бючампови.

Нейт ѝ беше казал веднъж, че съществуваше прилика, спомни си тя. Явно достатъчна за един стар човек с влошено зрение да я приеме като доказателство за произход, но това я бе развеселило много в офиса.

— Много добре, госпожице Бючамп. Аз ще призная, че очевидно беше права, когато настоя да отидеш без пудра — съгласи се Сър Ричард.

Джени се усмихна.

— Аз просто си мислех за колониалните правила. Даже в Бостън пудрата не се използва толкова много като тук. И в действителност, те го забелязаха — тя седна долу до малката масичка и отпи от виното си със спокоен вид.

— По-точно е да се каже, че ти причини сензация — поправи я Суки.

— Това сигурно те е извадило от равновесие.

— Не нашата Джени, ни най-малко. Тя просто седеше изправена, сякаш самата Кралица и каза...

— Хайде, хайде, Суки. Това е разказ на госпожица Бючамп. Остави я тя да ни разкаже.

С ненакърнен дух, Суки седеше в краката на Джени и я побутна да продължи.

— Това беше един много трогателен момент. Очевидно този мъж е познавал баща ми и дядо ми. Той фактически е бил чиновник в тази фирма от времето на младостта на моя дядо, но накрая преди няколко години се е оттеглил, за да живее с племенницата си и нейното семейство.

Суки скочи отново, неспособна да стои тихо.

— Ти трябваше да ги чуеш. Джени и онзи стар човечец...

— Господин Артър Пъркинс.

— ... как си бърбреха като на красиво чаено парти, и докато тя го слушаше да говори за ишиаса си и за падението на нейната пралеля, другите джентълмени бяха готови да откачат. Внезапно, заговориха така: „Не бихте ли желали малко чай, докато чакате?“ и „Този стол е

много по-удобен“, и накрая онзи човек Фаридей се появи лично и на практика се хвърли в краката на Джени.

— Така ли направи?

— Суки преувеличава — отговори важно Джени. Тя отпи друга глътка от виното, докато подпираше думите си. — Имаше голямо объркване във външния офис. Тогава господин Фаридей се появи и ни покани в личния си офис, за да разискваме нашия въпрос и да се подкрепим с малко закуски.

— Как изглежда адвокатът? — попита той. Явно, това беше важно. Голяма част от успеха на техния план се основаваше на типа човек, управляващ делата на семейство Викърс. Един прекалено боязлив служител можеше да се окаже толкова костелив орех, колкото и най-умният мъж.

Джени помисли малко над въпроса. Тя затвори очи за момент, за да си спомни по-добре лицето и гласа на човека.

— Един уплашен заек. Не прилича на баща си и явно го съзнава много добре. Предпазлив, много предпазлив — съобщи тя личните си впечатления.

— Хмм. Може ли да причини неприятности?

Фамилиарността на тази фраза стресна Джени за момент, но тя не можеше да си спомни къде я е чувала.

— Може би да, а може би не — каза тя на Ричард. — Фаридей ще избере курс на поведение, който предлага най-малко рискове за него да бъде обвинен в нещо. Ако може да бъде накаран да почувства, че ще бъде обвинен повече за изчакването, за това, че е чакал толкова дълго...

— Разбирам. Добре, продължавай. Какво се случи в офиса на адвоката?

— Добре, Фаридей въртя и сука и накрая направо ме попита от кой клон на фамилията произхождам. Така че аз му казах и обясних, че съм изпитала големи затруднения, опитвайки се да се свържа с братовчед си, графа.

— И лицето му представляваше гледка, която си заслужаваше да се види!

— Суки! — Джени присви устни, за да не се разсмее. — Той беше по-скоро изненадан — каза тя, отново като Джийн-Мари. — Очевидно беше, че никога не е получил моето съобщение, с което го

информирах, че майка ми и баща ми са... са починали. Моя грешка, може би. Аз го изпратих на единствения адрес, който знаех — Кметството и фамилната къща в града.

— Е добре, цялото това разстояние до колониите и то по време на война, кой знае какво може да се е случило с него? — сър Ричард сви рамене.

— Точно това каза и господин Фаридей.

— И какво друго каза господин Фаридей?

Джени остави чашата си долу и отиде до прозореца, откъдето можеше да наблюдава оживената градска улица.

— В същност не каза много по въпроса. Аз трябва да се върна в офиса му през следващата седмица.

— Това не те ли тревожи?

— Не, не мисля. Фаридей не е човек, който ще се ангажира с начин на действие, преди да е размислил добре. Той ми повярва. Сигурна съм в това. Сега той просто трябва да се застави да постъпи според вярванията си.

— Хммммм.

— Той попита за сегашното ми финансово положение и каза, че ако изпитам затруднения, мога да се обърна към него. Честно, аз мисля, че това е всичко, което можем да очакваме засега.

— Щом той е пожелал да предложи малко пари, тогава ние наистина се справяме добре. Да. Да, добре, ние просто ще трябва да изчакаме до следващата седмица. Обаче ти можеш да разпитаеш наоколо, Суки, и да видиш дали някой е идвал тук да задава въпроси, опитвайки се да ни провери.

— Ще предупредя също и Хенри в конюшната — каза Суки и после веднага скочи да изпълни плана си.

Сър Ричард поклати глава при бързото излизане на Суки и си наля друга чаша с вино.

— Суки трябва да се научи да не бъде толкова импулсивна. Няма да подхожда на госпожица Бючамп да остава сама, без прислужницата си, с един джентълмен.

— Аз не забелязвам да бързаш да напуснеш стаята — отбеляза Джени, гледайки към вратата.

— Е, но аз не съм твърде джентълмен, нали? — Дейнджър се изправи и отиде при нея до прозореца. — Боже, бих искал да мога да

дойда с теб, когато отидеш отново при адвоката.

Вълнението караше Джени да се чувства храбра днес.

— Бих се басирала, че искаш. Ти не обичаш да стоиш настрана, където не можеш да контролираш всички ни и да дърпаш конците, нали?

— Боже, ти си в удар днес, госпожице Бючамп. Не, аз просто бих искал да те видя в действие. Да видя смешното. И то беше смешно, нали? Хареса ти. Ами че ти се върна тук толкова приповдигната, че краката ти едва се допираха до пода. Аз мисля, че престъпният живот ти подхожда.

Тя се обърна рязко към него.

— Това не е престъпление, не е! Ние не крадем от никого. Просто се опитваме да се погрижим за това Нейт да получи каквото си е негово. Това не е престъпление.

— Не, не е престъпление тогава. Но очите ти нямаше да блестят така, ако всичко, което трябваше да направим, беше само внасянето на един иск в съда.

— Е добре. Да, това ми хареса — Джени не можеше да стои на едно място. Тя отново закричи из стаята, като си спомняше сцената.

— Аз гледах в онова глупаво заешко лице на адвоката и исках да го излъжа. Мислех как Нейт стои в Нюгейт през всичките тези години, защото този... този идиот не би поел отговорността да се изправи пред истината. И мислех за това колко лошо се отнасяха с нас всички тези писари и чиновници в офиса, имитирайки своя господар, когато си мислеха, че сме никои. О да, това ми хареса. Харесваше ми да го гледам как преглъща всяка дума и да застава мирно, когато накрая разбра, че е сбъркал.

— Ние не сме толкова различни, Джени, скъпа моя. Не изгубвай това чувство, любовта. Помни го и го съхранявай. Ще имаш нужда от него отново — това сега беше Дейнджър, а не Сър Ричард, който я гледаше през масата. — Знаеш какво следва, нали?

— Ивс — Джени държеше брадичката си високо и гласът си спокоен, съзнаваща, че Ричард я наблюдава за признаци на безпокойство. Всеки път, когато се споменаваха името на Ивс, тя можеше да почувства очите му върху себе си, пресметливи и преценяващи.

— Точно така, Ивс.

— Това не е възможно — каза спокойно негова светлост. — Ти си бил излъган.

Лорд Ивс не беше човек, посещаващ офиса на адвокат. Не, професията на закона идваше при него и обикновено скромно. Този път, обаче, въпросният представител трябваше да събере необходимото количество кураж.

— Ако съм бил глупак, то е защото не съм предприел нещо по-рано. Лорд Куерлс напусна Англия преди двадесет години. Оттогава няма никаква вест от него.

Ивс се изправи от креслото си, движение, което накара неговият посетител да стане изключително нервен.

— Това не е истина. Аз получих вест от него.

— Да, когато той е пристигнал отначало в колониите. Но оттогава няма нищо с години. Старият граф сега е мъртъв от почти десет години. Той беше стар човек, когато внукът му избяга.

— Джон не избяга! И са изминали само седем години от смъртта на лорд Викърс.

— При всеки случай, лорд Куерлс сигурно не е мислил, че ще изминат много години, преди да получи наследството си. Колкото и много да се е надявал иначе — добави Фаридей, за да предотврати възражението на барона. — Ако лорд Куерлс изобщо е мислил за наследството си, той щеше да се свърже с нас.

— Трудностите по изпращане на писма от предните територии...

— Не, милорд — този път Фаридей беше твърд. — Трудностите по изпращане на писма до предните територии аз лесно мога да разбера. Ако лорд Куерлс е желаел да изпрати писмо до Англия, той щеше да го направи. И така, освен ако не възнамерявате да ми кажете, че негова светлост може просто да е игнорирал въпроса, защото не го е било грижа изобщо за Викърс...

— Не, интересувах се. Боже мой, колко много се интересувах се.

— ... тогава аз трябва да вярвам, че за нещастие, лорд Куерлс е загинал в онези отдалечени места.

— Ти вярваш в това само защото някакво лъжливо момиче, без съмнение с големи очи и измамна усмивка, ти казва така.

Ръцете на Фаридей трепереха, но той все пак посрещна смело студения поглед на лорд Ивс.

— Аз мисля, че съм го знаел през всичките тези дълги години, но не съм смеел да си го призная.

Лорд Ивс огледа адвоката, преценявайки внимателно какъв точно натиск можеше да се упражни върху него, как можеше да му се повлияе. Това, което видя, го накара да промени тактиката си. След момент, той седна отново в креслото и се пресегна за един поднос с напитки до себе си.

— Ето, нека да ти сипя малко вино, Фаридей. Отпусни се. Всичко, което казвам, е, че трябва да имаме доказателство, добро солидно доказателство, преди да се разпоредим с едно такова голямо богатство. Боже, как можеш да повярваш на всеки, който дойде и ти каже „Наследникът е мъртъв, аз съм новият наследник.“?

— Разбира се, че не. Но това момиче не е ловец на богатство, залагам живота си за това.

— За нещастие това, което залагаш, принадлежи на Викърс, а не на теб. Рискувай живота си, ако искаш, заради преценката си за едно момиче, което познаваш от един час. Но заради Викърс аз искам доказателство.

— Искате доказателство? Много добре. Старият Артър я позна веднага. Той знае повече за Бючампови, отколкото който и да е жив човек и ѝ повярва.

— Интересно. Много интересно, но все още не е доказателство. Ако на паметта и зрението на стария Артър можеше да се разчита, ти нямаше да го пенсионираш.

— Но има и писма — обяви със задоволство Фаридей.

— Писма? От кого? До кого?

— До баща ѝ. От неговия братовчед господин Бючамп. Също и една Библия със записани в нея името на детето и датата на раждането му — от ръката на вашия братовчед.

— Открадната е — отговори Ивс, без да се замисля.

— Тогава как ще обясните нещата, които тя знае? Тя знае кой е бил Артър. Тя знае всичко за баща ми — той взе едно питие и хвърли един предпазлив поглед към своя домакин. — Обаче изглежда не знае за завещанието на пращадото си.

— Наистина, Фаридей, ако момичето е една авантюристка, тя няма да разкрие на теб играта си. Разбира се, че ще претендира да не знае за завещанието на лорд Викърс.

— Ако бяхте видели лицето ѝ, когато тя ми разказа за една атака на индианците... — лицето на адвоката се намръщи от спомена за вълнението. — Не, съжалявам, милорд, но трябва да настоя. Аз няма да поема отговорността за задържане наследството на тази млада дама.

Обаче това беше не само въпрос за тези фалшиви претенции, а и проблем на Нейт. Ако това хитро момиче, което и да беше то, успееше, Нейт щеше да е свободен. Нейт и неговите козни, Нейт и неговите приятели от Нюгейт. По дяволите. Той знаеше, че това ще се случи, но не го очакваше толкова скоро. Все още бе неподготвен. Това момиче трябва да е много добро, щом е успяло да докара до такова състояние стария Фаридей. Но тогава Фаридей не знаеше и не трябваше никога да узнае това, което знаеше Ивс.

— Съжалявам, Фаридей. Аз просто не мога да повярвам на тази история. Тя е твърде... твърде наизустана, твърде случайна.

Ивс се изправи и отиде до прозорците, гледащи към градината. Нейт и неговите козни. Имаше само едно нещо не наред в тях: Нейт обикновено съдеше другите по себе си. Той очакваше другите да се държат, както би го направил той; това бе причината, поради която никога нямаше да разбере Уолф.

— Ние изглежда се намираме в задънена улица, нали? — за момент, Ивс постоя изправен, след това решително отпусна раменете си и се обърна дружелюбно към Фаридей.

— Добре, аз мисля, че единственото нещо, което трябва да се направи е да разгледам тази чудесна дъщеря на моя приятел Джон. Нали?

Този път, когато Джени и Суки отидоха да посетят офиса на адвоката, те бяха посрещнати като почетни гости. Веднага ги пуснаха във вътрешното светилище и им предложиха закуски. Оставаше да се види колко още щеше да предложи адвокатът.

Не отне много време на Джени, за да види макиавелианската ръка на Ивс зад промененото поведение на адвоката. Мъжът беше нервен, но се извиняваше. По това тя отсъди, че му бе заповядано да не

казва, или прави каквото и да е ангажиращо нещо, но той очевидно вярваше на нейната история. В коя посока щеше да скочи?

Обаче тази, която подскочи, бе Джени. Тя се стресна, когато вратата се отвори и студеният вятър бутна вътре Уолф, лорд Ивс, изглеждащ готов да изяде самозванците на закуска. Той се движеше с дива вълча грациозност, оправдавайки името си, бързащ за убийството. Внезапно стаята стана твърде малка, за да задържа цялата тази енергия. Приличащият на заек адвокат се сви още повече. Суки, която твърдеше толкова дълго и толкова горещо, че нямаше защо да се страхуват от Ивс, също се напрегна. Джени можа да види как ръцете на приятелката ѝ треперят.

И тогава той я погледна. През бученето в ушите си Джени помисли за момент, че го чу да казва името ѝ, Евгения. Тези брилянтни студени очи държаха погледа ѝ и изглежда изучаваха самата ѝ душа. Ако той обявеше пълната ѝ история — от Ню Йорк до Нюгейт, тя нямаше да се изненада. Тя се почувства така, сякаш стоеше гола пред него и все пак не можеше да отстрани погледа си.

Очите му разкриваха по-малко неща. За част от секундата, тя почти повярва, че в тях имаше проблясък на истинска радост и на поздрав. След това предпазливостта и пресметливостта се завърнаха. Какво можеше да мисли той сега? Щеше ли той — можеше ли — да изобличи толкова скоро техния план, точно когато бяха започнали да мислят, че ще проработи?

Ивс се усмихна. Той се засмя. Шокирана, Джени го чу да казва:

— Фаридей, Фаридей, какъв глупак бях да не ти вярвам. Тази млада дама е без съмнение една от червенокосите Бючампови — и наследник на лорд Викърс.

Всичко, което Джени разбра, беше внезапният факт на нейното признаване. Последната част от изненадващата капитулация на Ивс не я впечатли. Той се приближаваше, за да се представи и Джени трябваше да се опита да си спомни най-трудния от уроците на Нейт — че Джон никога не е знаел истината за Уолф.

— Фаридей, ела да ме представиш на това очарователно момиче.

Адвокатът беше напълно объркан, но извърши машинално представянето. Когато го направи, не му обърнаха повече внимание.

— Госпожице Джийн-Мари Бючамп, по-щастлив съм, отколкото мога да го изразя, да поздравя дъщерята на най-добрия си приятел.

Само бих желал да имам шанса да видя и него отново. Фаридей ми каза, че родителите ви са станали жертва при една от индианските атаки.

На Джени не ѝ трябваше голяма актьорска дарба, за да се обърне бледа и мълчалива при споменаването на индианските нападения. Самото му появяване беше изтрило всякакъв цвят от бузите ѝ.

— Да, милорд. Аз също бих искала те да можеха да бъдат тук с мен — Джени се застави да погледне нагоре и се усмихна. — Но аз съм много щастлива да срещна един от най-старите и най-скъпите приятели на баща ми. Той често говореше за вас и винаги с голяма обич.

Гледайки широките рамене и силните ръце, златната коса и бистри очи, Джени помисли колко странно и глупаво изглеждаше разговорът ѝ с този мъж, сякаш той бе връстник на баща ѝ. Даже ако тя наистина беше толкова млада, колкото Джийн-Мари, тя никога нямаше да може да гледа на този мъж като на чичо.

— Джон ще ни липсва наистина много — все още изглеждайки забележимо доволен, Ивс отиде бавно до бюрото на адвоката и седна отгоре му върху единия ъгъл. — Той ни липсва през всичките тези години, откакто напусна Англия. Господин Фаридей вероятно ви е казал, че аз съм изпълнителят на завещанието и попечител на имението на вашия прадядо.

— Не, той не спомена това. Той каза, че новините за смъртта на баща ми не са достигнали до вас. Имате ли нужда от мен, за да помогна с някаква формалност? Да направя някакво изявление?

— Не, не, това няма да е необходимо.

Джени видя как адвокатът изправи гръб на стола си и очите му мигаха бързо. Какво беше замислил Ивс?

— Детайлите, засягащи достъпа до титлата на вашия братовчед са лесни за уреждане и не трябва да ви безпокоят изобщо.

Лесни за уреждане. Нейт беше прекарал години излишен затвор, а Ивс каза, че детайлите са лесни за уреждане. Но то беше истина, осъзна тя. Детайлите щяха да бъдат уредени сега. То беше направено. Те бяха спечелили и Нейт щеше да е свободен, за да стане граф на Викърс. Те бяха спечелили.

— Обаче — продължи негова светлост, — вашето собствено наследство е друга работа.

— Моето наследство?

— Най-голямата част от имението на вашия праядо не беше приписана. Клаузите на завещанието са ясни — това неприписано богатство отива в ръцете на най-близкия кръвен роднина на покойния лорд Викърс. Това, разбира се, сте вие.

„Но аз не го искам, искаше да извика Джени. Една малка сума, беше й казал Нейт, но достатъчна, за да я издържа, достатъчна за един тих котидж в провинцията.“

— Това е една твърде голяма отговорност за едно младо момиче. Аз искам да кажа, осигуряването, че по времето, когато навършите възрастта, вие — или, разбира се, вашият съпруг, ако се омъжите — ще знаете как да се справите с нея. Изглеждате изненадана, скъпа моя.

Джени почувства нужда да седне.

— Изненадана съм. Както казах на господин Фаридей, аз мислех, че може би моят братовчед би ми предложил някаква помощ, но това...

— Не трябва да се страхувате — Джени можеше да го чуе как се смее зад обикновените успокоителни думи. — Като изпълнител на завещанието, аз естествено ще продължа да управлявам вашето богатство като негов попечител.

Естествено? Джени погледна към адвоката и прочете потвърждение в очите му. Спечелвайки приемането от Ивс на нейната самоличност, Фаридей явно беше щастлив сега да приеме неговото твърдение за продължаването на мандата му.

— Можете да разчитате на мен — продължи Ивс. — Бъдете сигурна, че ще ви предпазвам от опасностите на лондонското общество, особено от търсачите на богатства.

— Общество? О не, аз не мога...

— Разбира се, вие трябва да заемете полагащото ви се място в обществото. Самият аз не съм подходящ за водовъртежа на обществото, но ще ви въведа в него, не се страхувайте за това.

Господин Фаридей, мълчал толкова дълго, накрая събра кураж да се намеси.

— Аз вярвам, милорд, че вдовицата на лорд Пертуи е ваша позната. Толкова трудно е за една модна дама да се справя сама с имението си. Може би...?

— Пертуи? О да, чувам, че тя е много близка с Девънширови. И старият Уолпол. Да, тя може да е много подходяща.

Това ужасно чувство, че е пометена от събития извън нейния контрол, се завърна. Спечели, напомни си тя. Те бяха поели примамката и обещаваха наградата. Не можах да направят нищо на госпожица Джийн-Мари Бючамп. Нали?

— Милорд, господин Фаридей — Джени си пое въздух и овладя гласа си. — И двамата сте много любезни да мислите за моето бъдеще, но наистина това е нещо, което трябва да бъде обсъдено с главата на моето семейство, лорд Викърс — „да, Нейт щеше да знае как да се справи с това, каза си тя.“ Не искаше да си спомни, че Нейт никога не бе успял да се справи с Ивс.

Ивс замени многозначителни погледи с адвоката.

— Истина е, че при нормално развитие на обстоятелствата вие бихте потърсили главата на семейството си за настойник...

— Настойник? — самата дума уплаши Джени.

— ... но това трудно може да се нарече нормална ситуация — продължи Ивс. — Аз не се съмнявам, че съдът ще реши като най-разумно, че попечителят на имението ви би трябвало също да бъде отговорен и за личността ви за краткото време, оставащо до вашето пълнолетие. Затова е за съжаление, че нямате живи роднини от женски пол. Лорд Викърс, вие знаете, води ергенски живот. За него ще бъде изключено да поеме грижата за една млада дама като настойник.

Адвокатът можа да бъде чут, докато си мърмореше под носа.

— Аз бих казал, че беше изключено. С неговата репутация...

Очевидно Ивс беше вече отровил съзнанието на човека срещу бедния Нейт. Нямаше какво да се направи за това.

— Добре — каза тя, опитвайки се да изглежда спокойна. — Аз не мога да кажа, че ми харесва много идеята да се заплати на някого, за да ме приеме в къщата си — обаче тази идея наистина предлагаше известна надежда. Ако една жена я прибереше за пари, може би щеше да търси и други начини за спечелването им.

— О, вие няма да останете при лейди Пертуи. Моята леля ми служи като управителка, и тъй като тя е новодошла от ХанOVER, не е достатъчно запозната с обществената сцена в Лондон, за да действа като ваш спонсор, но ще бъде много щастлива да ви предложи един дом с нас.

С нас? С него? Да живее в същата къща с него? Не, о не.

— И уверявам ви, всичко е свършено благопристойно — каза той. Джени седеше оглушена, докато той ѝ се усмихваше. — Аз знам, че ще се чувствате много по-удобно, ако бъдете с приятелите на баща си. Ние ще имаме да говорим за толкова много неща, вие и аз.

Какво можеше да каже тя, за да го спре? Какво можеше да направи? Джени отхвърляше един невъзможен план след друг, преди да намери отговора. Тя не можеше да направи нищо, преди Нейт да бъде официално признат за граф на Викърс и освободен от затвора, нищо, освен да се надява и да се моли, че той ще е в състояние да я извади от това положение.

Ако тя беше такъв човек, който да каже „Нали ти казах, че така ще стане“, тя можеше да получи известно удовлетворение от ужасената изненада на Суки. Добре, може би сега те щяха да осъзнаят, че беше права за това, колко опасен можеше да бъде този мъж. Но като цяло, Джени би предпочела те да бяха намерили някакъв друг начин.

Тя отново бе понесена от потока на събитията и това я тревожеше. Един куриер беше изпратен до дома на Ивс, така че леля му да може да се приготви за нейното пристигане.

Друг куриер щеше да бъде изпратен в хана, където Джени и Суки бяха отседнали, ако Джени не бе помолила лично да прибере нещата си. Тя не харесваше идеята слуги да пипат малкото ѝ лични вещи, каза тя. А и там имаше един човек, който заслужаваше да узнае как са се развили нещата.

Ивс се усмихна тогава и тя изтръпна от това. Разбира се, те щяха да спрат първо в хана, щом тя така искаше.

Той се присъедини към тях в екипажа, така че те със Суки не можаха да останат сами и да разменят няколко думи. Неподвижността на Суки я плашеше. Но начинът, по който Ивс гледаше Джени, предизвикваше, по-силен страх в нея. Тези студени, бистри очи не я оставяха и за секунда.

— Изглеждате уморена, скъпа моя.

— Всичко се случва толкова бързо — прошепна тя. — И нищо не стана така, както очаквах — да признае толкова беше безопасно.

— Не както сте очаквали? Баща ви сигурно е имал нещо подобно подготвено за вас, преди да умре.

— Светът се обърна с главата надолу, когато семейството ми почина. Аз мислех, че нищо няма да може да го оправи отново — Джени затвори очите си за момент. Щеше ли светът някога да се върне към обичайния си ход? — Аз наистина никога не съм си представяла, че ще стана наследничка. Докато се радвам на добрата си съдба, трябва да декларирам, че намирам това, което е направил пралядо, за много странно.

— Ни най-малко. Вашият пралядо беше един велик и мъдър човек. Той никога не постъпваше без разумна причина. За съжаление вие никога не сте имали шанса да го познавате. Как, между другото, разбрахте, че е починал?

Тя се напегна за части от секундата. Разбира се, от самото начало тя бе питала за своя братовчед графа, а не за пралядо си. Ивс не пропускаше нищо.

— Аз не знам колко много от моите приключения ви е разказал господин Фаридей...

— Малко.

Той вероятно е разпитал мъжа, докато е научил повече от Фаридей.

— Когато бях в Бостън, дочух един посетител от Англия да споменава неговата смърт. И това стана причината, за да потърся семейството си тук.

— Тъжни обрати на съдбата, наистина, но ние най-малкото трябва да сме щастливи, че ви доведоха у дома.

— Да намеря семейството си. Което, милорд, не съм направила още. Аз бих искала да се срещна с моя...

Екипажът спря рязко.

— А, това ли е мястото? Избрали сте го добре. Аз ще уредя сметката ви, докато вие опаковате вещите си. Моят лакей ще отнесе нещата ви долу, когато сте готови.

Джени се застави да изкачи бавно стълбите. Умът ѝ шепнеше „Не тичай, не тичай“ при всяка крачка. Никога преди не беше толкова благодарна за настояванията на майка си относно добрите маниери, подходящи за една дама. Когато накрая можеше да затвори зад себе си и Суки вратата на стаята, тя дишаше така, сякаш е тичала по целия път.

— Трябва да намерим Сър Ричард и да го предупредим — Джени не искаше да признае даже на себе си, че отчаяно се нуждаеше от

съвета на Ричард. Тя не му вярваше изобщо, но мислеше, че мъжът, който е бил лорд Дейнджър, можеше да знае как да се справи с тази ситуация, ако въобще някой можеше да знае това.

— Ако е бил в умивалнята — каза Суки, — щеше да ни чуе като влизаме.

— Той вероятно ни чака в дневната — без желание, Джени вдигна порт мантото си. — По-добре първо ми помогни да махна настрана тези неща, преди да отидеш да го търсиш. Аз не искам Ивс да разбере колко много искаме да видим Ричард.

— Как той ще разбере, ако аз отида да търся Дик?

— О, Суки, още ли трябва да питаш? Погледни навън през вратата.

Суки отвори тихо вратата и хвърли навън един бърз поглед.

— Ти си права. Той е поставил лакея си долу до стълбата, за да ни наблюдава. Какво ще правим сега?

— Ще правим каквото казва той. Нямаме избор. Дотогава, докато ме смятат за наследница на лорд Викърс, ще бъдем добре. Това ще освободи Нейт. А Нейт, надявам се, може да освободи нас. Ние все още сме добре. Спечелихме.

— Тогава защо сме уплашени до смърт, кажи ми това?

— Нечиста съвест.

— Моята съвест никога не ме е притеснявала по-рано. Не виждам, защо ще започне да го прави сега — прошепна Суки, но продължи да помага на Джени да прибира няколкото скромни рокли и козметиката.

Те се бавеха със задачата си и се заслушваха за някакъв шум във фойето, който можеше да обяви присъствието на Сър Ричард, но без резултат. Накрая, самият Ивс се качи горе и почука на вратата, за да види дали са готови и те бяха принудени да кажат, че са.

Чак когато Джени изгуби всяка надежда и покорно следваше лакея надолу по стълбите, Сър Ричард най-после се появи. Той влезе през вратата на хана, сякаш току-що се връщаше от ежедневния си бизнес, но Джени можеше да познае по тревожната стойка и остротата на погледа му, че е бил предупреден.

— Добър ден, госпожице Бючамп — той си позволи един леко загадъчен поглед, като отстъпи настрана и се поклони грациозно. — Виждам, че ни напускате. Означава ли това, че сте имали късмет в начинанието си?

— Добре, в известен смисъл предполагам, че съм имала, въпреки че не...

Ивс чакаше до екипажа, но незабавно се приближи отново до нея. Даже преди той да заговори, Джени можа да усети присъствието му зад себе си, надвесено над нея. Внезапно стаята започна да ѝ се струва по-малка.

— Госпожице Бючамп, ще ни запознаете ли?

Джени задържа дъха си. Те бяха стояли заедно и толкова близо и преди. Сър Ричард изглеждаше доста по-различен от бандита, когото Ивс срещна в Нюгейт, но понякога звучеше почти като него. Начинът, по който се облягаше на парапета, също ѝ беше познат.

Ивс го разглеждаше внимателно, но Джени не знаеше още дали такова поведение беше от значение. Той изглежда наблюдаваше всичко така внимателно.

— Лорд Ивс, това е Сър Ричард Дейнджърфийлд, служил в Шести Драгунски полк на Негово Величество. Сър Ричард беше толкова любезен да се грижи за мен по време на пътуването ми от колониите.

— Щастлив съм да услужа, госпожице. Как сте, лорд Ивс? И вие трябва тогава да сте братовчед на госпожица Бючамп? Аз съм толкова щастлив, че тя е могла да ви намери толкова лесно. Смешното е, че мислех името ви за по-различно.

Ивс отговори с еднакво грациозен поклон, но без словоизлиянията.

— Аз имам честта да бъда само приятел на семейството и настойник на госпожица Бючамп. Можете да сте спокоен, обаче, от знанието, че госпожица Бючамп е намерила търсеното убежище.

— Добре, щастлив съм да чуя това. Тези хора адвокатите могат доста да притеснят човека.

Ивс отвърна на разбиращата усмивка на Сър Ричард.

— Наистина.

— Сър Ричард се опитва да уреди дела на покойния си чичо — намеси се бързо Джени.

— А? В такъв случай, ако възнамерявате да останете за известно време в града, аз се надявам, че ще ни посетите в „Хановър Скуеър“, за да мога по-добре да изразя благодарността си за грижите ви за госпожица Бючамп.

— Благодаря ви, милорд. Аз наистина ще се възползвам от щедрата ви покана — още един грациозен поклон и той си отиде.

Чувствайки се сякаш изоставена, Джени позволи да бъде придружена до екипажа. Каква ирония — да мисли, че може да ѝ липсва Ричард. Но той щеше да се върне, спомни си тя. Имаше някаква гаранция в това обещание. Ивс знаеше, че Ричард скоро ще дойде, за да види дали тя е добре и щастлива.

Джени рискува още един поглед към домакина си и откри, че очите му, ясни и неразгадаеми, все още бяха фиксирани върху нея. Когато обърна обратно лицето си към прозореца, тя усети със смущение как едно розово изчервяване се изкачва нагоре по шията ѝ.

Какво можеше да мисли той, когато я гледаше така? Невъзможно бе да се отгатне нещо по лицето му. Виждаше ли той един враг? Едно препятствие? Възможно ли беше да вижда в нея просто една жена провинциална и може би свенлива, но все пак жена. Можеше ли дори да е възможно той да харесва това, което виждаше?

Но какво мислеше тя. Глупаво момиче, използвай ума си, за да разгадаеш причините, стоящи зад рязката промяна в поведението му, каза си тя. Нямаше нужда от много интелигентност, за да разбере, че колебливото поведение на адвоката по-рано днес произтичаше директно от безкомпромисната враждебност на Ивс. Те бяха очаквали той да се противопостави на нейните претенции; накрая адвокатът щеше да се наложи над него. Сега той бе направил тази стъпка излишна.

Защо? Той губеше всичко, приемайки нейните претенции. Нейт щеше сега да бъде освободен и щеше да вземе накрая титлата и именията си. Ивс би трябвало да направи — и наистина, преди го беше направил — всичко, за да предотврати това.

Разбира се, той може би осъзнаваше, че в по-далечна перспектива е обречен на провал. И по този начин поне щеше да продължи да контролира част от богатството на Викърс.

И това беше странно нещо. Човек би помислил от начина, по който Ивс говореше, че става дума за значително богатство. Добре, ако

се има предвид големината на имението Викърс и финансовите средства, може би беше така. Джени се тревожеше от самата тази мисъл. Не, това не беше изобщо нещо, което бе очаквала.

Тя се стегна, когато екипажът забави ход и спря пред тяхната крайна цел. Очакванията ѝ нямаха повече значение. Тя трябваше вече да се справя с това; не съществуваше повече някакъв избор.

Къщата на Ивс на Хановер Скуеър беше красива, в подходящ германски стил и изглеждаше на около петдесет години. Вътре, от малкото, което тя можеше да види от хола, мебелите представляваха смес от модерни и стари, несъобразени с модата. Обстановката бе по-спартанска, отколкото бе очаквала — отново нейните очаквания. Ако алчността беше част от неговия мотив да се държи за имението на Викърс, това не личеше от начина, по който живееше.

Обаче Суки явно бе впечатлена. Вероятно всичкият разкош, който познаваше, бе килията на Дейнджър в Нюгейт. По един странен начин, за Джени бе утешително да се завърне в света, в който беше родена; сега нямаше да е нужно да зависи от други, които да я ръководят.

Но може би в края на краищата мисълта, че не можеше повече да разчита на никого, освен на себе си, не беше толкова успокояваща.

Тя имаше усещането за трескава активност горе по стълбите, като слугите бързаха да подготвят всичко за тяхното пристигане. От тази суматоха се появи една ниска жена с вид на матрона, облечена в права рокля демоде, която слезе по стълбите, мърморейки неразбрано.

Ивс не направи опит да спре потока от думи, който се изливаше неразбираем върху Джени и Суки. Тази реч можеше да продължи неопределено време, тъй като очевидно нито поемане на дъх, нито отговор бяха необходими, доколкото Джени можеше да види, ако говорещата жена накрая не бе забелязала Джени. Тя веднага спря да мърмори и премина на английски.

— Така. Значи ти момичето си?

Джени се зарадва, като видя, че не само нейните очаквания не се оправдаваха. Преди да може да отговори, Ивс положи една възпираща длан върху ръката на чужденката и започна да говори с пълен с предупреждение глас.

— Английският език на леля ми понякога не е добър. Аз се страхувам, че живеейки тук с мен, тя е лишена от много шансове да го практикува. Танте, това е младата дама, за която ти говорих, госпожица

Джийн-Мари Бючамп. Госпожице Бючамп, това е моята леля, госпожа Мюлер.

Лелята погледна въпросително нагоре към лорд Ивс. Тя явно бе толкова изненадана от неговото отношение, колкото и Джени.

— Добре дошла, госпожица Бючамп. Както моят племенник казва, английският ми не толкова добър е. Щастлива, че ще бъдете тук с нас, надявам се. Нека до вашата стая да покажа пътя. След такъв ден, от почивка ще имате нужда.

Джени се съгласи достатъчно покорно. Тя искаше да остане сама не по-малко от госпожа Мюлер, която очевидно желаше за момента да се отърве от нея. Трябваше да се скрие за известно време от изпитателните очи на Ивс.

Горе на стълбата, Джени се обърна и се огледа. Той не беше помръднал. Очите му все още бяха върху нея. След един напрегнат момент на мълчание, тя се обърна и откри, че госпожа Мюлер ги наблюдаваше с изключителен интерес.

Двете със Суки последваха лелята на Ивс по коридора до няколко просторни стаи, мебелирани красиво, макар и в мъжки стил. Неколцина слуги довършваха обзавеждането им. Вази със свежи цветя бяха поставени в спалнята и дневната. Любезно, наистина, помисли Джени и погледна към домакията си с по-голям интерес.

— Съжалявам, че ви причиняваме такова безпокойство, госпожа Мюлер. Аз съм сигурна, че никак не ви е лесно да приемете една всъщност непозната — и при това след толкова кратко предизвестие.

— Ах, за Уолфрам нищо толкова безпокойство е. От години той ми разказва за Бючампови, за лорд Викърс и за лорд Куерлс, който за Уолф като брат е. Непозната вие не сте тогава.

— Вие сте много любезна — и Джени вярваше в това. Тази смешна малка дама можеше да е напълно заблудена, но не и груба.

— Ах, пфу. Почивайте сега — в очите на жената се четеше почти съжаление, сякаш разбираше какво означава за Уолф да преустрои целия живот на човек за пет минути. Вероятно разбираше. Тя изчака на вратата за момент, мълчаливо разглеждайки гостенката си.

— Добра за вас ще бъде тази къща, мисля аз — каза тя за изненада на Джени и след това си тръгна.

— Добре — каза Джени, като седна на ръба на дългото канапе.
— Добре, това е една хубава рибена чорба.

— Нали? Боже, Джени, от това място ме побиват тръпки.

— Заради госпожа Мюлер ли?

— Неееее. Заради тях, слугите. Ти видя ли как изглежда онзи лакей до вратата? О Боже, какво ще правя аз долу? Можеш лесно да излъжеш благородниците, но не можеш да го направиш със слугите.

— Ти ще си добре, Суки. Аз ще ти кажа какво трябва да направиш — да признаеш на иконома и прислужницата на госпожа Мюлер, че си отскоро на работа в една благородна къща. Не се опитвай да ги заблуждаваш, а ги попитай как да я караш. Те ще бъдат поласкани и няма да са толкова подозрителни, както биха били, ако се опитваш да ги убедиш, че знаеш повече, отколкото в действителност — Джени се усмихна. — И те ще научат твърде скоро, че аз не съм свикнала на такова обслужване. Ние не използвахме много прислужници на фермата. Даже в Бостън, хората не живеят толкова стилно, нито даже Кралският Губернатор.

— Ти също си уплашена.

— Аз съм ужасена. Суки, той говори за представянето ми в обществото. Аз едва можах да понеса малкото, което видях от обществото в Бостън — какво за Бога ще правя тук?

Суки не се остави да бъде заблудена.

— Не това е, от което се страхуваш.

— Не. Значи ти можеш да го видиш, нали? Той замисля нещо. И аз не знам какво е то.

— Но ние спечелихме, нали?

— О да, ние спечелихме — Джени се усмихна храбро, но не мислеше, че Суки можеше да бъде заблудена също и от това.

Лорд Ивс наистина нямаше вид на победен човек, докато седеше зад бюрото си в библиотеката и спокойно изсушаваше мастилото от писмото, което току-що бе свършил да пише.

Той се усмихна. Още работа за неговите очи и уши. Но сега пътят ставаше по-ясен. И самият Нейт щеше да го снабди със средствата, които щяха да доведат до собственото му унищожение. Безупречно.

Колкото до момичето...

— Уолфрам. Уолфрам — неговата леля привличаше вниманието му, като го дърпаше за ръкава. — Уолфрам, аз искам да знам какво правиш.

— Правя? — той тихо покри писмото с един чист лист хартия. — Пиша на лейди Пертуи, за да помоля за помощта ѝ в представянето на нашата госпожица Бючамп пред обществото — той отговори на езика, който знаеше, че е най-удобен за леля му. — Ти не трябва да се тревожиш, че аз възнамерявам да се налагам на твоята добра природа. Въпреки че наистина се надявам, че ще придружаваш госпожица Бючамп колкото се може по-често. Ще ти се отрази добре да излизаш навън, да се срещаш с повече хора.

Тя кимна, но с един недоверчив поглед на лицето.

— Да практикувам моя английски. Знам. Но не тук, не сега, когато някой може да ни чуе, нали?

— Добре...

— А, аз те познавам. Но, Уолфрам, този път... този път аз мисля, че грешиш. Това момиче горе... тя не е това, което ти каза, че би трябвало да бъде.

— Не, тя не е — Ивс спря за момент, припомняйки си онзи изумителен момент, когато я видя за пръв път. — Тя... аз признавам, че тя беше една голяма изненада. Изобщо не това, което очаквах.

— Добре, тогава?

— Обаче не е и тази, за която се представя. Аз мисля, че вероятно самата тя не знае всъщност коя е.

— Сега говориш със загадки.

— Съжалявам.

— Какво значение има, че съжаляваш, ако не искаш да ми обясниш? А, аз мисля, че няма значение.

— Не мога да обясня. Първо, защото нямам всички отговори — все още.

— Боже в небесата. Лорд Ивс признава, че не знае всичко. Възможно ли е такова нещо?

Лорд Ивс не обърна внимание на сарказма.

— И най-вече затова, защото ти никога не можеш да пазиш тайна.

— Аз не обичам тайните. И не те харесвам, когато си такъв. Не ме гледай така. Ти знаеш какъв.

— Да, знам. Но това трябва да се направи, Танте.

— Може и да е така. Но това момиче горе сега не трябва да бъде наранено от това, което е необходимо да направиш. Аз няма да позволя това. Запомни го. Аз ще играя твоите игри само дотогава, докато тя е в безопасност.

— Тя вероятно е в по-голяма безопасност тук, отколкото, на което и да е друго място. Аз ти обещавам, че няма да ѝ се причини вреда от моите ръце. И не искам от теб изобщо да играеш никакви игри. Колкото до теб, ти трябва само да бъдеш домакиня на дъщерята на моя стар приятел. Надявам се, за твое добро, че ще излизаш заедно с нея, но не го изисквам от теб.

— О, ти си лукав. Когато си такъв, ставаш невъзможен — точно като онзи хитър стар дипломат, баща ти. Сякаш мога да посмея да я оставя на твоите машинации.

— Както желаш, Танте.

— Искаш да кажеш, както ти желаш. О, много добре.

— Ти ще помогнеш ли?

— Да, ще помогна. Не съм ли го правила винаги, в края на краищата? И мисля, че този път може да имаш нужда от мен. Може да те очакват повече изненади, отколкото си подготвен да посрещнеш — каза тя, сочейки към горния етаж.

Ивс погледна нагоре за момент, сякаш можеше да погледне през дървото и мазилката направо в сърцето на гостенката. Той поклати глава и се върна към кореспонденцията си. Гласът му бе твърде тих, за да може да достигне до леля му, която вече затваряше вратата зад себе си.

— Да, вече съм разбрал това.

На Джени страшно ѝ се искаше да избегне вечерята и да изпрати долу бележка, че е твърде изморена, или болна и че би предпочела една лека вечеря в стаята си. Тя разбираше, че това си беше чисто малодушие. Но решаващият фактор се оказа мисълта, че щеше да бъде грубо да се отнесе по такъв начин с домакинята си. Тя напусна стаята и последва един лакей до столовата.

Госпожа Мюлер беше там и чакаше нея и Ивс. Очите на жената светнаха, когато племенникът ѝ се присъедини към тях.

— Аз вече виждам колко добре ни се отразявате, госпожице Бючамп. Уолфрам вие заставихте да се присъедини към нас. Винаги той е толкова зает. Твърде малко е той в къщи.

Каква част от сегашното му поведение бе необичайна? Джени се чудеше. Той изглеждаше особено добре тази вечер в един тъмносив сатенен костюм с Мечлинова дантела на гърлото и китките и все пак на Джени ѝ приличаше повече на горски хищник, отколкото дворецов кавалер.

Той се наведе над ръката на леля си.

— Ти ме засрамваш, Танте. Но си и твърде права. Аз не се движа достатъчно сред хора. Но смятам да се поправа. Ще ме виждаш много по-често за в бъдеще, обещавам.

На Джени това прозвуча като заплаха. Тя се изумяваше, как госпожа Мюлер можеше да гледа с такава обич Ивс.

Те седнаха да вечерят, но Джени изобщо не забеляза какво бе сервирано. Тя едвам можа да преглътне няколко залька. Знаеше, че Ивс забеляза това веднага, но странно защо не направи никакъв коментар за липсата ѝ на апетит.

Той вече имаше предостатъчно муниции, за да открие огън по нея.

Започна да говори за приближаващия сезон в обществото. Извини се, че разбира толкова малко от това, което беше необходимо да се направи, но увери госпожица Бючамп, че госпожа Мюлер и лейди Пертуи заедно щяха да я снабдят с цялата информация, от която тя можеше да се нуждае. Той смяташе, че ще може да уреди сам представянето ѝ в двора. Там щеше да има и бал, разбира се.

Джени очакваше малко отдих, когато госпожа Мюлер стана, за да остави негова светлост да се наслади на виното си. Обаче нищо подобно не последва. Той беше решил да бъде общителен. Защо трябваше да остава сам и да си отказва компанията на две очарователни дами? Не, той щеше да се присъедини към тях в гостната, докато те пиеха чая си.

Чаят беше придружен от истории и въпроси за семейството на Джени — на госпожица Бючамп. И през цялото време докато говореше, той не сваляше очи от нея. Наблюдавайки, чакайки я да се подхлъзне.

— Знаете ли за...? Трябва да са ви разказвали за времето...

Тя го коригира два пъти за малки детайли. Единият път той чакаше тя да допълни края на един смешен анекдот за стария граф. Нейт я беше учил добре, но рано или късно Ивс щеше да зададе въпрос, за който Нейт нямаше отговор.

Въпросът дойде по-скоро, отколкото тя очакваше.

— Разказвал ли ви е някога баща ви как се срещнахме?

Сърцето на Джени сякаш спря, но Ивс даже не дочака отговора, който тя можеше да даде.

— Не, разбира се, че не е. Той беше прекалено скромен. И никога не би пожелал да ме притесни. Аз ще ви го разкажа тогава.

Той се наведе напред, за да обясни. Джени осъзна, че тази история е различна от другите. Това не беше тест, а съобщение.

— Когато аз можех да избягам от учителите си, обикновено отивах във Викърс. Просто да гледам. Наблюдавах пристигащите хора и екипажи. Там винаги се развиваше някаква дейност. Никой никога не идваше в имението, където живеях аз.

Гласът му стана слаб и тих, когато той се изгуби в миналото. Джени също се почувства изгубена. Самотното момче не беше този Уолф, за когото тя бе подготвена.

— Аз знам, че звучи много противно едно момче да шпионира възрастните, но то всъщност не беше така. И в края на краищата аз си платих за шпионирането. Бяха организирали един пикник до езерото. Аз наблюдавах от едно дърво. Една от младите дами ме видя и издаде такъв писък, че ме стресна. И аз паднах долу, право в езерото. То беше по-дълбоко, отколкото си представях и разбира се, не можех да плувам.

Той погледна нагоре към Джени, и внезапно тя разбра какво ѝ разказваше той.

— Той ви е спасил живота.

— Той направи повече от това. Спаси ме от унижение. Лице в лице с тези хора, аз осъзнах колко грубо съм се държал. Джон ме издърпа за яката на ризата и ме мъбри по целия път обратно до къщата. Но това, за което той ми се караше беше, че съм напуснал компанията, за да се катеря по дърветата, след като бях предупреден да не се опитвам да го правя. И не само това, но след като бях изсушен, той се погрижи дрехите ми да бъдат изчистени и после ми помогна да се промъкна обратно. Моят учител никога не разбра.

— Колко любезно — и колко отива това поведение на татко — каза тя. — И той е бил само на... колко годишен беше тогава?

Той трябваше да спре, за да помисли за момент.

— На седемнадесет. С десет години по-стар от мен.

Джени потръпна. Имаше нещо гнило в неговия разказ. Приятелството, което той описа, изглеждаше твърде топло, твърде истинско. И все пак това не можеше да е истина, не за врага на Нейт. Можеше ли?

— Студено ли ви е? Предполагам, че климатът е бил много потопъл в колониите.

— Не където живеехме ние, в северозападната част на колонията Ню Йорк. Зимите бяха много сурови — Джени се напрегна. И така, въпросите се завърнаха.

— Трябва да ми разкажете всичко за живота си там. Аз искам да знам за баща ви, какъв е бил живота ви там?

— И тя ще го направи — прекъсна го госпожа Мюлер. — Но не тази вечер. Не можеш ли да видиш, че момичето е изморено?

Уплашена би била по-подходяща характеристика, помисли Джени, но беше благодарна за добротата на старата жена.

— Да, разбира се. Моите извинения, госпожице Бючамп. Трябва да се науча да не бързам толкова. Ние имаме на разположение цялото време на света, за да научим всичко един за друг. Нали?

— Да. Да, разбира се. Лека нощ, милорд.

— Лека нощ, госпожице Бючамп.

Както и преди, Джени последва своята домакиня нагоре по стълбите и се обърна, за да види Ивс все още да стои долу, гледайки я.

Суки я чакаше в стаята, която трябваше да е нейната. Стаята, която щеше да бъде новият ѝ затвор.

Тя се опита да премахне напрежението от лицето и гласа си, но тревожното поведение на Суки я накара да се страхува, че тя е имала по-малко успех. Не беше справедливо Суки да се тревожи заради нея. Тя имаше достатъчно неща, за които да мисли, за да се притеснява за способността на Джени да продължава измамата.

— Как мина долу, Суки?

— Ти беше права, Джен. Веднага, щом помолих за помощ, те всички спряха да вирят носове, даже онзи надут иконом.

— Щастлива съм, че е така.

— Но ти, Джен, как се справи ти?

— Не знам. Мисля, че казах правилните неща. Но начинът, по който той ме гледа, Суки... Той не ми вярва. Не може. То е сякаш той само чака да направя грешка. Каза, че иска да чуе всичко за живота ми в колониите.

— И повечето е истина.

— Да, предполагам, че е така. Но колко дълго мога да продължавам? Колко дълго ще ни държат тук?

Нямаше отговор. Какъв отговор можеше да има?

— Съжалявам, Суки — извини се тя. Не беше честно да стоварва тревогите си върху своята приятелка. — Аз ще се опитам да не бъда толкова глупава. Просто откакто влязохме в тази къща, имам ужасното чувство, че съм пропуснала нещо. Нещо важно. То е сякаш действителността е станала изкривена. Нищо не изглежда съвсем така, както би трябвало.

— Аз не разбирам.

— Как мога да го обясня? Добре, вземи госпожа Мюлер например. Тя е добра, Суки. Не й е мястото тук.

— Заради това, което е направил негова светлост ли? Ти грешиш тук, любов. Аз съм го виждала толкова много пъти. Даже най-страшните грубияни на тази земя си имат някого, който ги обича.

— Може би. Но след това тук е и Ивс. Той така ме обърква. Когато ме гледа, аз чувствам... Не знам какво чувствам. Тази вечер ми разказа историята как се е срещнал с баща ми. Искam да кажа, с лорд Куерлс. Ти знаеш.

Суки се засмя.

— Да, аз знам.

— Когато той говореше за него, имаше такава обич в гласа му. Както един мъж може да говори за любим брат.

— По същия начин, както Нейт говореше за него.

— Да.

— Тогава е ясно от къде е взел историята. Аз не ти повярвах отначало, когато ти започна да говориш за този благородник, но сега започвам да го правя. Ти би трябвало да чуеш как те говорят за него

долу. Така че добре премисляй всичко, което той ти казва. Защото независимо дали той ти вярва, или не, ти си тази, която стоиш на пътя на плановете му за Нейт.

След като Суки си отиде, Джени дълго време не можа да заспи. Колко дълго щеше да бъде затворена тук? Колко дълго можеше да устои на търсещите очи и въпроси на Ивс?

Това беше едно красиво място, този затвор. Щеше да има също хубави дрехи и вкусна храна в изобилие. Щеше да има развлечения за нея и млади мъже, за да я ухажват. Всичко това обеща Ивс. И тя чувстваше всяко обещание като допълнителна тежест към веригите си.

Звукът на музика прекъсна горчивите размишления на Джени. Това беше Бах, позна тя и прекрасно изпълнен. Не бе забелязала преди клавесин в гостната. Странно, тя помисли, че госпожа Мюлер беше готова да си ляга, но по-възрастната жена трябва да е променила решението си.

Суки грешеше. Имаше нещо особено в това място. Само ако можеше да разбере... само ако имаше достатъчно време, преди маската ѝ да бъде свалена.

Всяка слаба надежда, която Джени можеше да храни за забавяне плановете на лорд Ивс за нея, докато тя най-малкото можеше да се посъветва с Нейт, беше веднага изгубена на следващата сутрин с пристигането на лейди Пертуи.

— След смъртта на съпруга ми — призна тя на лорд Ивс, — аз реших, само заради компанията, вие разбирате, да помагам на някоя млада дама да се справя с опасностите на обществото. Това ме предпазва от самотата и ми дава допълнителен интерес към живота.

Трудно можеше да се каже, че лицето, което им се усмихваше иззад шареното ветрило, беше на ръба на старостта. Вдовицата явно не бе по-възрастна от Ивс. Внимателното използване на козметика и стегнат корсет би я направило даже по-млада в топлия блясък на свещите.

— Разбирам ви много добре — съгласи се меко Ивс.

— Но аз съм най-внимателна с тези, които избирам да спонсорирам. Бих желала, разбира се, да помогна на една роднина — лейди Пертуи сви обезкуражаващо рамене. — Както и да е, моята репутация също е заложена, вие разбирате.

— Естествено — съгласи се Ивс с усмивка. — Произходът на госпожица Бючамп, разбира се, е извън всякакво съмнение. Фамилията Бючамп може да бъде проследена назад чак до Завоевателя.

— Произходът е само едно от съображенията обаче, милорд, въпреки че е важен. Единствено той не може да гарантира едно успешно влизане в обществото. Нещо повече е необходимо.

Джени се насили да не направи гримаса. Каквото и да беше това нещо, тя със сигурност не го притежаваше. Може би поне можеше да бъде спасена от тази властна жена, която очевидно не искаше да рискува репутацията си като посредник, независимо как я окуражаваха.

— Станете права, скъпа моя — изкомандва лейди Пертуи. — Нека да видя как се движите.

Джени закрачи из гостната, чувствайки се неудобно и неловко.

— Хммммм. Не е толкова лошо. Слава на небесата, тя не изглежда твърде здрава. Между другото, някои от тези колонисти сякаш носят вонята на фермата със себе си. Не, не спирай. Продължавай да се движиш, момиче. Да, твърде красива фигура. Но крачката ѝ е твърде широка. Ти се намираш в една гостна стая, момиче, а не на полето. О, много добре, спри. Да, нека да видя един реверанс.

С погледа на лорд Ивс върху себе си, Джени не посмя да отговори, както желаше. Тя направи един реверанс, както майка ѝ — голяма почитателка на добрите маниери, я беше учила.

— Много хубаво, дете. Добре, аз не знам, сигурна съм. Тя ще има нужда от една добра помощница за обличане, разбира се.

Да се оправя без Суки?

— О не, аз не мога... — Джени се спря навреме. Ако много наблегнеш на това, можеше да предизвика подозрение, напомни си тя. — Искам да кажа, че ще бъда твърде притеснена от една модна лондонска камериерка. И момичето, което е с мен, е изключително сръчно с пръстите си. И много иска да се научи.

Джени не смееше да погледне и да види как Ивс реагира на това. Беше ли се разкрила прекалено много?

Лейди Пертуи размисли над проблема за момент.

— Добре, аз смятам една ситуация за печална, когато някой се чувства зависим от слугите си. Може би това ще послужи като отговор — още веднъж гласът ѝ съдържаше малко насърчение. — Тя приготвя ли ти косата, скъпа?

— Да, милейди, прави го.

— Очарователно. Да, да, много обещаващо. Разбира се, тя се нуждае от едно добро подстригване. Господин Франсоа е мъжът, който ще се погрижи за това. Но подходящо вчесана на добра височина, напудрена и с орнаменти, тя...

— Не.

— Извинете, милорд?

— Без пудра. И никакъв грим.

— Без пудра? Но, милорд, пудрата е задължителна. Вие не можете да очаквате момичето да има добър вид без...

— Без пудра и без грим.

Джени задържа дъха си за момент. Сега лейди Пертуи със сигурност щеше царствено да напусне стаята. Тя наистина не изглеждаше такъв тип жена, готова да приеме такова отношение безропотно.

Лейди Пертуи хвърли на Ивс един преценяваш поглед. Внезапно тя се усмихна и се отпусна.

— Това може да направи впечатление. В действителност, момичето ще има нужда от малко допълнителна показност, просто за да може да оцелее сред обществото. Тя няма красотата, за да се сравнява с госпожица Мария Хърви, нито остроумието на госпожица Мартиндейл. Въпреки че остроумието е много опасно качество. То се приема погрешно толкова често, колкото и се възхвалява. И да се претендира, че го има, когато човек не го притежава, е катастрофално. Добре, добре, аз не казвам, че не може да бъде направено, с правилните запознанства.

— Представянето на госпожица Бючамп в двора вече е уредено — обяви Ивс най-безгрижно. — Аз разбирам, обаче, че Обществото не се движи сега толкова много около двора, както на времето. Затова ние разчитаме на вашата помощ, лейди Пертуи.

Вече е уредено? Джени беше пристигнала едва предния ден. Трябва да е така, щом той го каза, но как можеше той да е направил толкова много за такова кратко време? Отвлечена от неговото съобщение, Джени не проследи отговора на лейди Пертуи.

— ... все пак дава на една дама особена изисканост. Само по себе си, то вече не е гаранция за успех в обществото, но човек трудно може да бъде смятан за част от първия кръг на Обществото без него. Коректното поведение, знанието как да се справяш във всички обществени ситуации, това, което нашите френски братовчеди наричат „изисканост“, такива малки детайли като използването на ветрилото, начинът на обличане, тези неща не бива да се подценяват. Облеклото е особено важно. Подразбира се, че госпожица Бючамп, новодошла от колониите... — тя изрече думата, сякаш се отнасяше за някакво особено отвратително блато — ще се нуждае от един напълно нов гардероб. Коприни, брокати, дантели. Без да споменавам малките довършителни детайли — ръкавици, ветрила, пера... Тези неща, събрани заедно, могат да направят едно твърде значително цяло —

лейди Пертуи повдигна едната си вежда и погледна очаквателно към негова светлост.

Най-последно. Джени въздъхна с облекчение, когато накрая лейди Пертуи стигна до същността на въпроса. Сега наистина тя щеше да бъде освободена от тази фалшива игра. Компетентността, която Нейт ѝ беше предал, никога нямаше да включва това показно поведение, което лейди Пертуи считаше за необходимо.

— Цената не е от значение, милейди, само качеството. Може би трябва да спомена, че госпожица Бючамп ще има достъп до едно значително богатство, оставено ѝ от покойния лорд Викърс, когато навърши пълнолетие — той спомена една сума, която остави двете дами слисани.

Лейди Пертуи се окопоти първа.

— Добре. Добре, тогава няма нужда да се говори повече. Госпожица Бючамп със сигурност ще надмине успеха на сестрите Гънингс. Аз ще ѝ помогна с най-голямо удоволствие да намери своя път в обществения сезон на Лондон.

Джени не чу нищо от последвалите преговори. Чак когато новият ѝ спонсор си отиде, тя се окопоти. Независимо от това, първите думи, които слязоха от устните ѝ, дойдоха без мисъл, или воля.

— Но аз не искам да бъда една наследница!

Лорд Ивс се обърна от вратата и отиде до нея. Той постави едната си ръка на рамото ѝ и повдигна брадичката ѝ с другата си ръка.

Гледайки нагоре в тези проникателни очи, Джени се почувства загубена. Тя беше привлякла повече внимание върху себе си, отколкото желаше, повече, може би, отколкото бе разумно. Струваше ѝ се, че я гледа толкова дълго. И тогава той се усмихна.

Усмивката я шокира, защото беше истинска, топла и пълна с хумор. Устните и очите му се извиха така, че тя за пръв път осъзна колко мрачно — не, колко тъжно — изглеждаше обикновено неговото лице.

— Аз наистина ви вярвам, че не искате — каза той тихо. — Вие сте умна. Щастлив съм да видя, че вие разбирате страховитата отговорност, която носи богатство като вашето. И опасностите, които донася. Има такива хора, които биха направили почти всичко, за да спечелят такова богатство като вашето. Мнозина ще имат планове, за да ви лишат поне частично от него. Но помнете, вие имате сега мен, за

да ви помагам да пазите богатството си. И може би скоро, ще имате един съпруг, за да ви помага.

— Аз не искам съпруг — протестира Джени, когато ръцете на Ивс я пуснаха. — Искам да кажа, че не съм мислила за такъв ранен брак.

— Ранен брак? Вие сте почти на двадесет години, скъпа моя. Това е повече от навреме да се мисли за брак. Моля, не изглеждайте толкова разтревожена. Вие сте далеч от това да бъдете стара мома. Както казвате, има време за чакане. Наистина, аз никога няма да ви натрапя един неприятен годеж.

Не, не неприятен, но може би такъв, който е във всички отношения подходящ — освен факта, че тя не беше тази, за която се представяше и нямаше право на богатството, което без съмнение щеше да бъде наистина примамливо. За какво друго служеше сезонът в обществото, ако не за намирането съпрузи на неомъжените млади дами?

Колко иронично! На двадесет и пет години, Джени беше по-близо до това да стане стара мома, отколкото ѝ се искаше да мисли. Един съпруг, един, който би я обичал заради самата нея, беше върхът на нейните сънища едно време. Сега щеше да е необходимо да използва цялото си умение, за да не ѝ натресат някой.

Ивс все още я гледаше, заинтригуван. Той я заведе до един стол и после седна на друг срещу нея. Навеждайки се напред, той взе дланите на Джени в своите.

— Какво те тревожи? Сезонът? Не би трябвало. Аз мисля, че ти не си глупава и ще знаеш как да прецениш кое е просто модна глупост и кое не е.

Джени гледаше смутено в преплетените им ръце. Неговите бяха добри здрави длани, а не бледите крайници на някой денди. Ръце, които въртяха сабята с известно умение, напомни си тя. В това спокойно настроение, Ивс не изглеждаше на човек, който би се опитал да унищожи своя приятел от детинство. Но го беше направил, беше го направил.

— Какво тогава? — попита той. — Богатството ли те тревожи толкова?

— Това е просто защото не разбирам, как дядо ми ми е оставил една такава огромна сума. Трудно е да си представиш, че цялото

семеино богатство може да е по-голямо от нея.

Известна предпазливост се прокрадна в гласа му.

— Да си кажа право, цялото имущество на покойния граф не беше много повече. Страхувам се, че вашето семейство има една дълга история от вътрешни дразги. Оттук и учудващо малката част на завещаното.

— Искате да кажете...? Милорд, какво наследява моят братовчед?

Ръцете му пуснаха нейните. Изведнъж стаята сякаш изстина, когато той се облегна назад върху стола. Очите и гласът му се промениха за секунда.

— Твоят братовчед не те засяга.

Джени се насили да остане спокойна и да посрещне гнева, който можеше да види как нараства в напрегнатото тяло на Ивс.

— Извинявам се, милорд. Моят братовчед е единственият жив член на семейството ми и затова е много важен за мен. Той е бил отгледан от пралядо ми и е прекарал целия си живот до графа и това е най-малкото, което мога да кажа. Той беше също така много скъп приятел на баща ми. Мисля, че имам право да знам как е бил споменат в завещанието на пралядо ми. Какво е наследил братовчед ми?

Лорд Ивс се изправи рязко и се отдалечи.

— Какво е наследил братовчед ти ли? Много повече, отколкото заслужава, уверявам те. Той получава едно имение с несравнима красота и богатство и една титла, която няма да уважава. Бъди спокойна, госпожице Бючамп, ако братовчед ти умери наклонностите си към порок и жени и се въздържа да съсипе Викърс с лошото си управление, имението ще му осигури комфорт, ако не изобилие.

— Но това не е честно.

— Такова е желанието на пралядо ти. Без съмнение той е имал своите причини.

— Без съмнение ги е имал, но кой може да каже сега дали са били валидни и справедливи.

Той се завъртя към нея с такава скорост, с такъв осезаем гняв, че за момент Джени се уплаши.

— Аз мислех, че баща ти ти е разказал по-добре какъв човек беше покойният граф.

— Баща ми ме учеше, сър, че никой човек не е идеален. Вие наистина трябва да видите, милорд, че ако на моя братовчед се полагат почестите и титлите на графството, то той трябва да може да разполага с достатъчно суми, за да подкрепя тези почести. Аз искам да върна парите обратно, всичките, с изключение на това, което ми се полага като член на семейството.

— Ти получи богатството, което ти се полага. Ако си толкова глупава, когато навършиш пълнолетие, да хвърлиш наследството си на един неморален човек, тогава аз няма да мога да те спра. Но докато съм твой настойник, нито една гвинея от парите ти няма да попадне в джобовете на братовчед ти. Надявам се, че съм ясен.

Въпреки че беше уплашена, Джени смело посрещна погледа му.

— Съвършено ясен.

Ивс се спря за момент до вратата.

— Ти ще направиш добре ако забравиш, че някога си имала братовчед.

През следващите дни твърде много объркани мисли тормозеха Джени. Далеч от това да забрави Нейт, тя се тревожеше даже повече за него. Той наистина не е могъл да знае преди условията в завещанието на покойния граф. Могъл ли е?

Къде беше той? Тя трябваше да го види, да говори с него. Джени знаеше, че е освободен — придобиването на титлата от него бе отразено в обществените списания, които бяха по вкуса на лейди Пертуи. Бяха го видели в операта, по кафенетата и на дузина балове и партита. Но не се появи на Хановер Скуеър.

Това, може би, трябваше да се очаква, напомни си Джени, имайки предвид отношението на лорд Ивс.

Въпросът защо това отношение трябваше да я тревожи, сам по себе си представляваше една тревога за нея. Джени знаеше, че Ивс е враг на Нейт; тя подозираше, че Ивс знае, че тя също така е враг на плановете му. И все пак я преследваше споменът за неговото лице, когато говореше за „баща й“, внезапната светлина на една неочаквана усмивка. Късно през нощта, докато тя лежеше в леглото, слушайки успокояващите приглушени акорди на Бах, свирени върху клавесина долу, Джени размишляваше над тези моменти отново и отново. Тя бе

почувствала топлината на неговото благоразположение за малко повече от секунда и сега ѝ бе неприятно да усеща неговото неудоволствие — и собствения си учудващ копнеж да върне чувството за топлина.

Беше почти едно облекчение за Джени да открие, че нямаше време да се тревожи за различните трудности. От момента, в който лейди Пертуи се съгласи да стане неин спонсор, времето на Джени престана да ѝ принадлежи. Изглеждаше, че няма даже един-единствен момент от деня, в който тя да не бе побутвана, дърпана, обръщана, поучавана, точно както беше в Нюгейт.

Гардеробът ѝ беше главната грижа. Лейди Пертуи нямаше да позволи Джени да бъде видяна, преди да бъде подходящо облечена. Когато Джени мислеше, че не може повече да разглежда платове, да ѝ взимат мерки и да я покриват с карфици, позволиха ѝ за промяна да започне уроците си. Всички следи от колониализма трябваше да бъдат изличени. Лейди Пертуи беше доволна от акцента ѝ, както и Дейнджър бе намерил преди, но намери, че разговорът ѝ често се обръщаше към теми, които бяха напълно неподходящи.

— Скъпа моя — каза нейна светлост с изчерпващо се търпение, — ти не можеш да говориш за ферми в доброто общество.

— Но вие ме питахте за дома ми — отговори Джени. — Моят дом беше една ферма и то примитивна според английските стандарти. Нещата са много различни там — тя погледна за подкрепа към госпожа Мюлер, която плетеше, докато слушаше, но напразно. Възрастната жена почти не смееше да се обажда пред модната вдовица.

— Очевидно. Но ти ще се въздържиш, въпреки това, от споменаването на дома си като ферма. Опитай се, ако можеш, да се въздържаш да говориш за него изобщо. Когато някои ти казва „Как сте?“, ти отговаряш „Много добре“, независимо дали се чувстваш добре, или не. Когато някой любезно попита за живота ти в колониите, отговори колкото се може по-кратко и промени темата. И при никакви обстоятелства не говори с никого за политика, особено за колониалната политика. Едно момиче на твоята възраст не трябва да претендира за познания, далеч отвъд възможностите си.

— Би било по-точно, лейди Пертуи, да се напомни на госпожица Бючамп, че е грубо да се разискват теми, които са далеч отвъд възможностите на нейната публика — каза лорд Ивс.

Джени се обърна изненадана при влизането му в стаята. Тя никога не знаеше кога ще се появи той. Поведението му бе продължило да е странно от момента, в който стана студен при споменаването на Нейт. И все пак имаше моменти като този, когато показваше една рядка чувствителност.

— Вие ще развалите момичето, милорд — нахока го лейди Пертуи. Но Джени забеляза, че тя се подсмива малко. Тя не беше, в края на краищата, толкова стара, макар и вдовица от няколко години.

Ако Ивс бе забелязал кокетството на лейди Пертуи, то не му обърна внимание. Той се наведе, за да поздрави леля си.

— Добро утро, Танте. Дами, как вървят уроците ви?

— Страхувам се, че съм лоша ученичка, милорд — отговори Джени. — Не си сдържам езика достатъчно.

— Не го ли правиш? Щастлив съм да чуя това — той я гледаше внимателно. — Не бих желал да си толкова неискрена, за да трябва да проверявам всяка твоя дума и да говориш само това, което е приятно за събеседника.

За момент Джени затаи дъх. Когато той я гледаше и ѝ говореше по такъв начин, тя беше сигурна, че знае. И тогава...

Спонсорът на Джени не изглеждаше очарована от това изказване, но Ивс изглежда знаеше как да я умилостиви:

— От друга страна, човек не трябва да бъде толкова лекомислен, за да счита, че всяка негова мисъл може да интересува другите. Приспособявай разговора си към компанията — това е, което лейди Пертуи иска да подчертае. Не съм ли прав, милейди?

— Наистина, милорд, аз не можех да го изразя по-добре.

— Аз се надявам, че на тези, които търсят и изискват честност, ти ще отговориш по същия начин.

— Но как ще разбере, милорд, кога се изисква честност? — попита го Джени.

— Ти ще знаеш... когато се научиш да разпознаваш фалшивото и истинското в другите, мисля аз. Добре, аз не трябва да прекъсвам повече уроците ви. Приятен ден, дами.

Уроците сякаш нямаха край. Джени смяташе, че е получила добро образование; сега промени мнението си. Майка ѝ, неспособна да

се изправи пред действителността на пионерския живот, беше възпитала, или се бе постарала да възпита единствената си дъщеря, сякаш е предопределена да живее при кралския двор. Но много неща бяха променени, откакто госпожа Уайлд беше преподавала уроците на висшето общество. Простото заучаване да се движиш из дворцовите кръгове с формално облекло беше един атлетичен подвиг, изискващ невероятно чувство за преценка и баланс.

Джени практикуваше сядането и ставането от кресло и диван. Тя разискваше с часове опасностите на една гостна стая, осеяна с множество масички и финтифлюшки. Когато накрая придоби достатъчно грациозност, за да задоволи стриктните стандарти на своята спонсорка, трябваше да се съгласи, че изкуството на походката не беше лесно изпълнение.

— Ти ще се справиш много добре, скъпа моя — каза накрая доволната лейди Пертуи. — Само запомни да не се движиш толкова бързо. Една дама, а също и един джентълмен, трябва винаги да се движат с едно премерено достойнство.

— Лорд Ивс не се движи бавно — каза Джени, повече на себе си, отколкото на спонсорката.

— Лорд Ивс... — Лейди Пертуи въздъхна. Тя погледна за момент към госпожа Мюлер, но вниманието на тази дама беше отвлечено от едно съобщение на слугите. — Скъпа моя, ще направиш добре, ако... премисляш добре всеки съвет, който негова светлост може да ти даде. Той има добри намерения, разбира се, но... — лейди Пертуи прехапа устната си за момент, докато решаваше какво и доколко да каже.

— Негова светлост не е като другите хора — призна тя на Джени. — Ти няма да можеш да съдиш за останалото общество по поведението на лорд Ивс. Той не се движи, както е редно, с онази премерена походка, която е най-харесвана. Въпреки че е прекрасно грациозен в движенията си — съгласи се тя с усмивка. — Нито пък говори и мисли като повечето от останалите. Но това, което може да се приеме в този най-забележителен дипломат, какъвто е Барон Ивс, не може да бъде прието за едно младо момиче, навлизащо в обществото. Разбираш ли?

— Да, милейди — Джени направи най-ниския си реверанс. — Разбирам напълно.

Джени осъзна, че единственото предимство на тази постоянна атака от обучение се състоеше в това, че при загрижеността за предстоящия си дебют имаше много малко време да се тревожи за последствията от продължаващата фалшификация. Даже Суки беше заета с приготовленията, грижейки се новия ѝ гардероб и учейки се как да оцелее в средата на слугите.

Датата за представянето на госпожица Бючамп в двора наближаваше бързо, но не тя, а датата на първия ѝ бал тревожеше Джени. На кралския прием вниманието естествено щеше да бъде насочено към младия крал. На нейния бал всеки щеше да гледа нея.

Тя се научи на правилната походка; сега трябваше да се научи да танцува. Лейди Пертуи със задоволство отбеляза естествения ѝ афинитет към музиката; тя запаметяваше най-сложни стъпки с лекота. Повечето от танците, обаче, бяха за групи от четирима души. Танцуването с единствен партньор можеше да се окаже лоша подготовка за кадрила.

Джени се смути също и когато госпожа Мюлер седна зад клавирина, за да свири, докато тя танцува. Добрата матрона свиреше компетентно, но очарованието и музикалността, която привличаше толкова силно Джени през нощите, липсваше. Това сигурно се дължеше на факта, че като Джени и госпожа Мюлер се притесняваше от модната лейди Пертуи, на чиито уроци тя неизменно присъстваше. Джени осъзна, че в много отношения този дебют беше и неин. Госпожа Мюлер се тревожеше като нея за предстоящия бал. Когато племенникът ѝ, обаче, се появи отново неочаквано, тя веднага се развесели.

— Добър ден, дами. Смятате да разгадате мистериите на кадрила, както виждам. Но ти изглеждаш толкова унила. Трябва да бъдеш весела и безгрижна в танца.

Джени помисли, че Ивс изглежда забележително доволен. Застрашителното напрежение, осанката на хищника, бяха изчезнали от стойката му.

Неговото спокойствие беше заразително. Даже лейди Пертуи стана по-малко педантична.

— Ние опитваме един танц за четири двойки само с една, милорд. Мисля, че простата аритметика ще ви каже резултата.

— Но ние сега сме четирима — напомни ѝ той. — Можем най-малкото да направим две двойки. Танте, остави инструмента. Дай ни удоволствието от гласа и компанията си. Ела да танцуваш с нас.

Обаче Ивс протегна ръка на Джени, за да я поведе в първата фигура.

Докосването на дланта му беше топло и успокояващо. Но Джени го бе мислила и преди и Ивс отново стана студен към нея след няколко секунди. Къде се намираше тя в отношенията си с него сега?

Нямаше никакъв гняв или напрежение в неговия изглед през този следобед. Той действително танцуваше с всички признаци на удоволствие, не само от музиката, но и от нейната компания. Джени винаги го беше мислила за грациозен, но никога не бе предполагала, че може да бъде толкова пластичен и свободен в движенията си. Някак си винаги бе подозирала, че той сигурно смята такива удоволствия като танцуването за безкрайно лекомислени.

Тя се изчерви. Той отново я хвана да го гледа.

— Знаеш ли, скъпа моя, ти трябва да водиш някакъв любезен разговор, докато правиш стъпките. Не е ли така, лейди Пертуи? — попита той, когато обръщането при фигурата го отдалечи от Джени.

— Съвсем правилно, милорд. Хората ще те помислят за нищожество, ако останеш мълчалива.

Връщайки се, Ивс хвана ръката ѝ отново.

— Като джентълмен, аз обаче ще ти дам една възможност. Позволи ми да ти кажа, че танцуваш много красиво, госпожице Бючамп.

— Благодаря ви, милорд — Джени можа да почувства как топлото изчервяване се появи по бузите ѝ. Защо този мъж предизвикваше толкова лесно изчервяването ѝ? Решена да остане хладнокръвна, тя отговори: — С толкова добър партньор, аз трудно мога да танцувам другояче.

Отговорът ѝ наистина изглежда смути Ивс за момент. Когато се обърна, за да я погледне отново, той заговори за музиката, която неговата леля продължаваше да напява с тънко сопрано.

— Танте ми казва, че се интересувате от музиката на господин Хендел.

— Аз харесвам повечето видове музика, милорд. Работата на господин Хендел е наистина една от любимите ми.

— И кои може да са другите?
— Господин Бах, господин Хайдн. И господин Скарлати.
— И ти свириш? — той кимна към клавесина.
— Не, милорд.
— Предполагам, че сте нямали инструмент.

Лейди Пертуи се намеси.

— Милорд, моля не окуражавайте момичето.

— Всъщност ние имахме — отговори му Джени. Очите ѝ светнаха, когато си спомни. — Това беше най-ценното притежание на майка ми и тя настояваше да го пази сама, въпреки че много рядко свиреше на него. Тя искаше да се науча, но аз не можех да понасям да седя в къщи, когато беше слънчево. Не, честно казано, и когато не беше. Аз не бях много послушна като дете.

Ивс се засмя и Джени почувства един моментен прилив на удоволствие от това, че го беше причинила, преди да осъзнае какво бе направила. Този клавесин принадлежеше на нейната майка — майката на Джени Уайлд. Историята можеше да мине; тя нямаше от какво да се страхува заради нея. Уплаши я това, че забрави ролята си за няколко мига. Тя беше Джени Уайлд, наслаждаваща се на музиката и танца, а не Джийн-Мари Бючамп.

— Ако тези уседнали удоволствия са ти по-малко неприятни сега, може би ще пожелаеш да взимаш малко уроци. Ние наистина трябва да удовлетворим твоя усет към музиката. Наближават няколко добри концерта. Можем да отидем и да чуем някоя от ораториите на господин Хендел.

— О, музиката на господин Хендел не е на мода сега — протестира лейди Пертуи. — Друга работа е, ако онова младо момче даде нов концерт... Как се казваше този чудесен младеж, за когото всички говорят? Той изнесе няколко концерта със сестра си. Знаете кого имам предвид.

— Младият Моцарт. Да, обикновено аз не съм впечатлен от детски изпълнения, но това момче наистина е изключително. Доколкото знам, няма да има скоро негови концерти. Но аз малко познавам семейството му. Вярвам, че ще останат в Челси още известно време — Ивс помисли за момент, гледайки Джени. — Ние можем да отидем да ги видим.

Още една екскурзия, помисли Джени, която ще я потопи все по-дълбоко и по-дълбоко в света, в който нито имаше право, нито желание да живее, включвайки все повече хора в своята измама. Удоволствието от танца започна да се изпарява.

Накрая тихото напяване на госпожа Мюлер спря при изпълнение на последната фигура.

— Бедна Танте, щеше да бъде по-добре да те оставим на мира при клавесина. Но ти танцуваш много елегантно, любов моя. Краката ти стъпват леко, както винаги.

— Ласкател — каза госпожа Мюлер. — Музиката ти е завъртяла главата.

— Музиката? Може би. Добре, сега трябва да ви оставя на заниманията ви, дами. До по-късно.

На вратата той спря, както Джени знаеше, че ще направи. Изглежда не можеше да напусне една стая, в която се намираше тя, без да изпусне някой прощален изстрел, за да развали спокойствието ѝ.

— О, аз почти забравих, скъпа моя. Онзи джентълмен, който беше толкова любезен към теб по време на пътуването ти...

— Сър Ричард? — гласът ѝ издаваше само най-обикновен интерес, въпреки че тя се чувстваше така, като че балансира на ръба на една пропаст.

— Да, Сър Ричард Дейнджърфийлд. Той дойде да те посети, когато беше излязла. Един интересен човек, помислих си. Аз го поканих да вечеря с нас по-късно през седмицата.

— Въпреки че какво добро може да ми донесе виждането на Ричард, аз не мога да кажа — призна Джени на Суки, докато младото момиче ѝ помагаше да се облече за тази вечеря. — Разговор насаме ще бъде невъзможен.

— Лейди Пертуи няма да бъде там, за да може да види нещо.

— Да, но това може да не е предимство. Поне можех да разчитам на нея да отвлича вниманието на лорд Ивс. Той е този, който забелязва всичко.

— Така е, прави го — призна Суки. Той изпрати най-младата слугиня при вадачите на зъби, преди още някой друг да разбере, че я боли зъб.

Връзването на корсета изискваше известна концентрация. Когато свърши с това, Суки предложи:

— Дик може да ти даде да разбереш как вървят нещата, без да го прави тайно. Ти би помислила, нали, че всеки ще говори за получаването на титлата от Нейт? Ти каза как е описано това във вестниците.

— Това, което аз искам да знам, е как мога да се спася от тази ситуация. Не мисля, че ще можем да говорим открито за това. И се страхувам за него, ако посмее да говори за Нейт. Единственият път, когато го споменах пред лорд Ивс...

— Дик е по-умен от това. Изобщо не се тревожи.

Вероятно Сър Ричард беше толкова интелигентен, колкото Суки каза, защото темата за новия граф на Викърс не беше повдигната, най-малкото не беше, докато дамите участваха в разговора. Тъй като джентълмените изглеждаха в най-добри отношения, когато се присъединиха към Джени и госпожа Мюлер, след като бяха прекарвали известно време над виното си, Джени прие, че тази тема не е била разисквана даже тогава.

Обаче чувството й за лекота я напусна, когато разбра, че предметът на разговора се бе обърнал към личността и миналото на Сър Ричард.

— Аз се надявам, че проблемите ви с адвокатите са на път да приключат, Сър Ричард — каза Ивс, когато те се настаняха пред огъня с чая си.

— Почти, милорд. Обаче адвокатите не са изцяло виновни. Моят чичо е оставил имението в много лошо състояние.

— Това сигурно е покойният Сър Ричард Дейнджърфийлд?

— Ами да, разбира се. Познавахте ли го?

— Не добре. Срещал съм го у Уайтови няколко мъти. Той изглеждаше един много общителен джентълмен.

Сър Ричард се засмя.

— Твърде общителен, страхувам се. Бих желал да беше ходил у Уайтови по-рядко.

Джени погледна за признаци на дистрес у Сър Ричард, но не намери такива. Той явно изглеждаше по-сигурен в превъплъщението

си, отколкото изобщо тя някога се бе чувствала в своето. Освен ако... Не, това беше невъзможно. Просто смешно.

— Аз забелязвам, че вие не изглеждате разтревожен от трудностите, които сте наследили — каза Ивс.

— Още от младостта си винаги съм знаел, че като по-малък син ще трябва да си пробивам сам път в живота. Някои мъже гледаха към Истока; аз отидох в Америка. Имах доста късмет в спекулациите си там. Това усложнение се очертава като едно малко препятствие, но какво може да направи човек? В края на краищата, Дейнджърфийлд Хол е част от наследството ми.

— Добре казано, Сър Ричард. Опазване наследството на човек е едно благородно начинание.

— Аз не претендирам за благородство на характера, милорд. Човек прави това, което трябва.

— Наистина е така.

Лицето на Ивс потъмня за момент. Какво чувстваше той, че трябва да направи? Джени се чудеше.

Сър Ричард не можа да осъществи никакъв разговор на четири очи с Джени тази вечер. Наистина той не беше и глупав, за да се опита. Джени разбираше, че такъв един опит щеше да бъде глупост, но остана обидена, че той не се опита да го направи. Единствената полза от цялата вечер бе, че Сър Ричард очарова домакинята си, която го покани за бала на Джени, чието приближаване я ужасяваше все повече. На Джени и се струваше, че след като веднъж я представеха във висшия свят, всякаква възможност за бягство щеше да изчезне. Веднъж приета от модните кръгове, превъплъщението и сякаш щеше да бъде предопределено да продължи без край.

Нито даже с времето това превъплъщение ставаше по-лесно. Докато госпожа Мюлер я обсипваше с топло внимание, докато всяка красота в живота ѝ се осигуряваше от богатството Викърс, Джени не можеше да се утешава с мисълта за праведността на действията си. Тя не можеше да чувства, че е правилно да лъже добрата немска вдовица. Колкото до Ивс, той продължаваше да я обърква. Тя не можеше да се отпусне в негово присъствие; и все пак, по един странен начин, не намираще мира, когато го нямаше. Дните, през които той се държа

далеч от нея, ядосан поради желанието ѝ да върне богатството си на Нейт, бяха сред най-лошите, които бе познавала.

Представянето на Джени пред двора послужи само за да ѝ напомни за нечестността на нейното положение. Въпреки че представянето на кралския прием премина без инцидент, тя не можеше да забрави, че е била представена на нейния суверен с едно име и наследство, върху които нямаше право.

Сега тя щеше да срещне света като госпожица Бючамп. Холандските покривала бяха прибрани от мебелите в балната зала. Спартанската къща беше превърната в една цветна страна на чудесата. Всичко беше готово за великия ден. Освен Джени.

— Бързай, Джен — подканяше я Суки. — Тази лейди Пертуи ще бъде тук всяка минута. Ти знаеш, че аз не мога да работя, когато тя ми диша във врата. Това е, корсетът е готов. Нека сега ти поставим тази наметка. Аз бих казала така: старата умница знае как да избира дрехи.

— Спри, Суки, ще ме накараш да се смея, а не мога, когато съм така здраво стегната.

— Готово, сега изглеждаш по-добре. Не искам да изглеждаш толкова потисната на първия си бал. Направи го заради мен.

Джени се пресегна за ръката, с която Суки оправяше наметката ѝ.

— Суки, нещата вървят добре за теб, нали? Другите слуги не ти причиняват повече неприятности, нали така?

— Неееее. Те са ми приятели сега. Аз харесвам това, което правя и може би в него има нещо, за което човек повече да се гордее, когато си свърши работата добре, отколкото при открадването на часовник, без да те хванат — Суки изглеждаше малко смутена. — Да си кажа право, аз не бързам толкова да си отивам. Никога преди не ми е било толкова добре.

Влизането на госпожа Мюлер попречи на Джени да отговори на това странно признание, госпожа Мюлер беше много величествена с една рокля, гарнирана с воал и панделки, с цвят наречен „гордостта на господина“. Под мишницата си тя носеше едно малко ковчеже, което постави на тоалетната масичка.

— Ти изглеждаш толкова прекрасна, скъпа моя. Не, не, аз не използвам ласкателства. Но се нуждаеш може би само от още малко туш, хммм? Може би малко бижута? — тя отвори ковчежето и откри

една диадема от диаманти и сапфири и един малък чифт сапфирени обици.

— О, мадам, вие не би трябвало — каза Джени напълно откровено. Тя гледаше бижутата с ужас. Какво можеше да направи? Нямахте право на един такъв скъп подарък; тези бижута не бяха предназначени за нея. И все пак как можеше да ги откаже? Госпожа Мюлер вече наблюдаваше реакцията ѝ с питащи, разтревожени очи. — Вие вече ми дадохте това красиво ветрило. Но о, те са прекрасни — пълна с вина, Джени целуна своята придружителка на бала по двете бузи, щастлива, че по-възрастната жена не можеше да види изражението на лицето ѝ. — Благодаря ви толкова много.

— Не, не, не благодари на мен. Трябва да благодариш на Уолфрам. Той е този, който ги избра.

— Те са от лорд Ивс? За мен?

— Но разбира се. Мислеше ли, че той може да игнорира такъв важен ден?

— Не, разбира се, че не. Никога не съм очаквала нещо толкова красиво — нито че той щеше да избере лично подаръка. На Джени ѝ се струваше, че бижутата ще изгорят пръстите ѝ, но знаеше, че по-възрастната жена гледа и чака. — Ела да ми помогнеш, Суки. Как ще ги нося?

— Аз имам една идея, госпожице. Мога ли?

— Разбира се. Ти знаеш, че вярвам на вкуса ти.

Джени седеше нервно пред огледалото, докато Суки завърши прическата ѝ. Къде изчезна Джени Уайлд? Тази модерна млада жена наистина не беше тя.

— Приятно ще бъде да посрещнем хора в тази къща. Уолфрам посрещаше твърде малко преди. Ти си нервна, малката, но не би трябвало. Толкова спокойни, толкова непосредствени са англичаните.

— Непосредствени? — Джени започна да обръща глава, но беше възпрепятствана от манипулациите на Суки. — Само като си помисля за всичките правила на поведение, които лейди Пертуи стовари върху мен!

— Но да, тук е много по-комфортно. Навсякъде в Европа, където съм била, е по-формално, по... регулирано. Аз не бих могла да се върна обратно в обществото у дома, в Хановер.

Това заинтригуващо заявление не може да бъде изяснено сега, защото лейди Пертуи накрая се появи, елегантна в бродираната си розова копринена рокля.

— Готова ли си? Не, не напускай още, момиче — каза тя на Суки. — Нека да видя първо. Изправи се, госпожице Бючамп. Обърни се.

Роклята на Джени беше от бяла коприна, пронизана от златни нишки. Имаше кралско сини панделки по дантелите на ръкавите, по наметката и деколтето. Диадемата от диаманти и сапфири сега блестеше в червената ѝ коса, вдигната високо върху главата. Един самотен кичур се извиваше около шията ѝ. Тя носеше в ръка ръчно изрисуваното ветрило, дадено ѝ от госпожа Мюлер.

— Много хубаво. Само ако негова светлост позволише малко руж или една-единствена изкуствена бенка. Добре — въздъхна тя, — няма смисъл да се съжалява. Ощипи бузите си, скъпа. Помни какво съм те учила...

— Да не говоря за ферми, или политика.

— ... и ще се справиш добре. Аз знам, че ти завиждам. О, да бъда на двадесет години отново. Ела тогава, гостите скоро ще пристигнат и негова светлост ни очаква.

Той наистина ги очакваше в подножието на стълбата, стоейки на същото място, както в деня, когато за пръв път беше довел Джени в дома си и я гледаше по същия начин. За пръв път, обаче, Джени го чувстваше не като един враг или някой, който бе опасно проникателен, а просто като мъж.

И при това много привлекателен. Очите, които виждаха толкова много неща, бяха прекрасни, понякога зелени, понякога сини, понякога сиви. Тази вечер синьото кадифено сако с избродирани със злато ръбове караше очите му да пламтят със сапфирени пламъци. Златото подчертаваше светлинките в собствената му златна коса. И все пак той изглежда не обръщаше внимание на вида си по един превъзходен начин. Въпреки че се подчиняваше на някои от диктатите на модата, той не беше денди.

Той се поклони ниско над протегнатата ѝ ръка и докосна с устни крайчетата на пръстите ѝ.

— Госпожице Бючамп, нямам думи. Ти си изключително красива тази вечер, скъпа моя. Лейди Пертуи, моите благодарности, и на теб,

скъпа ми лелю. Всички вие работихте тежко, за да направите тази вечер успешна, каквато знам, че ще бъде.

— Защо, милорд, това беше едно удоволствие — увери лейди Пертуи Ивс с един маниер, който Джени намери за прекалено възторжен. Привлекателната вдовица със сигурност беше забелязала многото привлекателни страни на негова светлост. Джени обаче не харесваше начина, по който тя постави ръката си върху ръкава му.

— Вие сте твърде любезна, милейди. Но позволете ми поне да връча на всяка от вас малко цветя, заедно със скромната си благодарност — той подаде на всяка по един букет. Докато връчваше букета от бели рози и хиацинти на Джени, той призна: — Обаче не е моя заслугата за тези цветя. Те са от Сър Ричард.

— Колко любезно от негова страна да си спомни. И колко любезно от ваша, милорд, да ми дадете тези прекрасни бижута.

— Ти си тази, която ги прави прекрасни — това беше един рутинен отговор, но Ивс го накара да прозвучи особено искрен. Той не беше свикнал, в края на краищата, да се изразява банално. — А — продължи той, — вярвам, че чувам как първите ни гости пристигат. Госпожице Бючамп, ще ме хванеш ли под ръка?

— Милорд — тя положи краищата на пръстите си върху ръката му, чувствайки подобната на стомана сила под кадифето. Те последваха придружителката и спонсорката към балната зала. На вратата, Джени се поколеба.

— Кураж — прошепна Ивс. — Помни, скъпа моя, ти си една Бючамп.

Джени се надяваше, че тръпката от страх, която премина надолу по гърба ѝ, се дължеше на нервност пред първия ѝ бал. В подобни ситуации тя се чувстваше сигурна, че Уолф знае, че тя е самозванка, знаеше го и възнамеряваше да я дразни и измъчва, докато си признае. Щеше ли това да бъде просто още един тест? Надяваше ли се той, че някъде из тази тълпа щеше да има някой, който да свали маската ѝ, да я разкрие като мошеничка? Разумът можеше да казва, че той трудно щеше да понесе такова излагане тук и сега — в собствения си дом, където тя бе спонсорирана под неговата егида. Когато гледаше в тези негови студени, мистериозни очи обаче, разумът твърде често я напускаше.

Добре, тя може и да не беше една Бючамп, но бе твърде много една Уайлд, с цялата гордост и издръжливост, която дядо ѝ и баща ѝ бяха възпитали в нея — и упоритостта, която майка ѝ се бе опитала да изкорени. Не ги оставяй да спечелят, беше съветът на Суки преди и тази мъдрост все още важеше. Тя нямаше да се провали.

Но о да, трудно беше да влезе в балната зала и да не си спомни за краткотрайното мъчение при опита си да се приспособи към обществото в Бостън. Блестящата тълпа тук, великолепните апартаменти, разкошната вечеря — всички тези неща можеха и да са различни от онова нещастно време. Но Джени не се чувстваше различна. Тогава тя се беше изгубила сред непознати, скърбейки за семейството си. Сега отново сама, тя се чувстваше даже по-чужда в това обкръжение, с всичките тези хора, и напълно на показ пред любопитните им погледи. Може би това бе истинската причина за всичката боя, изкуствени бенки и напудрените перуки — те осигуряваха маска за прикритието на човешката несигурност.

Коприните, сатените и брокатите на гостите скоро накараха пространството пред погледа ѝ да заблести и да се завихри от цветове. В такава една стая като тази допълнителна декорация, освен малко цветя, щеше да изглежда претрупана. След приятния старомоден

комфорт на частта от къщата, използвана за обитаване, Джени се изненада да открие този скрит бисер от Паладиум, какъвто представляваше балната зала. Таванът на ротондата, с нарисуваните с маслени бои танцуващи нимфи, се издигаше на два етажа над паркета на балната зала. От мястото, на което се намираха, тя можеше да види как гостите влизат на нивото на галерията, където бе настанен оркестърът и се насочват надолу по дългата стълба, за да поздравят домакините си. Под галерията, подкрепена от дорийски колони, класически фигури стояха на стража над танцуващите от малки ниши в стената.

Джени огледа наоколо фигурите, живи и каменни, и почувства, че всяка една от тях ѝ напомняше, че не принадлежи тук. Докато стоеше в редицата на посрещачите, заедно с нейните домакин и домакиня и придружителката, Джени хвърли един бърз поглед на Ивс. Тя не можеше да си представи как е изглеждало малкото момче в къща като тази — изложена на дворцовите интриги и тези на обществото? Как можеше човек като него — толкова различен от останалите — да се приспособи сега? Елегантно протягайки ръка към една възрастна дукеса, той изглеждаше сдържан както винаги, грациозният домакин, и все пак сигурно се чувстваше не на мястото си точно като нея.

С богатство, власт и благороднически произход обаче, такива отклонения от нормата, каквито те двамата персонифицираха, можеха очевидно да бъдат забравени, точно както каза лейди Пертуи. Любопитните очи, които Джени можеше да почувства, че я разглеждат болезнено подробно, можеха да бъдат същите като онези в Бостън. Обаче те не я виждаха, нито пък истинската Джени — и не само заради нейното самозванство. Тази вечер, те преди всичко виждаха богатството. О да, осъзна Джени, този път тя щеше да бъде приета, ухажвана, даже чествана; но нямаше да е по-щастлива. Глупаво бе да го мисли при сегашните обстоятелства, но тя беше нещастна от мисълта, че тук вероятно нямаше никой, който можеше да се интересува от нея.

Усмивайки се въпреки това, тя се помъчи да запомни колкото имена можеше, докато се опитваше да потисне усещането за лорд Ивс, стоящ до нея. Без даже да гледа към него, тя можеше да усети погледа му върху себе си, замислен и преценяващ. Чакаше тя да направи грешка? Или може би симпатизиращ на простото колониално момиче,

хвърлено толкова далеч от естествената му среда? С Ивс тя никога не можеше да знае със сигурност.

Ако имаше някакъв заложен капан в списъка на гостите, тя не го забеляза. Повечето от имената сега ѝ бяха познати, благодарение на клюките и съветите на лейди Пертуи, така че тя беше подготвена за възможността да бъде отново изпитана, въпреки че това не изглеждаше вероятно. Каквото и да можеше да я накара да се подхлъзне, то нямаше да бъде непознаването на колониалния живот, нито пък знанието на френския език.

Тя се усмихваше любезно и направи реверанс на възрастния джентълмен, който бе на ред да бъде представен — графът на Честърфийлд. Можеше и да е възрастен, но Джени забеляза елегантния маниер, с който той ѝ целуна ръка. Обаче очарователният комплимент, който тя би очаквала от някои с неговата репутация, не се появи. Вместо това, мъжът я гледаше цели тридесет секунди, сякаш изведнъж беше онемял.

— Скъпа моя... — заговори той накрая. — Простете ми, скъпа моя госпожице Бючамп. Само за момент аз се върнах към дните на младостта си. Видях красивото ви лице и отново се превърнах в юноша на шестнадесет години.

Джени го гледаше учудено. Флиртуващата физиономия, която очакваше, също липсваше. Графът беше напълно сериозен.

— Приличате много на пралеля си, вие знаете — добави той за нейна изненада и после се разсмя. — Предполагам, че всички ви го казват.

Прилича на пралеля си? Възможно ли беше негова светлост да е познавал някои от майчините и роднини? Но Дядо винаги ѝ казваше, че тя се е метнала на неговата страна от фамилията!

Въпреки внезапния намек за опасност, тя отговори с достатъчно спокоен глас:

— Не, наистина, милорд.

— О, такива са наказанията на старостта — продължи той, като поклати глава. — Не, аз предполагам, че са останали само неколцина, които я помнят сега, които я помнят такава, каквато наистина беше, а не просто пред тъжния ѝ край. Тя имаше едно голямо сърце, лейди Евгения, а не просто поразителна красота. Аз съм ви благодарен, че ми напомнихте за нея и за зелените ми дни.

Джени скри объркването си в друг реверанс и гледаше как лорд Честърфийлд се покланя и отминава. Значи той в края на краищата имаше предвид пралелята на Нейт. И наистина, както Нейт, така и смешният стар джентълмен в офиса на адвоката бяха забелязали една семейна прилика в нея. Ако се вземеше червената ѝ коса, това може би не бе необикновено. Обаче тя беше изумена. Лорд Честърфийлд можеше да е стар, но не страдаше от намаление на умствените си способности. Щом той казваше, че тя прилича на лейди Евгения, тогава без съмнение това беше така. Но какво странно съвпадение, че трябваше да се появи една нова Евгения!

Ивс я гледаше с иронично изражение. Изглеждаше ли тя твърде изненадана?

— Толкова елегантен джентълмен — забеляза тя, бързо възвръщайки апломба си. — И с такива добри маниери.

Въпреки че говореше на Ивс, лейди Пертуи бе тази, която отговори. За щастие, тя изглеждаше учудващо сляпа за потоците от напрежение между Джени и нейния домакин.

— Ще трябва много да търсиш, за да намериш мъж с по-фини маниери от лорд Честърфийлд — обяви лейди Пертуи — или с по-лош морал. Аз те моля да бъдеш внимателна, скъпа моя. Не се оставяй годините му да те заблудят. Ако той се опита да те дръпне настрана, за да поговорите за леля ти, по-добре е да си с придружителка, или ще последваш пътя на леля си към унищожението.

Горката лейди Евгения, спомни си Джени, беше оставила топлото си сърце да я съсипе в ръцете на един мошеник, който се интересувал повече от кесията ѝ, отколкото от самата нея. Джени отвори шареното си ветрило и скри една усмивка. Достатъчно опасности бяха разпръснати по пътя ѝ, за да я доведат до унищожение, но те нямаше да бъдат примамките на любовта.

Усмивката ѝ бързо изчезна. Не, благовидни истории и едно красиво лице не можеха да я хванат. Този вид съсипия изискваше определена невинност, една липса на подозрение, които тя сега бе загубила, загубила отвъд надеждата да си ги възвърне.

— Благодаря ви, милейди — отговори тя тихо. — Аз ще запомня съвета ви.

Настроението ѝ се подобри малко, когато Ричард се появи, за да се представи, флиртувайки леко с лейди Пертуи. Джени трябваше да

си напомни сериозно, че Дейнджър не се бе променил, че той все още си беше същият мошеник, който бе ограбвал богатите и контролираше една безскрупулна банда от крадци. Но все пак беше щастлива да го види. Може би и той чувстваше известна симпатия към нея, както само този, който бе изпитал ужасите на затвора можеше да познае болката от изгубената свобода. С него поне тя можеше да се чувства свободна. Вечната предпазливост можеше да бъде изоставена, макар и само за момент. Въпреки себе си, тя се усмихна широко поздравявайки го и протегна и двете си ръце.

— Сър Ричард, радвам се да ви видя тук.

— И аз, че съм тук — натърти той. Погледът му каза на Джени, че той й се смееше. И нищо чудно. Да я намери с толкова нисък дух, че да се зарадва на компанията му сигурно гъделичкаше самочувствието му. Тази поза единствена напомняше за пищния бандит. Добре, може би не само тя. Докато Ричард беше облечен твърде просто в зелен като бутилка сатен, без грим и бенки, все пак се долавяше духа на петела в стойката и поклона му.

Но погледът на обожание в очите му беше достатъчно пряк и разстройваш. Гласът на Джени трепна за момент, когато заговори.

— Аз трябва да ви благодаря, сър, както ми казаха, за този очарователен букет — каза тя, посочвайки цветята, закачени на кръста й.

— Вашето удоволствие са моите благодарности, госпожице Бючамп — каза той, махвайки небрежно с дантелените си ръкави. — Както и да е, аз съм толкова незаинтересован, че да сложа настрана вашата благодарност, когато мога да я използвам, за да помоля за един танц по-късно вечерта.

Джени знаеше, че това можеше да бъде единствената им възможност за нещо, приличащо на разговор насаме. Тя се обърна въпросително към лейди Пертуи за разрешение, но това беше Ивс, към когото неизбежно бе привлечен погледа й.

Въобразяваше ли си тя, или той наистина изглеждаше разтревожен, по внимателен — не само към Ричард, но и към собствената й реакция? Имаше една гънка около устата му, просто за момент, която я накара да се чуди дали той напълно одобряваше Ричард, въпреки приятелското си отношение. Но когато лейди Пертуи даде съгласието си, той не се намеси.

Скоро след това те влязоха вътре и дойде време танците да започнат. Джени слушаше началните звуци на музиката с една странна смесица от облекчение и тревога. Тя с удоволствие забеляза, че поне оркестърът беше добър и се опита да се застави да изгуби в музиката тревогите си, което и направи с известен успех. Първият ѝ партньор, дукът на Куинсбъри, още един възрастен женкар, шепнеше любезности на ухото ѝ и ѝ помогна да забрави нервността си и страха си от наблюдаващата тълпа.

Сър Ричард, когато накрая дойде време да поиска танца си, я дразнеше, докато тя се изчерви и разсмя. С обикновения си провлачен маниер на говор и одобрителен поглед към деколтето ѝ, той ѝ направи комплимент за елегантността на тоалета и след това прошепна, че е изглеждала по-добре в роклите, които той беше избирал за нея. Джени обаче започваше да го познава по-добре сега, достатъчно, за да не приема сериозно наглите му опити да я шокира. Въпреки че разбираше неговата цел, тя го остави да я развлича и спомена само накратко техните общи тревоги, докато той я отвеждаше обратно към домакините.

— Ако не обръщаме внимание на проблемите си, те няма да изчезнат от това, Ричард — протестира тя, докато си пробиваха път през дансинга и говореше с толкова тих глас, че едва се чуваше зад елегантното ветрило. — И след този бал аз ще си остана затворничка на човека, който най-много иска да ни изобличи — и който е най-способен да го направи. Той ме наблюдава през цялото време.

Ричард повдигна подигравателно едната си вежда.

— Това си е честно. Наблюдавай го и ти.

— Какво? — Джени погледна нагоре изненадана.

— Той те привлича — обвини я Сър Ричард. — И аз наистина вярвам, че това е така от самото начало.

— Той ме ужасява — противопостави му се тя. Обаче в сърцето си, Джени трябваше да признае, че Ричард беше прав. Уолф наистина я привличаше. Той беше една загадка, един мъж, съставен от парадокси — еднакво безскрупулен и добър, студен и страстен.

Докато приближаваха, тя можа да види, че той стои сега в края на стаята, цял любезно внимание към леля си и лейди Пертуи, докато очакваше тяхното пристигане. Придружителката се опитваше отчаяно да привлече пълното му внимание, усмихвайки се самодоволно и

потупвайки рамото му с ветрилото си, но с малък успех. Ивс не обръщаше внимание на опитите ѝ, както не обръщаше внимание на всички модерни неща в града и все пак не го правеше грубо. Отношението му към лелята беше на истинска преданост.

И все пак този мъж, който се грижеше толкова внимателно за комфорта на леля си, бе лишил умишлено един стар приятел от име и наследство, напомни си Джени. Тя чувстваше, че трябва да има някаква причина за това, но засега тя бе скрита зад неговите проникателни, блестящи очи и загадъчна усмивка.

О, той я привличаше. Това трябва да спре, каза си Джени. Вместо да губи време за безполезни предположения относно мотивите на Ивс, тя трябваше да помисли как да избегне неговата сфера на влияние. Най-малкото, тя трябваше да открие някак си какво той наистина знаеше за нея, какво чувстваше към нея. Едно движение до нея ѝ напомни виновно — трябваше да разбере също дали той подозираше Ричард.

Ивс и дамите размениха любезности със Сър Ричард, които от своя страна направи комплимент на госпожа Мюлер за изпълнението ѝ на дансинга. Когато Сър Ричард отиде да потърси малко закуски за домакинята си, лейди Пертуи поднови постоянните си опити да флиртува, опити, които Джени вече намираше за досадни.

— Милорд, аз трябва да ви направя комплимент — усмихваше се фалшиво нейна светлост. — Вашето чувство за мода е много по-добро от моето. Признавам сега, че имах съмненията си, но виждам, че гениалната ви идея да представите госпожица Бючамп без пудра и грим я отличава напълно от останалите. Ами да, утре всички модни дами ще оставят настрана кутиите си с пудра.

Ивс поклати глава и се усмихна на Джени, този път без сложни намеци под повърхността. Това, което каза, я накара да затаи дъх от изненада:

— Аз не го виждам. Много малко други могат да извлекат полза от една такава промяна.

Тънкият комплимент не беше разбран от лейди Пертуи, но тя очевидно забеляза топлия поглед. Нейният собствен поглед към Джени бе студен и отхвърлящ.

— И да си осигури Дука на Куинсбъри, за да я извежда в обществото. Какво постижение! — продължи тя с малко по-висок глас.

— Дукесата беше братовчедка на кралица Ана, знаеш ли — каза тя на Джени, явно гледайки я от високо като една, която не можеше да знае нищо за такива неща. После добави с по-практичен тон. — Въпреки че аз трябва да те предупредя, скъпа моя, че той е малко по-добър от лорд Честърфийлд, въпреки добрите си маниери.

От всички неща, за които Джени имаше да се тревожи, по-възрастните развратни мъже не заемаха едно от първите места. Лейди Пертуи щеше без съмнение да бъде много изненадана от някои тактики, които Джени беше научила от дядо си, за да се предпазва от неприятни попъlzновения. С отслабена защита от танца си с Ричард и от искрената топлина в комплиментите на Ивс, тя отговори невинно:

— Такъв ли е той? Аз го харесах много.

— Аз не мисля, че трябва да се страхуваш от каквото и да било по отношение на стария Куинсбъри — каза лорд Ивс с тон, който трябваше да мине за насмешлив. — Той е поне един честен мошеник. Не претендира да бъде друго, освен каквото е.

Преди Джени да може да отговори, той поздравяваше отново Сър Ричард, който се бе завърнал с обещаните закуски. Цялото й трудно спечелено спокойствие отлетя моментално. Въпреки че той не каза повече, а само леко подразни леля си за нейния красив външен вид, Джени остана нащрек.

— Танте, целият този разговор за възрастните немирници ме разтревожи за теб. Виждам, че трябва да те пазя толкова внимателно, колкото и госпожица Бючамп — каза той.

— Ти си толкова глупав тази вечер, Уолфрам — скастри го госпожа Мюлер с усмивка на обич.

— Изобщо не е глупав — добави Ричард, намесвайки се с немирен поглед в очите. — Не мислете, че ние не сме забелязали всичките ви кавалери. Госпожица Бючамп ще ревнува. А също и аз.

Джени отдели един момент, за да се порадва на зачервеното щастие на по-възрастната жена. Тя се съгласи с лорд Ивс, когато той добави:

— Доставя ми голямо удоволствие да гледам, че се забавляваш добре, Танте. Ти си се откъснала от света толкова отдавна.

— Светът ме откъсна — поправи го госпожа Мюлер. И добави тихо: — Аз няма да променя предпочитанията си, но съм щастлива да намеря нови приятели тук в Англия.

— Като говорим за приятели... — Ивс вдигна ръка, поздравявайки един друг приятел и му махна да се приближи. — Не, не се отивайте, Сър Ричард. Нека да ви представя на единствения човек, който знае всичко, което става в Лондон. Селуин — обърна се той към новодошлия, — аз не мисля, че сте имали възможността да срещнете моята повереница, госпожица Бючамп. Нека да ви представя също така леля си, госпожа Мюлер и Сър Ричард Дейнджърфийлд, неотдавна пристигнал в града.

Новодошлият гост, един джентълмен с падащи клепахи и насмешлива уста, се поклони мързеливо.

— Ти можеш да ми представиш, когото си избереш, скъпи ми Ивс — каза той, — само ми обещавай, че те няма да говорят за колониите. Аз току-що оставих Бюрк, продължаващ да говори до безкрай по същата тази тема. Там е бедата, когато се отива на приеми, давани от вас политиците. Човек е толкова вероятно да се сблъска с хора, които говорят за най-скучните неща на света, без даже да помислят за наистина важните неща в живота.

— И кои са те? — попита Джени, поглеждайки с крайчеца на окото своя домакин. Но тя се усети веднага и смутена се изчерви. Съдейки по циничната му усмивка, Ричард също бе забелязал тайния поглед. „Виждаш ли?“, сякаш й казваше той.

— Хората, разбира се — отговори Селуин. — И забележителните неща, които те правят.

— С други думи — преведе Ивс, — клюките.

— Точно така — призна чистосърдечно Селуин. — Какво може да бъде по-привлекателно?

Джени си спомни сега изведнъж за репутацията на човека — много остроумен, от тези, чиято работа беше да знаят всичко за всеки. Представляваше ли опасност?

Сър Ричард го гледаше с обичайното си равнодушие — не, нещо повече, той беше развеселен.

— Господин Селуин, аз почти се колебаех да го призная сега, но двамата с госпожица Бючамп съвсем неотдавна пристигнахме от колониите. Аз обещавам, обаче — каза той гладко, — да не ви отегчавам с разкази за неинтересните ми занимания в тази далечна страна.

— Госпожица Бючамп, разбира се, може да говори, за каквото си иска — отговори Селуин игриво. — На човек никога не може да му доскучае в компанията на такава красива дама, независимо от темата на нейния разговор.

— Вие сте галантен, сър — декларира Джени, твърде нащрек. — Но аз смятам да се въздържа при всички случаи от такъв разговор. Ще бъде глупаво от моя страна да ви поучавам за каквото и да било, докато участвайки във вашия разговор мога да бъда по-добре инструктирана за този нов свят — Лондон — в който сега съм навлязла.

Въпреки решимостта си да не го прави, Джени не можа да се въздържа да не погледне, за да види реакцията на Ивс, въпреки че не можеше да се разбере много от неговото изражение. Тя се молеше той да не я подозира, че избягва темата, особено след всички критики на лейди Пертуи. И наистина, Джени можа да види, че дамата изпусна въздишка на облекчение.

Остроумният мъж се изпъчи.

— Това е истина, аз познавам своя свят. Вие, Ивс, познавате само двора и Парламента. Повярвайте ми, в балната зала има повече интриги, отколкото в дипломатическите кръгове.

— Колко вярно — съгласи се Ивс сухо.

— Сега, когато се сещам, смея да кажа, че вие нарушавате трудната си привычка. Не ви ли видях на обесването на бандита лорд Дейнджър?

Джени не можа да предотврати инстинктивното свиване на мускулите си. Отпускайки пръсти, тя проклинаше липсата си на контрол. Дали ужасът, който изпитваше, се забелязваше по лицето ѝ?

Селуин, усмихнат широко, със сигурност не усещаше каквато и да е промяна в атмосферата.

— Да. Да, аз бях там — призна Ивс, усмихвайки се.

Когато той се усмихваше така, Джени се плашеше. Нямаше знак за нищо повече от страна на Ричард, освен любезен интерес, забелязаша, но знаеше, че той е нащрек и на границата на провала. Сега, когато той започваше да познава Ивс по-добре, Джени не можеше да повярва, че Ричард се чувстваше толкова сигурен в собственото си всемогъщество.

Селуин говореше за обесването с нещо повече от обикновен ентусиазъм.

— Едно от най-хубавите през това десетилетие, ако не и по-отдавна — декларира той. И аз мога да бъда смятан за нещо като експерт. Това на лорд Ловат изобщо не можеше да се сравни. От мястото, където седях, можехте да видите изражението на престъпника твърде ясно — и онзи страстен поглед, който хвърли на любовницата си.

Сър Ричард се закашля. Значи той все пак не беше напълно безпристрастен. От тези думи, обаче, Джени започна да се съмнява във възприятията на остроумния мъж. Но независимо от това се изчерви от неудобство. Тя само се надяваше, че всеки щеше да свърже реакцията ѝ само с темата на Селуин. Момичетата в нейното положение не трябваше да знаят за любовниците и подобните на тях.

— Аз се страхувам, милорд, че вие бяхте твърде далеч, за да забележите изобщо нещо ценно — заключи клюкарят.

— Това не е вярно — отговори Ивс, отново с онази многозначителна усмивка. — Аз бях повече от доволен от гледката. И можах да видя това, което исках.

Джени строго се опита да спре дивите предположения, които бушуваха в нея. Разумът налагаше, че ако той подозираше, че тя се е появила публично като любовницата на Дейнджър, нямаше тогава да я представя в обществото и нямаше никога да я представи на своята любима и уважавана леля. И все пак бе трудно, дяволски трудно да гледа Ивс и да бъде разумна.

— Истинският любител — обясняваше Селуин на един забавляващ се и заинтригуван Ричард, — трябва да бъде близо, фактически върху самия ешафод. Аз помолих да ми позволят да пътувам в талигата, но те отказаха.

— Без съмнение те се страхуват престъпникът да не избяга — предположи Ричард, сякаш малко познаваше въпроса.

— Това едва ли е един оправдан страх в случая на Селуин — забеляза Ивс. — Кой може да има повече интерес от Селуин от залавянето на един престъпник? Ами да, когато крадци се вмъкнаха в къщата на Хорас Уолпол, той изпрати да повикат направо Селуин, за да може той да се наслади на залавянето — той се обърна към клюкаря.

— Не бяхте ли вие, приятелю, който осигурихте признанието на лакея на лорд Дакърс?

— Наистина бях аз. Бихте помислили, че властите в Нюгейт трябва вече да ме познават добре. Бил съм там не по-малко от пет пъти, само за да посетя онзи мошеник Дейнджър.

Не беше чудно, че очите на Ричард светеха от смях. Посещенията на Селуин трябва да са били след нейното освобождение. Джени изобщо не можеше да си го спомни и предполагаше, че щеше да го направи, ако го бе виждала преди.

— Един интересен човек — каза Ивс. — Самият аз го посетих веднъж. Един джентълмен, който... не може лесно да бъде забравен, бих казал.

— Не — тъжно се съгласи Селуин, явно абсолютно неразбиращ, че стоеше само на инчове от въпросния човек. — Ще мине известно време, преди да ни представят отново един толкова забележителен престъпник. Но трябва да се надяваме за по-добри неща — той се поклони, тъй като бе разпознал един приятел в другия край на стаята. — А, аз виждам, че Куинсбъри все още е тук. Трябва да ме извините. Ваш слуга дами, джентълмени.

— И какво сега да мисля за него? — попита Джени надявайки се, че нейната нервност нямаше да личи в тона ѝ. — Това още един джентълмен ли е, от когото трябва да се пазя, милорд? — или просто трябваше да се пази от Ивс?

— Наистина трябва, но поради съвсем друга причина. Езикът на Селуин, както може да си забелязала, не е винаги толкова безвреден.

— Ще запомня това — каза Джени, обръщайки повече внимание на предупреждението му, отколкото останалите разбраха.

— Достатъчно за тези неприятни теми — заяви Ивс. — Той изглежда желаше да остави настрана дразнещите си заплахи, сякаш бе напълно доволен от това, което вече е постигнал. Или сякаш не искаше да каже нищо повече със загадъчните си забележки. Джени не можеше да каже повече колко неща от неговите забележки беше разбрала само от чувство за вина.

— Ако ни извините, Сър Ричард — продължи той предлагайки ръката си на Джени, — оркестърът ще засвири отново и е време да поискам танца си с госпожица Бючамп. Това е кадрил и тъй като сме го

практикували преди, тя може по-малко да се тревожи за деликатните си крака.

С ъгъла на окото си Джени забеляза Ричард да води зад тях една леко протестираща госпожа Мюлер към дансинга, но тъй като техния комплект беше вече пълен, двойката се присъедини към друг, който току-що се оформяше. Само за момент тя се почувства лишена от защита, независимо че имаше още три двойки в техния комплект и кой знае колко още в стаята. Тези другите, обаче, нямаха значение. Тя чувстваше само Ивс.

Когато те пристъпиха заедно напред, за да почетат присъствието си и после да се поздравят един друг, Джени си спомни предишния им танц. Той изглеждаше подходящ фокус за повечето от объркването ѝ относно негова светлост. Неговото отношение варираше от заплаха до предложено приятелство със светкавична бързина. Само преди моменти тя можеше да се закълне, че той предизвикваше Ричард и нея във връзка с бягството на бандита от бесилката. Сега той изглеждаше така, сякаш единствената му грижа беше да внимава за стъпките.

И да се радва на нейната компания.

Неговата усмивка беше толкова топла, колкото и докосването на ръката му, докато я водеше през стъпките на първата фигура. Джени съзнаваше ускореното биене на сърцето си, в унисон с бързия ритъм на музиката.

Останала без дъх, тя заяви:

— Тази вечер оркестърът е забележително добър, не сте ли съгласен, милорд?

Ивс я изненада с един смях, изпълнен с искрено удоволствие, почти обич.

— Само преди моменти аз се чудех кой, освен мен може наистина да оцени музиката и разбрах, че ти наистина ще я забележиш. Щастлив съм, че ти харесва — добави той.

Зачервена, Джени заобикаляше срещуположния джентълмен. Това беше истина, осъзна тя стресната. Техните мисли често бяха еднакви.

След неговото обръщане със срещуположната дама, Ивс се върна при нея, все още спокоен и любезен.

— Аз се надявам, че мрачната тема за разговор на Селуин не те разтревожи много. Обществото е дотолкова свикнало с неговите

ексцентричности, че ние забравяме как те сигурно изглеждат на другите.

При споменаването на името Селуин още веднъж, Джени отново застана нащрек, претендирайки да се концентрира върху оправянето на широките си поли, докато описваше кръг около Ивс. Тя се чувстваше така, сякаш главата ѝ също се върти в кръг. Изражението на Ивс, обаче, не се бе променило, забеляза тя. Глупава ли беше? Откакто бе влязла в тази измамна игра, тя откриваше провалът да я гледа от всяка сянка. Този странен разговор можеше вероятно да е случаен, а не внимателно нагласен от негова светлост.

— Ако разговорът на Селуин следва странни пътища — продължи Ивс, — той вероятно поне е коректен в това да ме порицава, че говоря за политика толкова много. Но както и да е, аз бих искал да те представя някой път на господин Бюрк, когото той спомена. Господин Бюрк се интересува много от положението в колониите и ще бъде благодарен за всяка информация, която можеш да му дадеш.

Джени се обърна под протегнатата му ръка. Стаята се въртеше пред очите ѝ, само Ивс оставаше неподвижен, единственият непоклатим.

— Чух за господин Бюрк — каза Джени, — и ще бъда щастлива да се запозная с него — тя далеч не беше нечувствителна за съдържащото се ласкателство в това предложение. Тя се чудеше дали има друг джентълмен в стаята, който така радостно би предположил, че я интересуват тези неща? Това не можеше да е тест, защото повечето хора биха сметнали незнанието на политическите въпроси у една дама да е в реда на нещата. — Сър Ричард ми е говорил за него с голямо уважение — добави тя, — въпреки че аз вярвам, че те не са се срещали.

Споменаването на Сър Ричард причини една сянка да премине по честното, красиво лице. Лек студ навлезе в гласа на Ивс, когато заговори.

— Тогава Сър Ричард трябва също да се срещне с него. Аз съм сигурен, че възгледите му на войник, служил в Америка, могат да бъдат много интересни.

Имаше нещо в тона му, което Джени не можеше докрай да определи, нещо, което не беше точно подозрение, или неприязън. Беше ли Ричард успял някак си да обиди Ивс? Когато фигурата на танца

раздели дамите от джентълмените за момент, тя погледна след него. Внезапното прекъсване на връзката помежду им я смути. Когато фигурата го доведе отново до нея, той спомена най-небрежно, че е забелязал колко доволна тя е изглеждала, танцувайки със Сър Ричард. Но въпреки че хвана отново ръката ѝ, Джени не почувства същата близост.

— Приятно е да се говори с някого, който разбира миналото ти — призна тя с истинско вълнение, учудвайки се на желанието си да го стигне, да го докосне по някакъв начин. — Не трябва да меря думите си толкова внимателно, както с лейди Пертуи. Точно като вас, Сър Ричард не се отдръпва при споменаването на моя дом — разбра ли той?

— Да се използва думата „ферма“ без страх от цензура е наистина приятно — съгласи се Ивс. — Много ухажвания са се базирали и на по-малко.

Тонът му бе достатъчно лек и вече не далечен, но имаше нещо в него, което накара Джени да се чуди дали е сериозен. Тя съзнаваше много добре интереса, който предполагаемото ѝ богатство предизвикваше у много от младите джентълмени. Можеше ли то да бъде примамка също и за оттеглилия се от служба бандит?

— Ухажване? — попита Джени, надявайки се, че стилизираните фигури на танца ще прикрият нейната нервност. — Сър Ричард? Вие трябва да се шегувате, милорд.

Отношението ѝ изглежда забавляваше Ивс. Не, той не бе заблуден.

— Скъпа моя — каза той, — вие и двамата със Сър Ричард дълбоко грешите, ако считате такава възможност просто шега. След тази вечер, аз очаквам, че той ще бъде само още един сред многото ухажори.

Ужасена, Джени прошепна:

— Ухажори, търсещи богатството на Викърс.

— Не всички — каза искрено Ивс. — Ти не трябва да се оставяш на тази мисъл да те тревожи. В края на краищата, ще бъдеш свободна да избереш сама — ръката, която той ѝ протегна, изглеждаше топла, успокояваща, силна. Такава ръка можеше да предпази една дама от всеки, който искаше да ѝ навреди, помисли тя.

Беше облекчение да знае, че той искаше да ѝ гарантира някакъв глас в тази работа. Но разбира се нямаше да я принуждава да се омъжва, напомни си Джени, силно потискайки всички мисли на несъгласие. Ако тя се омъжеше, богатството щеше да премине под контрола на съпруга ѝ.

Той взе двете ѝ ръце за „германския кръг“. Гледайки се един друг, всеки постави дясната си ръка зад гърба, хващайки лявата ръка на другия. Движението ги доведе толкова близо, че тя можеше просто да бъде прегърната в ръцете му. Когато Ивс заговори отново, той сякаш шепнеше направо в ухото ѝ.

— Какво би търсила в ухажора си, госпожице Бючамп?

Джени погледна нагоре в ясните му сини очи, толкова близки, толкова напрегнати, че тя почти очакваше той да види отговора, преди самата тя да го знае. Какво би търсила тя? Джени се чудеше, разглеждайки елегантно изваяните черти.

— Доброта — отговори накрая.

— Толкова малко? — гласът му беше тих и любопитно напрегнат. Тя поклати главата си.

— Аз не го считам за малко нещо.

— Не, разбира се, че не. Искан да кажа по-скоро, че можеш да поискаш толкова повече — имаше намек за известно вълнение зад любезната маска, едно почти тъжно качество, не приличащо никак на Ивс.

Джени погледна настрана, неспособна да отговори. Как можеше тя, в двусмисленото си положение, да изисква каквото и да било? Как можеше да мисли за ухажори, когато те не знаеха коя беше тя?

Толкова близо до Ивс беше невъзможно да се мисли изобщо. Тя едновременно съжаляваше и беше щастлива, когато музиката спря и той я освободи. Напомняйки си твърдо, че трябваше да запази трезви умствените си способности, особено когато се намираше близо до този мъж, Джени направи последния си реверанс.

Когато тя се изправи, видя неговото изражение внезапно да се променя от тъжно очакване на убийствена омраза. Промяната така я изуми, че ѝ отне един момент да осъзнае, че не тя бе причината за тази трансформация. Наистина, изглеждаше, че той напълно е забравил за нейното съществуване за момента. Цялото му внимание беше фокусирано върху една самотна фигура, застанала на входа — Нейт.

Джени бе толкова изненадана, че учудването ѝ даде време да възстанови положението си. Госпожица Джийн-Мари Бючамп все пак трябваше да посрещне братовчед си — но нямаше да го познае, напомни си тя. За нея този елегантен човек, който разглеждаше стаята през монокъла си, не можеше да бъде по-различен от всеки друг, пристигнал на нейния бал.

Но Нейт не изглеждаше като всеки друг. Той изпъкваше даже сред най-красивите и модни в обществото. Костюмът му блестеше със сребърна дантела и диаманти. Сякаш и очите му също блестяха, със светлината на битката.

Лорд Викърс наистина се бе завърнал и възнамеряваше да накара света — и Ивс — да узнаят това.

Тълпата много бързо усети напрежението във въздуха. Времето, което беше избрал Нейт, се оказа идеално — почти така, както ако го беше планирал. В паузата между танците Джени можа да види как хората един след друг спираха и се обръщаха, гледайки отначало към Нейт, а после към Ивс.

Не, реши Джени, това не беше нейното въображение. Едно предчувствие, сякаш нещо щеше да се случи, изпълваше стаята. Ако господин Селуин търсеше клюки, сега той щеше да ги намери в изобилие. Балната зала стана тиха, като всеки изглежда очакваше Ивс да предприеме нещо. Очевидно, враждата между двамата не беше тайна — нито пък фактът, че Нейт трябва да е дошъл без покана.

— Милорд? — каза Джени колебливо, чувствайки, че някой трябваше да го върне към реалността, преди да се пролее кръв. Че насилието предстоеше, беше ясно. Тя се опита отново. — Има ли нещо, което не е наред?

Слава на небесата, звукът на гласа ѝ изглежда достигна до него.

— Не е наред? — повтори той, стреснат от това напомняне за присъствието ѝ. — Не, просто един малък проблем със слугите — той поклати глава разочаровано. — Страхувам се, че портиерът не си гледа

добре работата — думите ѝ явно го подсетиха за собствените му задължения, защото той повлече Джени от дансинга към нейната придружителка. Но Джени съзнаваше, че бе престанала да привлича неговото внимание.

Той би се отдалечил от нея, за да спре фигурата, която сега се движеше бавно надолу по дългата стълба, но лейди Пертуи явно бе решила да поеме нещата в свои ръце, докато Джени все още се чудеше какво да прави. Алармирана от социалната си антена, нейна светлост успя да възпре Ивс с едно недоволно изражение на лицето, подсилено от твърдия блясък на решителност в очите ѝ, когато застана между Джени и Ивс. Въпреки че тя се усмихваше и размахваше небрежно ветрилото си пред наблюдаващата тълпа, която сега започваше да танцува отново, думите ѝ бяха прями и право в целта.

— Не му обръщайте внимание, милорд — каза му тя с глас, който съдържаше повече заповед, отколкото съвет.

— Защо пък? — попита Ивс. — Той си търси белята.

Джени затаи дъх. Въпреки че не можеше да обвини Нейт за това, че е поискал да причини малка неприятност, мисълта за това, което можеше да последва, я уплаши.

— Да, и той ще бъде безкрайно доволен, ако го получи — посочи лейди Пертуи. — Вие ще изглеждате по-зле, ако направите сцена, а не Викърс. Но тази, която ще бъде засегната най-много е госпожица Бючамп.

Ивс вече бе направил една крачка, или две, към стълбите, но това го спря веднага, за изненада на Джени. Можеше ли врагът на Нейт да бъде спрял от загриженост за нея?

— Как така? — попита той.

Лейди Пертуи въздъхна.

— Трябва да погледнете фактите, милорд Викърс е приет от всички, освен от вас. Смятате ли да избягвате всички места, където той може да се появи? Или да приемате само тези покани, които го изключват? В такъв случай моята работа е свършена, а и вие можете спокойно да се оттеглите в провинцията — тя посочи с ръка към Джени за потвърждение на думи си. — Ако вие лишите госпожица Бючамп от неговата компания напълно, домакините ще бъдат изправени пред избора кого да поканят. И този избор невинаги ще бъде във ваша полза. Наистина има много майки с дъщери за омъжване,

които едва ли ще съжаляват за липсата на конкуренция, осигурена от отсъствието на госпожица Бючамп.

Без да знае защо, Джени погледна Ивс с тиха молба. Тя си каза, че го прави, само защото цялото ѝ бъдеще беше на карта, а не заради Ивс. Само чрез Нейт можеше тя да види някаква надежда за бягство от настояничеството на Ивс. Ако нямаше никаква надежда да го срещне...

Въпреки черния поглед, който Ивс ѝ хвърли, лейди Пертуи продължи.

— Моето правилно придружителство ще държи Викърс на достатъчно разстояние, милорд. Не търсете невъзможното.

Джени знаеше, че трябва да направи нещо, да каже нещо, но не знаеше дали да настоява, или да саботира собствената си кауза. Но те бяха споменали неговото име и Ивс щеше да очаква от нея да реагира на това.

— Моля, милорд, милейди. За братовчед ми ли говорите? Това той ли е? Аз не разбирам — думите излязоха от устата ѝ в един забързан поток, но тя едва се бе изчервила, когато стана ясно, че времето за решения беше отминало.

Нейт ги откри. Той се приближаваше, усмихнат доволно от притеснението на Ивс. Как можеше да го обвинява, помисли тя отново. Ивс почти беше съсипал живота на Нейт. И все пак се появи странното хрумване, че тази вечер всички роли бяха разменени. Тази вечер Нейт изглеждаше студен като диамантите, които блещукаха от дантелата около шията му, а Ивс гореше с един златен огън. Този огън, тя знаеше, представляваше чиста омраза, такава, която не би се спряла пред нищо за унищожаването на врага. Защо тогава, чудеше се Джени, тя не беше доволна да види тревогата на Ивс?

— Извини ме, Уолф, че закъснях — каза Нейт. Той очевидно се забавляваше с отмъщението си. — Поради някаква причина, аз не получих покана. Можеш ли да си представиш — да нямам покана за бала на собствената си братовчедка? Знаех, че трябва да е станала грешка. Така че аз съм тук. И тук, ако не греша, е и тя. Хайде, хайде, стари приятелю, няма ли да ме представиш?

Ивс изглеждаше, сякаш би предпочел много повече да запознае стария си приятел с услугите на столчето под бесилката, ако не и на

възвода за разстрел. Обаче, чувствайки погледите на другите гости, той се въздържа.

— Госпожице Бючамп — каза той и гласът му изгаряше от гняв, — мога ли да те представя на лорд Викърс, твоят братовчед. Нейт, госпожица Бючамп.

Странно беше да те представят на някого, когото познаваш по-добре от представящия го джентълмен, и то с една пунктуалност, която почти плашеше. Джени нетърпеливо отговори, надявайки се, че Ивс нямаше да открие повече вълнение в гласа ѝ, отколкото бе нормално за едно младо момиче, срещащо се с последния си жив роднина. Но от изражението му тя не можа да разбере нищо.

— Аз съм много щастлива да ви срещна, братовчедо — каза Джени с усмивка на Нейт. Само ако той знаеше колко много тя бе копняла за шанса да говори с него, да чуе плановете му за нейното спасяване от тази ситуация. — Баща ми говореше за вас често и с голяма обич — добави тя, подчертавайки заради Ивс ролята си на Джийн-Мари.

— Вашият баща беше един мъж, който предизвикваше голяма обич — отговори Нейт с лекота, която впечатли Джени. — Аз съм нетърпелив да чуя всичко, което можете да ми разкажете за живота му, след като напусна тези брегове. Искам да чуя всичко и за вас. Ние сме последните Бючампови, вие и аз — подчерта той. Елегантното движение на ръката му разсипа блясъка на диаманти и емералди по пръстите му, едно шоу на богатство, явно предназначено, за да вбеси Ивс. — На нас остава да пазим семейните истории и традиции. Може би, ако имате един свободен момент сега — можем да се разходим малко из стаята.

Предложението очевидно беше колкото предизвикателство към Ивс, толкова и покана към Джени да му направи компания. Тълпата бе започнала да губи интерес към техния разговор, но едно-единствено движение от страна на Ивс можеше лесно да го привлече отново.

Явно предизвиквайки Ивс да го спре, Нейт предложи на Джени ръката си с един театрален жест, вероятно научен от Дейнджър.

Джени погледна също и към Ивс за отговор и някаква реакция. Възпиращата ръка на лейди Пертуи спря движението ѝ напред. Съвсем тихо, придружителката му прошепна, тихо, но все пак Джени можа да чуе:

— От какво се страхувате, когато всички ги гледат?

След един напрегнат момент, Ивс кимна.

— Много добре. Може би така е по-добре — той върна един горящ поглед на Нейт. — Ти никога няма да стъпиш в тази къща отново — каза той с тих глас, но с тон на закалена стомана. — Госпожица Бючамп няма да приема покани от теб. Никога. Разбирам, че не мога да предотвратя да се срещате на публични места, без да предизвикам нежелани клюки, които могат да навредят на братовчедката. Обаче помни, че ако твоето внимание към нея прерасне в нещо повече, аз ще направя каквото трябва, независимо от последствията — за госпожица Бючамп, или който и да е друг — той спря за момент, преди са се обърне. — Ти знаеш, мисля аз, какво означава думата ми — добави и се поклони студено за довиждане на двамата.

Когато Ивс се отдалечи, Нейт се разсмя. Всякакви весели чувства, обаче, тъжно отсъстваха от сърцето на Джени. Преди десет минути Ивс беше най-очарователният и внимателен партньор по танци. Сега той отново се бе превърнал във враг. Джени знаеше, че трябва да е щастлива от напомнянето, но някак си не беше.

— Братовчедке, ще ме хванете ли под ръка? — попита Нейт, като леко стисна ръката ѝ, докато я водеше към периферията на стаята. — Вие сте прекрасна тази вечер, скъпа моя. Една истинска красавица. Гордея се с вас.

— Гордееш се с мен? Но как можеш? — Джени се застави да изхвърли Ивс от мислите си и използва възможността да се отдръпне малко назад. Поради някаква причина близостта на Нейт и прямото ласкателство на комплимента му я накара да се почувства малко неловко. — Къде беше ти, Нейт? — попита тя. — Знаеш ли какво става?

— Тихо, тихо, скъпа братовчедке — предупреди я той, посочвайки. — Вълкът все още наблюдава — Нейт се усмихна и поздрави една група от придружителки, единствените обитателки на тази част от стаята. — Къде съм бил ли? Измъквах се от затвора и започнах да възстановявам живота си. Ти сигурно знаеш това — гласът му стана нежен и разумен. Фактически, той сякаш не разбираше защо тя изобщо трябваше да е притеснена.

Напомнянето на братовчедка, което не беше необходимо, я обиди. Ако Ричард се бе чувствал достатъчно сигурен по-рано, за да я дразни

за роклите от Нюгейт, Нейт трябваше да може да одобрява използването на собственото си име.

— Аз разбрах, че си свободен, само защото го прочетох в „Сутрешен вестник“ — по-скоро изсъска, отколкото прошепна тя.

— Скъпа моя, как можех да направя друго? Самата ти видя как Ивс реагира на присъствието ми. Ние сме достатъчно щастливи, че той обеща да бъде разумен занапред. Може и да съм изглеждал самоуверен, скъпа моя, но коленете ми треперят всяка минута, уверявам те.

Дразненето на Нейт имаше желания ефект. Въпреки опитите си да я потисне, една лека усмивка заигра в ъгълчетата на устните ѝ.

— Измамник — каза тя. — Ти се наслаждаваше на всяка минута.

— Е добре. Може би малко — призна той. — Съществува един голям дълг между мен и Ивс. Мога спокойно да призная, че копнея за деня, когато ще мога да го видя да плаща за всичко, което ми е причинил — с очи, които изглеждаха повече проникателни, отколкото загрижени, той огледа Джени. — Той не е бил много строг с теб, нали?

— Изобщо не — призна тя. — Понякога може да бъде много замислен. Понякога... — гласът ѝ затихна, докато си спомняше няколкото пъти, когато бе виждала тези студени очи да се запалват от топлина.

— Да? — попита Нейт. Той изглеждаше разтревожен.

— Нищо — Джени бързо приключи темата. Тя си напомни, че търсеше начин да избяга от Ивс. — Нейт, има проблеми.

— Какво искаш да кажеш? Подозира ли той? Мислиш ли, че възнамерява да те разобличи.

Разбира се, че това щеше да бъде първото нещо, което можеше да дойде на ум на Нейт. Без съмнение беше егоистично от нейна страна да се тревожи за двусмисленото си положение в цялата тази история. И все пак, защо Нейт не направи някаква забележка за присъствието ѝ в дома на Ивс?

— Аз наистина смятам, че той е способен на това — призна накрая Джени. — И мисля, че той все още може да има подозрения. Ако имаше доказателство, ние и двамата нямаше да сме тук. Но о, Нейт, той казва, че аз съм една наследница и трябва да остана под негово попечителство, докато навърша пълнолетие. Какво ще правим ние. Счита се, че няма да навърша пълнолетие по-рано от една година.

Дотогава аз фактически съм негова затворничка и не мога да направя нищо, за да ти прехвърля обратно парите ти.

Споменаването за нейното наследство причини едно странно изражение върху лицето на Нейт, което Джени не можа да разчете. Той стана нервен и губеше ценно време, като търсеше носната си кърпа — от която, веднъж намерена, изглежда не се нуждаеше. Внезапно Джени разбра.

— Ти си знаел! Ти си знаел всичко за завещанието и не си ми казал. О, Нейт, как можа?

— По-тихо, по-тихо — предупреди я той отново. Те повървяха мълчаливо за момент, после той заговори отново с обикновения си глас.

— Аз мислех, че мога да не ти казвам. Това звучи наивно, предполагам, но е истина. В края на краищата, аз съм глава на фамилията. Никога не ми дойде на ум, че няма да назначат мен за настойник, че Уолф ще използва съдебните си връзки така успешно.

— Ти трябваше да ми кажеш — настоя Джени. Вътрешно, тя не можеше да се въздържа да не се чуди на такава наивност. Повече от всеки друг, Нейт трябваше да разбира какво Ивс бе способен да направи.

— Прости ми Джени — помоли се Нейт. — Мисля, че почти щях да полудея в затвора. Нямах нищо, което можех да направя, за да спечеля свободата си. От самото начало можех да видя, че ти щеше да бъдеш ужасена от идеята за наследството.

Значи той умишлено я бе измамил! Добре, тя също искаше да измами, за да се освободи от този жив ад, но никога приятелите си. Разбираше ли Нейт, както тя не го беше разбрала, че веднъж подмамена в техния план, тя никога нямаше да може да избяга?

— Ти знаеш много добре, че аз никога няма да го задържа — каза Джени. — Помислял ли си някога, Нейт, че мнозина от джентълмените, присъстващи тук тази вечер, могат да ме ухажват точно заради това богатство, което възнамерявам да ти върна? Минавало ли то е през ум, че аз мога да се чувствам неудобно, получавайки такова внимание, базирано фактически върху една лъжа?

— О Джени, аз съм един лекомислен грубиян — загриженото изявление на Нейт й напомни за техните първи срещи, когато той беше единствения източник на добро поведение в един брутален и полудял

свят. Погледът в очите му стана странно топъл. — Ти грешиш също, Джени, ако мислиш, че богатството ти е главната примамка за ухажорите. Огледай се наоколо в тази тълпа с техните гримове и парфюми. Помисляла ли си какво се крие отдолу? Аз ще ти кажа — нищо. Ти си жива, Джени. Всеки мъж с останал живот в себе си ще бъде привлечен от теб.

И така сега тя бе Джени отново. Отново притеснена и също обидена, тя отхвърли темата настрана.

— Това няма значение, Джийн-Мари Бючамп никога няма да се омъжи — дали Джени Уайлд можеше да се омъжи изглеждаше точно толкова съмнително, но тя се отказа да мисли за това. Поглеждайки нагоре, видя госпожа Мюлер да се приближава към тях, изпратена, без съмнение, от Ивс. — Сега ще ни прекъснат — предупреди тя. — Кога ще те видя отново?

— Скоро, Джени, скоро — обеща той. — Твоят календар ще бъде пълен след тази вечер. Обществото прие обратно лорд Викърс с отворени обятия. Където и да отидеш, гледай за мен. Аз ще бъда там.

Може би, помисли Джени, но се страхуваше, че тези срещи можеха да се окажат толкова незадоволителни, колкото и тази. Може би тя беше чакала твърде дълго, твърде нетърпеливо тази среща. Може би бе очаквала твърде много от Нейт, сякаш той можеше да разреши всичките ѝ трудности само с едно махване на ръка. Тя направи реверанс за довиждане и позволи на госпожа Мюлер да я поведе към масите на бюфета.

Не, нямаше изход, нямаше възможност за спасение нито от Нейт, нито от който и да било. Госпожица Джийн-Мари Бючамп щеше да остане подопечна на лорд Ивс до двадесет и първия си рожден ден. Ако, разбира се, не полудееше междувременно.

Не, не, някак си тя трябваше да се спаси. Не беше съвсем сама в края на краищата. Имаше Суки и даже Сър Ричард, към които да се обърне при нужда, напомни си тя. И Нейт, до известна степен най-малкото. От думите му изглеждаше, че Ивс възнамеряваше да им позволи да разговарят и се срещат понякога, на приемите и баловете в обществото, в операта и на други такива места. С тези приятели тя не трябваше да мери думите си. Сега щеше да има още един човек, пред когото нямаше да има нужда да претендира да бъде друга, а не тази, която беше.

Една греховна мисъл премина тогава през ума на Джени, докато гледаше замисления си домакин и настойник, който се бе присъединил към тях в бюфета. С изключение на лъжата за новата си идентичност, тя беше по-откровена от обикновеното с Ивс. От всичките мъже, които бе срещала, той беше един от малкото, които не биха я осъдили за неспазване каноните на поведение, предписвани от обществото. И не само думата „ферма“ не можеше да го шокира, или изненада.

Опитвайки се да остави тези объркани размишления настрана, Джени се съсредоточи върху музиката с надеждата, че прекрасните звуци на Хайдн можеха да ѝ помогнат да си възвърне някаква степен на спокойствие и радост. За своя изненада, тя разбра, че се бе наслаждавала на по-голямата част от бала, въпреки страховете си. Онзи стар мошеник, Дукът на Куйнсбъри, я разсмя по време на менуета. Приятно беше да се види госпожа Мюлер да излиза от черупката си, както и лекотата на приятелството в танца ѝ с Ричард.

И с Ивс... Това, което предизвикваше той, наистина не беше комфорт. И все пак, тя не би пропуснала онзи танц с него за нищо на света.

Почти преди тя да го разбере, балът свърши. Последните гости си отиваха накрая, вероятно за да разменят научените клюки на някое друго събиране или в едно от кафенетата.

Лейди Пертуи показа едно упорито желание да остане и да обсъди цялото събитие, удължавайки разговора над една последна чаша чай, но даже тя накрая бе убедена да приеме да бъде откарана с екипажа на Ивс до дома ѝ. Ивс предложи на своята леля ръката си, докато вървяха заедно нагоре по стълбите и Джени ги следваше сънено отзад.

— Приятно ли ти беше тази вечер, Танте?

— Йа, Йа — отговори тя, преминавайки на родния си език.

Джени се усмихна на това свидетелство за изтощението на по-възрастната жена. Толкова вродена беше любезността на госпожа Мюлер, че тя никога не прибягна до родния си език, нито даже до най-простите думи, пред тези, които не го разбираха. Тя сънено целуна племенника си и Джени за лека нощ и се оттегли в стаята си.

— А ти, госпожице Бючамп? — попита той, осветявайки пътя на Джени към стаята ѝ. — Приятно ли ти беше?

Джени трудно можеше да каже, толкова неща се бяха случили, но отговори, да, беше хубаво.

Той все още стоеше там, неподвижен. Сега те бяха сами в коридора и тъмнината се нарушаваше само от блясъка на неговата свещ. Тя хвърляше топли сенки върху лицето му, запалвайки златните ръбове на сакото и позлатената аура на косата му. Една неловка тишина изпълни коридора за момент, докато Джени отчаяно търсеше нещо да каже, някакви думи на благодарност.

— Аз бях горд с теб тази вечер — каза Ивс, нарушавайки мълчанието.

— Благодаря ви, милорд — отговори тя. После направи реверанс, чувствайки, че бузите ѝ отново се изчервиха и започна да натиска дръжката на вратата, когато внезапно спря и се обърна. Ивс не беше помръднал.

— Милорд, защо настоявахте да отида без пудра? — Джени прехапа устната си още щом въпроса се изплъзна от устата ѝ, но беше твърде късно да го върне обратно. Защо, чудеше се тя, от всички мисли, които я спохождаха тази вечер, на точно тази трябваше да даде израз? Сега обаче, когато я бе изказала на глас, тя искаше да знае, много искаше да узнае отговора.

Ивс се облегна назад до ламперията и голямата му фигура бе напълно спокойна, или само така ѝ се струваше.

— Може да има много причини — каза той. — Аз мога да ти кажа, че го намирам за един нечистоплътен навик, а вероятно е и нездравословен. Или мога да ти кажа, че се ужасявам от всичко, свързано с лъжата, всичко, което скрива истината.

— И може ли някой от тези отговори да бъде истинският? — попита тя. Наистина, понякога се чудеше на неговото заявено уважение към истината, когато самият той се криеше толкова успешно зад една маска на любезност и зад фрази като тези, които можеха да не означават почти нищо.

— Те може да са истина — съгласи се Ивс, отстъпвайки от стената и стоящ висок и изправен. — И също може да бъде истина, че ти имаш коса, която блести на светлината от свещта и изглежда по-мека от залеца — пръстите му се спряха за момент върху единствения кичур, който се виеше над едното рамо и надолу по роклята ѝ. — Ще бъде грях да се покрива такава великолепна коса с пудра — прошепна

той, после отстъпи назад и се поклони официално. — Твой слуга, госпожице Бючамп. Спи добре.

Джени постави ръката си до сърцето, което се блъскаше под роклята ѝ, станала внезапно твърде тясна.

Сякаш можеше да заспи тази вечер.

Ивс едва седна долу до клавесина, когато леля му се присъедини към него в музикалния салон. Пръстите му не се поколебаха и за миг, продължаващи отмерения си път нагоре и надолу по клавишите, но устните му потрепнаха за част от секундата. Изглеждаше, че трябва да е готов за нова лекция. Погледна леля си с обич и му се прииска тя да беше избрала друго време за изливане на критиката си. Вечерята беше разколебала спокойствието му повече, отколкото му се щеше да признае, даже на нея.

Обаче такива мимолетни желания трябваше да бъдат потискани. Нищо, освен обичайния му поздрав, можеше да се чуе в гласа му, когато той я покани да влезе.

— Танте, колко хубаво от твоя страна да се присъединиш към мен. Аз си помислих, че признаците ти на умора може да са малко пресилени. Да сменя ли италианските композитори с твоя Бах?

— Пфу! Свири каквото искаш, скъпи. Няма да ме разсееш толкова лесно.

— Моя скъпа Танте, аз знам много добре, че няма — каза той, потискайки една въздишка. — Добре, какво те тревожи тази вечер?

Леля му се настани в едно удобно кресло до огъня, но пръстите ѝ играеха с ресните на шала, който беше наметнала върху нощницата си. Тя не беше спокойна. Но остроумна тя беше.

— Ти, защото ти също си разтревожен. И не само заради онзи човек, мисля аз.

Онзи човек. Ивс се почуди малко как младата жена, спяща спокойно горе, би реагирала, ако чуеше да наричат така братовчед ѝ. И щеше да го чуе. Танте Агата никога нямаше да се поколебае да каже мнението си относно появяването на неканения Нейт.

— Заради Сър Ричард ли? — попита тя. — Аз мислех, че го харесваш.

— Аз наистина го харесвам — отговори той накрая. Това, за нещастие, беше част от проблема. — Както и да е, аз изобщо още не съм сигурен, доколко може да му се вярва.

— И доколко неговите чувства са споделени от нашата красива гостенка?

— Аз бих казал, че това беше очевидно — отговори Уолф с едно спокойствие, което му костваше известни усилия да поддържа. — Нейните чувства са, обаче, които остават неясни, бих казал аз. Ти какво мислиш?

Въпросът беше достатъчно невинен, но той искаше да знае, искаше да знае с една страст, която никак не беше в характера му.

— Това ли е всичко, което ти видя? — отговори Танте, избухвайки накрая в смях. — Мъжете са толкова слепи.

Слепи? Ръцете му застинаха моментално, когато си спомни Джийн-Мари /той не знаеше как другояче да я нарича/, как изглеждаше тя, слизаща по стълбата, сапфирената диадема върху великолепната ѝ коса. Той беше забелязал всеки детайл от вида на момичето, нейните най-леки движения. Бе забелязал незабавно колко добре се държеше тя. Имаше грациозност в походката ѝ, една деликатност на танцьорка в движенията, както и кураж. Нейната грациозност беше вродена, а не заучена. Тя можеше да бъде мъжко момиче, както сама каза, без да я е грижа за съвременната мода, но каквато и да беше, тя преди всичко бе една дама.

И каквото и да е било някога името ѝ, сега тя беше госпожица Бючамп — защото той я бе направил такава. След тази вечер щеше да има мнозина, които щяха да искат да я убедят да промени това почтено име за друго. Тя изглеждаше необикновено разтревожена при мисълта за брак, когато той повдигна темата преди, но не можеше ли това да се дължи на факта, че е направила вече избора си?

Ако беше така, можеше ли да е избрала Сър Ричард? Или някой друг ухажор, който той щеше да намери за даже още по-неподходящ?

— Просвети ме тогава, Танте. Какво би трябвало да съм забелязал тази вечер?

— Че сър Ричард въздиша мълчаливо, защото не вижда надежда и Джени даже не го забелязваше.

— Не вижда надежда, мислиш ти — той обърна лице към леля си. — Как я нарече ти?

— Джени. Не е ли това правилно? Ние сме много близки сега, ние двете. Няма нужда да сме толкова формални. Тя не харесва толкова Джийн-Мари и предпочита умалителното, използвано в семейството ѝ.

Една малка, тайна усмивка играеше в ъгълчетата на устата му.

— Така ли? Джени. То ѝ отива.

Тази забележка му спечели един пронизващ поглед, но без критика. Още веднъж, обаче, възрастната вдовица наметна по-добре шала си, сякаш ѝ бе студено.

— Аз съм уплашена, Уолфрам. И така е, аз мисля, и Джени.

— Щастлив съм да го чуя.

— Уолфрам — извика тя, протестирайки.

Той се изправи от пейката до пианото и се приближи, за да разпали загасващия огън.

— Дотогава, докато е уплашена, тя ще бъде нащрек и способна да се предпази.

— Значи съществува опасност.

— Скъпа моя Танте, където Викърс са замесени, винаги ще има опасност.

Лейди Пертуи декларира, че е определено очарована от отзвука за дебюта на госпожица Бючамп. Докато слушаше възторжените възклицания на придружителката си на следващия ден в дневната, Джени обаче, откри, че не може да сподели това вълнение. Напротив, визитките и съобщенията, които я заобикаляха, я правеха нещастна.

Половин дузина джентълмени бяха изпратили букети, обяви развълнувано лейди Пертуи на лорд Ивс и госпожа Мюлер, докато Джени смаяна седеше тихо. Словоизлиянието изглеждаше безкрайно. Един джентълмен даже беше отишъл толкова далеч да изпрати орхидеи от парника на собственото си имение. Друг бе опитал сонет, за да възпее Тициановите къдри на Джени, един опит, който тя считаше за смешен, но се хареса много на госпожа Мюлер. Броят на джентълмените, които се бяха задоволили с изпращането на бележки, или просто на визитните си картички, трудно можеше да бъде установен.

Но изпитанията ѝ не свършиха с това. Тя беше заставена да прегледа поканите, рецитирани с огромно удоволствие от лейди Пертуи. Балове, пикници духова музика, театрални визити, пътувания, за да се види Ейдофусикона на Лаутербърг; или, както Джени забеляза с отвращение, да се видят лудницата Бедлам и затвора Нюгейт — и всичките планирани за удоволствие на госпожица Бючамп.

Джени слушаше всичко това, изумена, и не искаше нищо повече от това да потърси най-близкия кораб за Масачузетс. Даже Вирджиния щеше да свърши работа. Някои от семейството ѝ бяха живели там някога. Може би още можеше да бъдат проследени. Неспособността на Нейт да измисли едно разрешение не означаваше, че тя щеше да се остави тихо на съдбата си. Трябваше да има някакъв начин за спасение от бъдещето, което виждаше, че се планира за нея, някакъв начин да избяга от Ивс.

Обаче, един поглед към Ивс, изглеждащ толкова висок и впечатляващ срещу светлината ѝ каза, че шансът ѝ за бягство беше

минимален. Той е бил на езда сутринта и изглеждале просто облечен в кафяво сако и кожени бричове. Простотата на облеклото му напомни на Джени за колониалните джентълмени, но някак си ефектът беше различен. Наистина, никой колониален джентълмен не ѝ правеше толкова силно впечатление с присъствието си, с всяко свое движение.

Настроението на Ивс тази сутрин изглежда приличаше на онази смразяваща официалност, която Джени беше видяла отначало в него. Отвращаваше ли го това бърборене така, както и нея, чудеше се тя. Или тя бе успяла някак си да го обиди отново? Промените в настроението му я смущаваха още повече от факта, че се чувстваше вече изгубена. От сега нататък тя никога нямаше да може да го погледне, без да си спомни как бързо равнодушният му маниер можеше да се смени със страстно участие... или с топло възхищение. Познавайки това негово качество, тя не можеше да си помогне и усещаше липсата на топлина.

Но неговото хладнокръвие не трябваше да я тревожи, напомни си Джени. Нейната енергия можеше да бъде много по-добре насочена, ако се концентрираше върху търсенето на начин да се освободи от тази ситуация. Ивс беше опасен за спокойствието на съзнанието ѝ, както и за нейното превъплъщение. Интелигентността, която блестеше в студените му сини очи не биваше да бъде подценявана.

— Не, не, не — възкликна лейди Пертуи, — не лорд Джон. Абсолютно очарователен, разбира се, но пълен мошеник в сърдечните работи. Това не е личност, на която може да се довери една млада дама.

— Един търсач на богатства, предполагам — каза Джени, опитвайки се да звучи уплашена. С всичките си тревоги, изглеждала глупаво да се остави евентуални ухажори да я притесняват, но те го правеха. Всяка една от ласкателните бележки пред нея изглеждала като допълнителна брънка към веригата, която я държеше тук в този ставащ все по-досаден маскарад. И в края на краищата, интересувахе ги богатството на Бючампови, а не тя. Не Джени.

В този случай, обаче, лейди Пертуи отхвърли обвинението.

— Не, скъпа моя — отговори тя за изненада на Джени. — Лорд Джон просто копнее за приключения и обича тръпката на преследването.

— И му е скучно от успеха — лесно предположи Джени. — Разбирам — тя беше виждала този тип мъже преди. Поглеждайки

нагоре, за да открие едно странно изражение по лицето на Ивс, Джени осъзна твърде късно, че вероятно не трябваше толкова добре да разбира, или толкова бързо.

Едно младо момиче като госпожица Бючамп се предполагаше, че не притежава много опит за приключенията в света. Тя трябваше да сдържа езика си повече. Невинността, както откриваше, беше качеството, което най-трудно се имитираше.

— Тези са ловци на богатства, от които трябва да се пазиш — каза лейди Пертуи, отхвърляйки настрана няколко картички — Финчли, Педърбридж, Бероун... Те изглежда са единствените напълно неприемливи имена, които виждам сред другите — нейна светлост се обърна към Ивс с една изпитана фалшива усмивка. — Тъй като Сър Ричард вече е приет в дома ви, милорд, аз предполагам, че вие бихте дали гласа си за него.

Ивс дойде и се наведе над Джени, толкова близо, че късата дантела около ръкава му се докосна леко до ръката на Джени. С два прекрасно оформени пръста той вдигна благодарното писмо, което Ричард бе изпратил тази сутрин. Неестествено съзнаваща всеки негов жест, тя искаше той да отговори и да разруши това напрежение.

— Дейнджърфийлд? — каза той бавно, сякаш все още премисляше работата в ума си. — Един много уважаван партньор, бих казал — заяви той след момент, който се стори на Джени твърде дълъг. — Неговото семейство е една много стара фамилия от Девъншайър, много уважавана в тази част на страната. Последният баронет, страхувам се, пропиля голяма част от богатството, но успехът на делата на Сър Ричард в Америка лесно ще излекува тези загуби.

— А? — лейди Пертуи стана по-заинтересована. — Много хубави маниери, помислих аз.

Джени погледна несигурно към Ивс, искайки още веднъж да го разбира по-добре, да може да чете зад очите, които блестяха поред от веселие и режещ анализ. Колко много наистина знаеше той за Сър Ричард? Разумът единствено й казваше, че едно връщане върху трона на Стюарт беше повече за вярване, отколкото шанса, че Ивс сляпо щеше да приеме собственото изложение на Ричард за миналото му. Че Ивс държеше на работа някакъв шпионин, тя знаеше — всички слуги говореха за това — и отдавна беше предупредила Ричард за съществуването на човека. Колко повече внимателно разследване

можеше да издържи тяхната конспирация, без да се разпадне на парчета?

— Наистина — продължи Ивс, все още неразгадаем. — Във време, когато всеки човек на пътя твърди, че притежава някаква титла, или военна почест, скромността на Дейнджърфийлд относно кариерата му като войник ме впечатлява много. Той е служил с Уолф, ти знаеш.

Не, Джени не знаеше. Напрежението ѝ при споменаването на хората на пътя се смени от изненада от откровението му за Сър Ричард. И странно наистина, самият факт, че Ричард никога не се хвалеше с тази си служба, правеше всичко това твърде за вярване.

Беше ли новото му превъплъщение по-малко от истината? Беше ли джентълменът с история за военна служба за страната си, съществувал винаги зад фасадата на мошеника бандит? Идеята, че може да е съдила несправедливо Сър Ричард, я накара да се почувства неудобно. Но тя изглеждаше малко вероятна, имайки предвид какво бе видяла и чула. И все пак, напомни си тя, всеки в Нюгейт не беше точно това, което изглеждаше. Именно тя трябваше да разбира това.

Стресната, Джени се върна към разговора. Докато се беше отвякла, лейди Пертуи явно бе продължила да анализира това, което настояваше да бъде наричано „Цветът на госпожица Бючамп“.

Нямаше ли тя никога да престане, чудеше се Джени. Но преди една неволна дума да може да се изплъзне от устните ѝ, Ивс се наведе напред отново — този път, за да вдигне единствения букет, който лейди Пертуи не беше разисквала. Потокът от клюки на нейна светлост секна веднага.

— Милорд — каза нейна светлост с глас, който беше напрегнат, почти уплашен. Тя несъзнателно се пресегна, за да попречи на Ивс да отвори приложената картичка, един опит, който Джени разбираше, че ще бъде безуспешен.

— Вие забравихте този, милейди — напомни ѝ той непоклатим, държейки картичката малко откъд нейния обсег.

— Милорд — опита се лейди Пертуи отново, но без резултат.

Джени не беше изненадана, когато той обяви:

— От лорд Викърс. Твоят братовчед е твърде пунктуален, скъпа моя. Не, повече от това. Ами да, тази е положително любовна.

Независимо от това, Ивс нито прочете съдържанието, нито подаде картичката на Джени, за да я прочете. Когато беше такъв,

Джени нямаше представа дали говореше простата истина или не. А тя трябваше да знае.

— Изглежда, че твоят братовчед се е присъединил към дългия лист на ухажорите ти, скъпа моя — продължи Ивс.

— Милорд, вие се шегувате — каза тя, напрегнато гледайки бележката. Считала ли беше Ивс за студен преди? Сега тонът му направо я замрази. След неговата топлина и доброта предишната нощ, той сега изглеждаше непоносим. Това ли представляваше истинският човек, чудеше се тя. Беше ли добрината му не повече от един меден капан, за да я подмами да направи грешка?

Можеше да е така, разсъди тя с горчивина, във всеки случай за нея беше по-безопасно да вярва в това.

Отчаяно искаща да разбере какво пишеше Нейт, тя само можеше да гледа безпомощно, когато Ивс се изправи и хвърли бележката в огъня. Две секунди по-късно тя се превърна в пепел.

— Лейди Пертуи — каза той с глас, който накара дамата да се свие, — предишната нощ вие ме убедите, че да откажа на госпожица Бючамп всякакъв контакт с братовчед й ще й направи много лоша услуга в очите на обществото. Следователно, аз се съгласих госпожица Бючамп да контактува с братовчед си на публични места. На публични места — повтори той. — Не правете грешката да мислите, че съгласието ми означава каквото и да е приемане на Викърс.

Мисълта, че услугите на лейди Пертуи можеха да бъдат отказани, донесе моментален проблясък на надежда в гърдите на Джени, който обаче беше незабавно потушен.

— Вие ме разбирате погрешно, милорд — каза лейди Пертуи, бързайки да изрече думите, нетърпелива да възстанови доброто му мнение за нея. — Естествено, аз ще наглеждам цялата кореспонденция на госпожица Бючамп. Обаче, не виждам смисъл да крия такива тривиални изражения на благодарност като това. Ако лорд Викърс попита направо госпожица Бючамп дали е получила бележката му — попита тя прямо, — и госпожица Бючамп признае, че не е, няма ли той да направи една неприятна сцена?

— Ще направи — съгласи се мрачно Ивс. — Най-вероятно ще направи — добави той почти на себе си, след което внезапно прехвърли вниманието си върху Джени.

— Госпожице Бючамп, ти преди показа една затрогваща грижа към семейството. Аз ще те посъветвам да не бъдеш толкова глупава, за да считаш лорд Викърс като част от него. Аз мога да гарантирам, че той не гледа на теб по този начин.

Нейт един ухажор? Идеята беше направо смешна и също учудващо неприятна. След като веднъж обаче бе поставена в главата ѝ, тя не можеше да я изгони. Докато шивачката ѝ взимаше мярка за нов корсет, съзнанието ѝ се връщаше към въпроса отново и отново. Тя си напомни колко много харесваше Нейт, даже въпреки начина, по който той я излъга. Ако беше честна със себе си, щеше да признае, че след още няколко месеца в Нюгейт би прибягнала почти към всякакъв план, за да бъде освободена.

Суки даже беше по-малко склонна да му прости, особено когато Джени ѝ каза, че Нейт е декларирал, че не се интересува от пари.

— Може би в Нюгейт — каза цинично крадлата, превърнала се в камериерка. — В Нюгейт човек можеше да се убеди, че парите нямат значение. Нищо там няма значение, освен да се измъкнеш. Но той сега не се намира в Нюгейт, нали?

Не, той не се намираше там. Напомнянето за много промененото им положение накара Джени да помисли. Като си спомняше ласкателните слова на Нейт на бала, тя изобщо не се съмняваше, че те бяха такива, каквито той, без да се замисля, би предложил на всяка позната жена — не толкова неискрени, колкото банални и безсмислени. А най-простият комплимент от Ивс, осъзна тя, един злодей, ако изобщо можеше да съществува такъв, звучеше абсолютно искрено и караше кръвта ѝ да нахлува в бузите. Тя разсеяно опипваше една от къдриците си.

Суки каза, че най-простото разрешение за Нейт да си възвърне наследството, което беше неволно изпуснал, без да разкрие конспирацията им, беше да се ожени за нея.

Просто. Само тази дума я уплаши. По този начин Дейнджър описа плана си в самото начало. Да, той беше прост — защото имаше скрити в себе си твърде много детайли, бе прикрил един капан, който я чакаше. Неговият прост план я постави в ситуация, където продължаващото наблюдение на Ивс караше всеки неин нерв да боли

от напрежение. Беше ли чудно тогава, че Джени сега бе по-уплашена от всякога?

Сред многото посетители на Джени през следващите дни, бившият бандит, на когото тя едва смееше да се довери, не беше последен с вниманието, което ѝ оказваше. Лейди Пертуи изглежда виждаше в него още един ухажор; Джени подозираше, че той просто се радваше да изпълнява една нова роля. И все пак той също беше способен на доброта, да слуша концертите ѝ, когато обстановката позволяваше, с искрено внимание.

Ричард, в действителност, беше прибегнал до такива усилия, за да стане приятен на цялото семейство през последвалите седмици, че когато се появи в една мразовита пролетна сутрин, лакеят на Ивс не се поколеба да го представи на дамите в къщата, въпреки че те официално не приемаха.

— Дами, колко любезно от ваша страна, че ви намирам в къщи — той ги поздрави с поклон, който включваше и трите, защото лейди Пертуи беше с тях.

Както обикновено по това време на деня, те се бяха събрали в дневната. Джени, облечена в една проста права рокля, неотдавна бе започнала да бродира една ловна сцена за един екран на камината. Като отвличащо мислите средство, това ѝ служеше много добре, защото тя мразеше работата с иглата, тъй като ѝ липсваше търпение, ако не талант, за такова детайлно занимание. Съсредоточавайки се върху иглата, тя можеше да забрави Ивс и своите тревоги. Независимо от това, с желание остави настрана иглата и шевната си кутия, за да го поздрави.

Дже лейди Пертуи не беше имунизирана срещу чара на Ричард, забеляза Джени.

— Ние точно щяхме да позвъним за малко чай — отбеляза нейна светлост. — Бихте ли се присъединили към нас?

— Благодаря ви. Щастлив съм да го направя — той седна в един стол до госпожа Мюлер и направи следващото си изявление пред нея.

— Аз се надявах да намеря племенника ви тук, мадам. Когато го видях вчера, той каза, че може да направи от мен един добър ловец.

— О — каза госпожа Мюлер, — вие го изпуснахте само за няколко минути. Изненадана съм, че не го видяхте да излиза, толкова скоро дойдохте след неговото напускане.

Нещо в изказаното му съжаление каза на Джени, че този път Ричард умишлено бе избегнал Ивс. Защо? Тя само можеше да се надява, че той щеше да намери начин, за да ѝ каже.

— Вие имате една карта за приема у лейди Уедърбай в петък, предполагам — каза лейди Пертуи. — Без съмнение всички ние ще ви видим там.

Ричард поклати сериозно глава.

— Казаха ми от добър източник, че нейна светлост възнамерява да предложи на компанията си да опита създаване на стихове. Сега, аз бих направил много за една домакиня — готов съм да играя вист с новаци, които не могат да си спомнят последната ръка; мога да танцувам с обикновени млади дами, които не могат да си спомнят фигурите на котилйона, аз ще поднеса амоняк и всичко, от което една дама може да се нуждае, когато е в дистрес — но никога няма да композирам, или рецитирам поезия пред публика.

Джени се разсмя на неговото позиране. Какъвто актьор беше; тя подозираше, че Ричард щеше да се справи много добре с една такава игра.

— Вие не сте задължен да участвате, Сър Ричард — напомни му тя, щастлива от шанса да му върне за цялото дразнене, на което я бе подлагал. — Вие можете да стоите и да се възхищавате от тези похрабри души, които желаят да упражнят остроумието си публично.

— Но тогава аз също ще трябва да стана свидетел на смущението на приятели, които показват липсата си на остроумие, което винаги води до неудобство — каза той, докато нещата за чая бяха подредени от слугите.

Някак си Джени се съмняваше, че Ричард щеше да изпита нещо друго, освен забава от смущението на стихоплетците, но тя се възхищаваше на начина, по който той предразполагаше дамите, особено лейди Пертуи. Това беше точно този вид жаргон на висшето общество, който тази дама разбираше най-добре.

— Във всеки случай — продължи той, приемайки една чаша от госпожа Мюлер, — аз вероятно ще срещна негова светлост утре или вдругиден в кафето на Том, или при Роланди.

— Роланди? — повтори госпожа Мюлер въпросително. — Това е едно ново място за хазарт... за игра на Фараон, нали?

— Изобщо не е така, мадам — отговори Ричард. — Роланди е един салон за фехтовка. Собственикът дава уроци във финото изкуство на сабята.

Внезапно, Джени почувства как радостното ѝ настроение изчезна, сякаш слънчевата светлина беше загасена само за момент. Значи Ивс практикуваше фехтовка. Подготвяше се за сражение ли? Той се беше срещал с Нейт вече веднъж, знаеше Джени. Изгледът за нов дуел между двамата изпрати студена тръпка надолу по гръбнака ѝ.

Госпожа Мюлер беше тази, която се впечатли най-много от тези новини. Тя остави долу чайника със звън.

— Боже в небесата — прошепна тя.

Инстинктивно, Джени се наведе напред и хвана ръцете на по-възрастната жена. Студени на пипане, пръстите на вдовицата трепереха; лицето ѝ внезапно побледня.

— Тези приказки за саби... винаги, още от малко момиче, те ме плашат — предложи това обяснение госпожа Мюлер за очевидното си смущение.

— Аз ви уверявам, мадам, че при Роланди няма опасност от кръвопролитие. За упражнения ние използваме наконечници върху остриетата. Между другото — добави Ричард с окуражаваща усмивка, — инцидентите са нещо много лошо за бизнеса на салона.

— Това е истина, аз знам — каза госпожа Мюлер, — но младите мъже — вие сте толкова разгорещени понякога.

Не искайки да гледа госпожа Мюлер толкова разтревожена, Джени се пресегна, за да стисне треперещите ѝ ръце.

— Когато свършваме упражненията си при Роланди, мадам, ние сме твърде изтощени, за да загубим самообладанието си — каза Ричард, опитвайки се допълнително да успокои вдовицата. — Повярвайте ми, няма нищо повече в това от здравословно физическо упражнение — той сега изглеждаше смутен, без съмнение изпитвайки известна вина за дълбоката уплаха на госпожа Мюлер. — Не искам да

мисля, че една моя безгрижна дума ви е притеснила. Лорд Ивс никога няма да ми прости, нито пък аз ще си простя това.

— Не, не, това не е ваша грешка — побърза тя да го увери. Уплашеният ѝ поглед, обаче, не изчезна от очите ѝ, въпреки че тя накара Джени да се върне на собствения си стол.

Очевидно госпожа Мюлер се страхуваше от друг дуел. С Нейт? Джени се чудеше. От всичко, което тя знаеше, Ивс можеше да има мнозина врагове, нетърпеливи да му прережат гърлото.

И все пак тя не беше усетила нещо подобно през краткото време на опита си от лондонското общество. Ивс може и да не беше много харесван в обществото, но го уважаваха даже тези, които признаваха, че не го разбират.

И все пак, когато Джени си представи Ивс на ум, тя внезапно осъзна, че вдовицата имаше основание да се страхува. Тя преди не бе обърнала внимание на факта, че той винаги носеше кинжал, един красив предмет с дръжка от Майсенски порцелан. Спомни си, че и Ричард правеше същото. Един бърз поглед я увери, че той го носеше и сега, въпреки че навикът да се носят кинжали в града отмираше.

Ако се опиташе, тя можеше да намери вероятни причини за такова поведение. Ивс, в края на краищата, често посещаваше двора, където сабите все още бяха задължителен атрибут. Колкото до Ричард, той е бил войник /и бандит/; носенето на оръжие вероятно му е вродено.

Обаче, никой денди като Нейт не би носил една сабя. Дълги дървени бастуни бяха заместили оръжията сред аксесоарите на джентълмена. Независимо от това, Джени осъзна в пристъп на страх, че тепърва трябваше да разбере дали Нейт ходи без оръжие.

Тя погледна Ричард, който сега се опитваше да очарова госпожа Мюлер и да я освободи от страха ѝ. Много добре, той направи съобщението си. Но какво искаше да каже с него? Имаше ли нещо повече предвид, или това бе само едно предупреждение? Или самият той също търсеше потвърждение на собствените си страхове. Ако беше така, получи го. Джени само се молеше той да обясни, преди да си отиде.

Очевидно Ричард беше подготвен.

— Аз не бива повече да злоупотребявам с гостоприемството ви — каза той, — но искам да съобщя на госпожица Бючамп последните

новини от дома ѝ. Последният кораб от Бостън донесе много съобщения от наши общи познати — той извади от джоба си куп хартии в потвърждение на думите си.

Лесно беше да се предвиди ефекта от едно такова изявление върху лейди Пертуи. Явно предчувствайки един скучен разказ за провинциални нищожества, тя бързо се намеси:

— Сър Ричард, ще ви заболи главата, ако се опитате да четете писма на тази лоша светлина — каза тя, без да обръща внимание на добре осветената стая. — Защо не заведете госпожица Бючамп поблизо до прозореца, така че да можете да виждате и двамата?

И да ги виждат, предположи Джени, без да ги чуват. И така, те позволиха на дамите необезпокоявани да възобновят клюките си, вероятно сега отнасящи се до самия Сър Ричард.

Зад прикритието на едно писмо /което, фактически, беше от един бостънски търговец/, Джени заяви с тих глас:

— Значи ти усъвършенстваш уменията си с рапирата и кинжала, Сър Ричард. Смяташ ли, че ще имаш скоро нужда от тях?

— Нека просто да кажем, че предпочитам да съм подготвен. Както очевидно прави и лорд Ивс.

Физиономията на Ричард изненада и разтревожи Джени. През последните две години този мъж бе живял със сабята и пистолета, но арогантното му самочувствие, което тя винаги свързваше с него, сега липсваше.

— Добър ли е той? — чу се тя да пита.

— Страхотен е. Не мога да се сетя за друг мъж, който бих искал да е на моя страна в боя.

Или, по-скоро, който не би желал да срещне като противник.

Джени потри ръце, сякаш ѝ бе студено. Тя бързо погледна, за да види какво внимание привличаше техният разговор. Обаче, както изглеждаше, лейди Пертуи и госпожа Мюлер възнамеряваха да бъдат дискретни.

— Ричард, имам ли основание да се страхувам? — попита тя.

— Може дори да е мъдро — отговори той без следа от насмешка.

Самата сериозност на тона му я уплаши повече, отколкото всяко предупреждение, което би направил. Тя с усилие потисна нарастващото си чувство за паника.

— Какво става, Ричард? Чувал ли си Нейт?

При споменаване името на Нейт един облак сякаш покри лицето му.

— Нейт... Нейт може да има неприятности.

Джени незабавно се усъмни и попита:

— Причинени от Ивс?

— По-вероятно причинени от самия Нейт — Ричард изхъмка отворен. — Ако си се надявала, че Нейт ще ти донесе някакъв изход, страхувам се, че ще се разочароваш.

Джени въздъхна.

— Това е едно заключение, до което вече стигнах сама — против желанието ѝ, малко от нейната тревога се прокрадна в гласа ѝ: — Може би съм очаквала твърде много от него, но не мога да разбера защо ще си губи времето да флиртува с мен, когато го прави единствено, за да дразни Ивс.

— Той прави ли го сега? — Ричард помълча за момент, тихо замислен. — Джени, аз знам, че никога не си ме харесвала, нито си ми имала доверие — каза накрая той за нейна изненада, — но... не, не бързай да протестираш. Имайки предвид как се срещнахме, трудно може да се очаква друго.

В ума ѝ се появи образът на Дейнджър, водещ една кикотеща се, силно гримирана жена към леглото си. Обаче Джени беше шокирана от това колко много ѝ се искаше да отрече думите му. Може би тя не доверяваше напълно на Ричард, виждайки в него винаги някакъв намек за лорд Дейнджър, но се бе научила да оценява и харесва неспокойния му дух, този дух, който се смееше на света даже когато го използваше за собствените си нужди.

— Ти умишлено ме ядосваше — възрази му тя вместо това.

— Вярно е — призна той. — Това изглеждаше най-доброто на времето. Когато ти беше ядосана, можеше да извършиш всичко. О, Джени, с очите си, излъчващи убийствена омраза към мен, ти беше велика.

— Ричард — повдигайки очи нагоре, тя изрече името му наполовина с молба, наполовина като предупреждение. — Стига ми, че водих този разговор с Нейт. Не започвай сега и ти.

— Не — каза той тихо. — Аз съм по-добър — тъмните му очи бяха замислени, когато той погледна дали ги наблюдават. — Джени, аз може да съм бил крадец, но все пак винаги съм следвал определени

правила, независимо дали ще повярваш, или не. Никога не съм открадвал от дами нещо повече от целувка и никога не съм предавал своите хора. И в двата случая, значи, ти си в безопасност с мен. Ако положението ти някога стане... твърде трудно, непоносимо, ти винаги можеш да ме повикаш, за да те освободя от него. И ако аз... отсъствам, отиди при Сам Харкинс в кръчмата „Турска глава“ на улица „Флийт“. Там ще се погрижат за теб.

Това бяха тревожни думи от един мъж, когото Джени винаги бе считала за прекалено уверен в успеха си при всички начинания. Тук ѝ предлагаша бягство, но на каква цена за другите? Ако тя изчезнеше, какво щеше да стори Ивс на Нейт?

— Ричард, има ли нещо, което аз не знам, нещо, за което да внимавам? — попита тя.

Той се усмихна.

— Не повече, отколкото имаше в началото, когато започнахме тази история. А, забелязаха ни накрая — прекъсна се той, преди тя да може да го разпита по-нататък. Покланяйки се, той се обърна към цялата компания:

— Сега аз наистина трябва да ви оставя. Топлината на гостоприемството и удоволствието от компанията ви винаги прави за мен раздялата толкова трудна. Може би ще изтърпя стихоплетството в края на краищата. Дами — той се поклони отново с царствен маниер. — Госпожице Бючамп.

Когато целуна ръката ѝ на раздяла, той прошепна тихо, за да го чуе само тя:

— Каквото и да се случи, помни, че те пазят. Два чифта очи бдят над твоя комфорт, две силни ръце са готови да те защитят. И аз съм само един от скромните ти слуги.

Джени продължи да размишлява над разговора с Ричард до късно през нощта — тиха за обитателите на къщата. Тъй, като лейди Пертуи имаше ангажимент с приятели тази вечер, Джени и госпожа Мюлер с радост се хванаха за възможността да игнорират всички покани, за да останат в къщи и да не правят нищо. В нощи като тези Джени можеше да се почувства почти като у дома си. Без надзора на лейди Пертуи, разговорът щеше да бъде естествен, почти откровен. Със сигурност щеше да бъде по-интересен, щом не ставаше дума за клюките в обществото. Джени смяташе, че благодарение на

привличащия интелект на Ивс, широтата на неговите познания, тези тихи занимания ставаха толкова съдържателни.

Тази вечер той се бе завърнал рано от кафенето и изглеждаше доволен да си почива и да слуша звука от гласа на Джени, докато тя четеше гласно на френски /заради предпочитанието на госпожа Мюлер към езика на европейските дворове/ от книгата на Мармонтел „Граф Моро“.

Дълбочината на спокойствието на госпожа Мюлер стана очевидна след малко, когато се прояви с едно леко похъркване. Оставяйки гласа си постепенно да затихне, докато накрая се изгуби съвсем, Джени затвори книгата си.

— Ти четеш прекрасно — направи ѝ комплимент Ивс, — но се страхувам, че твоите „морални разкази“ не можаха да заинтересуват Танте.

— Така изглежда — каза тя останала без дъх, внезапно осъзнала, че те щяха да останат сами без присъствието на сега заспалата леля. — Може би трябваше да опитам „Замъкът на Отранто“.

— Да пази Бог! — каза небрежно той. — Тогава нямаше да можем да заспим цяла нощ — Ивс се изправи и напусна мястото до леля си, за да застане облегнат небрежно на камината и по-близо до Джени, седяща в креслото на дядото. Тази вечер той изглеждаше много достъпен, помисли тя, и изобщо не беше ужасяващ. Спокоен, той сякаш усещаше всяко нейно настроение.

— Ако ми простиш нетактичността — каза той, — ти изглежда не се нуждаеш от повече бодърстване след една безсънна нощ.

В очите му Джени видя само загриженост. Той изглежда не изискваше тя да му се довери, а с една деликатна чувствителност показваше готовността си да слуша. И странно, но Джени почувства желание да сподели някои от въпросите, кипящи в гърдите ѝ, въпроси, които не можеше да разкрие пред единствената си довереничка. Колкото и да обичаше Суки и да уважаваше нейния здрав смисъл, Суки принадлежеше към друг свят. В света на крадците и разбойниците тя бе най-добрият водач. Но светът на лондонското общество беше не по-малко коварен, населен с една различна класа мошеници — търсачи на богатства и неморални типове — и тук Джени нямаше водач. Към кого можеше да се обърне? Към Нейт, който използваше ласкателството, за

да избегне сериозния разговор? Към Ричард, който отказваше да отговори сериозно, смятайки живота за шега?

Обаче Ричард беше достатъчно сериозен този следобед, макар и донякъде объркан. Две силни ръце, готови да я защитят? Съмнително изглеждаше доколко могат да вярват на Нейт и Ричард сякаш го съзнаваше. Джени можа само да приеме, че той смяташе Нейт за способен да отговори със сила там, където не успееше с хитрост.

Тъй като изчака твърде дълго, за да може лесно да отхвърли обвинението, че е разтревожена, накрая Джени призна:

— Разтревожи ме нещо, което Сър Ричард каза този следобед. Или ме обърка, бих казала по-точно.

— Обърка? — Ивс пристъпи по-близо, малко изненадан от думата, която тя употреби.

Джени наистина беше объркана. Всичко, което бе смятала за сигурно, сега се променяше и движеше като подвижни пясъци под краката ѝ. Мъжът, за когото знаеше, че е извършил жестокия и презрян акт, състоящ се в умишленото изпращане на един невинен човек в затвора, стоеше пред нея толкова нежен и загрижен на вид, че сърцето ѝ копнееше да го гледа. Ако обстоятелствата бяха различни, Джени помисли, че щеше да потърси и се довери на съвета на този мъж, който толкова лесно можеше да я унищожи. Сравнени с мистерията на Ивс, другите не представляваха почти нищо. Почти.

Нейното объркване и напрежение се нуждаеха от отдушник толкова силно, колкото и Ивс изискваше отговор, но как можеше тя да обясни?

— Някой, когото уважавах, се е държал по начин, меко казано разочароващ — каза тя накрая, говорейки бавно и внимателно подбирайки всяка дума, като имаше предвид Нейт и как той избягна разискването на нейното положение. Тя се засмя, но не весело. — И един човек, за когото вярвах, че е безсъвестен, се държа изключително добре — ако беше откровена както със себе си, така и с Ивс, имаше двама джентълмени със съмнително минало, които напоследък я впечатлиха с тяхната доброта, но единият от тях стоеше твърде близо.

Тя погледна смутено встрани. Щеше ли той да разбере, че нейното изявление се отнасяше за него? Много тихо, добави:

— Аз се чувствам загубена. Не знам повече в какво да вярвам.

След момент той постави ръката си върху облегалката на стола ѝ.

— Никога не е лесно да се съдят, или разбират хората — каза той тихо. — Никой не е точно това, което изглежда. Нито аз, нито даже ти.

Тя потрепери. Как ли изглеждаше на Ивс, чудеше се Джени. Мисълта, че той можеше да я смята за една лъжлива самозванка ѝ беше учудващо неприятна.

— Всеки от нас има скрити силни страни, грешки, желания... — продължи той с откровен глас. Коленичейки до нея толкова близо, че Джени почти можа да усети дъха му върху бузата си, той посочи към леля си. — Вземи моята обична Танте. Какво виждаш, когато я гледаш? Една добра и смешна вдовица, пълна с добродетели, улегнала, малко стеснителна?

Джени кимна колебливо, повече съзнаваща неговото присъствие, отколкото това на спящата вдовица.

— Погледни отново — каза той, поклащайки отрицателно глава. — Тя можеше да се омъжи за принц. Щеше да го направи — това възнамеряваше дядо ми за нея. Вместо това, на двадесет и три години — само с няколко години по-възрастна от теб — тя се влюби в един от градските търговци. Направи го със съзнанието, че ще бъде изоставена, напълно отхвърлена и порицана от родителите, братята и сестрите... защото е извършила непроситимия грях да се влюби. Заради любовта си тя се отказа от всичко — семейство, богатство, положение — всичко. И то с желание.

Несъзнаваща разговора в другия край на стаята, по-възрастната жена все още кротко спеше. Джени я погледна и се опита да си я представи като страстно младо момиче. Да, следите на хубостта и същият вътрешен огън оставаха, затихнали, но не потушени.

— Аз не бих видяла това в леля ви — призна Джени след момент, — но сега, когато ми разказахте, мога лесно да го повярвам, защото знам колко топла и щедра натура притежава тя. Но когато някой чуе нещо, което не отговаря на предварителната му представа — каза тя, гледайки в ясните му сини очи, — как да реши на какво да вярва? На кого да има доверие?

— Разумът може да ни ръководи, за да сравняваме действията с думите, може да ни каже кое е вероятно и кое не е.

Той беше много близо и очите му, чисти и директни — на едно ниво с нейните, а ръката му почти докосваше нейната.

— И понякога отвъд разума, или даже въпреки него, сърцето просто знае — каза той. — Сърцето просто разбира.

Съветът на Ивс беше без съмнение прекрасен, но той остави Джени по-объркана от всякога. Сърцето ѝ, което той посочваше за съдник, се държеше по един много особен начин, особено когато той се намираше наблизо и наистина не можеше да му се вярва. Съди по действията на човека, каза той. Но неговите собствени действия трудно можеха да се нарекат последователни. Към нея често беше добър, но понякога студен като лед. Отношението му към Нейт бе отворително. Тя знаеше, че той предизвиква у мнозина страх, но все пак у някои и доверие. Трябваше да има някъде отговор за това, чувстваше Джени, но как и къде да го намери оставаше неясно.

Най-лошото от всичко беше, че нямаше време да спре и да помисли, нямаше време да подреди тези тревожни мисли. Да има половин час насаме със Суки, единствената личност, с която можеше да говори свободно, бе станало лукс. Или госпожа Мюлер, или лейди Пертуи винаги нахлуваха за по няколко минути по време на важния процес на тоалета ѝ, за да дадат, или потърсят съвет.

Тя поне можа да предаде предупреждението и предложената помощ от Ричард на Суки, въпреки че разговорът само задълбочи чувството ѝ на тревога. Противно на очакванията, Суки не реагира с едно усмихнато доверие към Ричард.

— По дяволите. Дявол да го вземе — извика тя, оставяйки долу четката, която използваше за разресване косата на Джени.

В огледалото Джени можа да види обидата и гнева по лицето на момичето. Тя се пресегна назад, за да хване ръката на Суки.

— Харесваше ми тук — призна Суки. Тя прехапа треперещата си устна. Аз мислех, че може би... ние ще можем да продължим така, докато ти получиш парите. След това можеш да си вземеш едно малко място в провинцията, както каза отначало и аз ще ти бъда прислужница и компаньонка. Всичко ще бъде красиво и почтено. Смешно, не е ли така? Аз — Суки, крадлата? Харесва ми да бъда почтена.

— Ние ще бъдем почтени, Суки — обеща Джени. — Ако не тук, то на някое друго място — някое място, надяваше се тя, където нямаше да има нужда да претендира, че е някоя друга, освен Джени Уайлд.

Суки въздъхна и се върна към работата си, подреждайки огнените къдрици на мястото им.

— Изглежда, че през целия си живот съм била бегълка по един, или друг начин. Сега вече се уморих да бягам. Никога преди не съм се задържала достатъчно на едно място, за да го разбера.

По-късно, облечена в една английска зелена рокля на бели ивици върху бухналата фуста, Джени все още мислеше за тъжното лице на приятелката си, докато слушаше един забележително глупав опит за стихоплетство на соарето на лейди Уедърбай. Римите бяха толкова лоши, колкото Ричард предрече, но дадоха възможност на Джени да размишлява. Оглеждайки украсената гостна, от гримираните лица на гостите до строгата физиономия на Ивс, тя се чудеше колко време още този свят щеше да остане неин.

Една внезапна болка прониза сърцето ѝ при мисълта да го напусне. Капан или не, имаше чувството за дом при Ивс, един дом, който трябваше да загуби, независимо как се развиеха нещата. Този дом принадлежеше на Джийн-Мари Бючамп — едно момиче, което не съществуваше, а не на Джени Уайлд.

Винаги наблюдателен, Ивс сигурно забеляза някаква моментна сянка да помрачава лицето ѝ, защото я докосна нежно по ръката и я попита как се чувства. Преди тя да може да отговори, обаче, Ивс изведнъж се напрегна. Джени нямаше нужда да се обръща назад, за да разбере кой провокира тази реакция. Можеше да бъде само Нейт.

Пищно облечен в син сатен, той излезе пред публиката, за да рецитира стихотворението си. Спирайки за момент, огледа стаята, докато ги забеляза, след което благоволи да ги поздрави. Дали го направи заради нея, или заради Ивс, тя не можа да разбере.

Чувствайки се неудобно от това внимание, тя скоро откри, че щеше да стане и по-лошо.

Със сладък глас и с поглед все още върху нея, Нейт започна:

„Сред най-красивите лондонски перли

един-единствен рубин блести, най-голямата награда

—

*една дама от всичките подобни ней най-рядка,
богата с дух, както и с красота. Очите й...*

Гласът му продължаваше и всяка дума предизвикваше ужас в сърцето й. Като реакция на стиховете му, започнаха да се долавят прошепнати клюки. Джени знаеше какво казваха, чувстваше го, без да чуе и дума от инсинуациите. Зад шарените ветрила, клюкарките поглеждаха скришом към нея и изказваха предположения дали тя щеше да приеме ухажването на Нейт.

И Ивс, как щеше да реагира той, чудеше се тя. Даже той трябваше да се съгласи, че Нейт беше брилянтен. Правилата на играта лесно насочваха стихоплетците към романтично усърдие, но Нейт превърна думите в страстен апотеоз на любовта, явно насочени към нея със светло рубинените й къдрици.

О, римите не бяха нещо особено. Някак си, обаче, въпреки че и други бяха използвали същите думи, никой не предизвика същия ефект. Имаше един учудващ елемент на искреност зад стиха — едно тревожно качество в работата на Нейт и тя подозираше, че Ивс също го намира за такова.

В края на краищата, качеството на поемата нямаше значение, призна на себе си Джени. Нейт можеше да е написал и боклук, но целта му оставаше ясна. Ръкавицата беше хвърлена. Нейт обяви на света, че ухажва братовчедка си.

И все пак тя се страхуваше, че в това се криеше нещо повече от предизвикателство към Ивс. Бракът беше най-простият начин, каза Суки. Изчервявайки се ярко, Джени се опита да не обръща внимание на шепота около себе си, но не можа да игнорира гласовете в съзнанието си. Това беше истина — брак с Нейт щеше да разреши всичките й проблеми — както и тези на Нейт. Като лейди Викърс, тя отново щеше да има една самоличност, един дом. Жените го правеха всеки ден и с по-малко обич от тази, която тя изпитваше към Нейт. Защо тя да не можеше да го направи?

— Може би ще поискаш малко да се подкрепиш и по-свеж въздух? — каза тихо Ивс на ухото й.

— Да, моля — отговори благодарна Джени. Неспособна да посрещне многозначителните усмивки на Нейт и публиката, тя не можеше да мисли за нищо друго, освен да се махне от всички тях. Нещо, което Ивс щеше да каже в гнева си, можеше да бъде по-лошо от това.

Веднъж във от стаята, тя очакваше експлозията, но нищо не последва. Вместо това, спокоен както винаги, Ивс ѝ поднесе чаша кларет. Той изглежда се отнасяше съчувствено към нейното смущение и бе странно съзерцателен, сякаш това предизвикателство съдържаше и някаква загадка.

— Нейт и аз имаме един и същ възпитател — каза меко той, — въпреки че Нейт е с пет години по-възрастен от мен. Тази поема не беше негова. Аз се чудя кой ли може да я е написал?

Идеята, че Нейт можеше да стигне до там, че да накара някой друг да напише любовна поема за нея, изглеждаше неприятна на Джени. Въпреки че тази идея нямаше да ѝ хрумне без помощ, тя не се съмняваше, че е вярна. В думите имаше едно познато звучене, но то не беше присъщо на Нейт. То звучеше почти като...

— Знаеш ли, аз почти можах да чуя гласа на осъдения бандит — каза Ивс. — Това беше точно в неговия стил.

Идеята бе толкова изненадваща, че Джени отначало игнорира споменаването на бандита. Ричард? Не, в това липсваше неговия подигравателен маниер. Във всеки случай, Джени подозираше, че той не би направил такава услуга на Нейт, даже и заради забавлението от това. Не доброволно.

— С последните му думи, разпространявани толкова нашироко — каза тя, — няма съмнение, че бандитът има много почитатели и имитатори.

— Сигурно е така, както казваш — каза той, приключвайки въпроса и ѝ предложи ръката си. — Ще се присъединим ли към другите в стаята за карти?

Джени кимна, благодарна за неговото мълчание и за поддръжката на ръката му. Под сатена и дантелата тя можа да почувства топлина и сила. Можеше да намери малко утеха в тази сила, съжаляваше мълчаливо тя, ако не беше една самозванка.

Едва съзнаваща заобикалящия я свят, тя крачеше из стаите до Ивс. Как можеше да започне да го разбира, когато не беше в състояние

да разбере себе си? Перспективата да бъде ухажвана от един добър, макар и слаб приятел я отвращаваше и все пак тя се притискаше към ръката на единствения човек, който можеше да ги унищожи всичките. Тя се нуждаеше от съвет, или отговори, но вместо това разменяше поздрави с познати и продължаваше с Ивс, преминавайки през препълнените стаи, докато стигнаха стаята, отделена за тези, които предпочитаха хазартните пред словесните игри.

— Аз не виждам Сър Ричард тази вечер — коментира Ивс, докато влизаха и се огледа за техните компаньонки.

— Може би ужасите на литературното творчество са се оказали твърде големи в края на краищата — каза Джени, опитвайки се да отхвърли странното си настроение. По-спокойна сега, тя все пак беше малко разтревожена от това, че Ивс можа толкова бързо да премине от Дейнджър към Дейнджърфийлд.

— Когато той ни посети последния път, изрази известно нежелание да изтърпи поетичното вдъхновение на другите.

Ивс се усмихна и явно нямаше друго на ум, освен общ разговор.

— Една разбираема реакция. Във Франция правят това нещо по-добре, но аз все пак приветствам опита да се въведе един по-интелектуален елемент в обществото, а също и литературния талант, когато го има. А, ето я Танте — каза той, забелязвайки я на една маса с приятели.

Госпожа Мюлер, откриха те, беше спечелила сега голямата сума от два шилинга от съиграчите си и бе зачервена от удоволствието на победата. Тъй като една от дамите трябваше да напусне поради друг ангажимент, Джени зае мястото ѝ с известно облекчение. Картите я интересуваха само умерено, но те я освобождаваха от по-голямата част на светския разговор.

Или така смяташе тя. Веднага щом Ивс ги остави, за да говори с някои джентълмени, които имаха новини от двора, по-възрастните дами започнаха да клюкарстват и предмет на разговора им, за ужас на Джени, беше лорд Викърс.

— Такъв красив мъж е лорд Викърс — започна баронесата, явно несъзнаваща внезапното напрежение в чертите на госпожа Мюлер. — Той винаги придава такава атмосфера на всяко събиране. Аз не познавам друг мъж, който се облича толкова елегантно.

— Или толкова скъпо — заяви госпожа Мюлер, не съвсем под носа си.

Джени можа да почувства как по-възрастните жени я наблюдаваха и търсеха някакъв знак, някаква нейна реакция за човека, който вярваха, че е неин ухажор.

— Наистина — каза тя накрая, чувствайки, че някакъв коментар е необходим, — моят братовчед има прекрасни маниери.

— Той наистина ги притежава — продължи баронесата и клюката течеше толкова автоматично от устните ѝ, че не пречеше изобщо на нейната игра. — Синът ми го видял да губи хладнокръвно хиляди лири на игра снощи. Загубил е три пъти по толкова предишната нощ, но не показал загриженост, тревога, или лоши чувства. Вместо това се засмял и поканил компанията на закуска. Вижте сега, това е начинът, по който един джентълмен трябва да се държи — винаги да показва едно и също лице пред света.

Четири хиляди, загубени за две нощи! Джени беше поразена. Можеше ли Нейт да си позволи да губи толкова? Припомняйки си загадъчното заявление на Ричард, тя се чудеше дали опасността да задлъжне не грозеше отново Нейт. За някого, възпитан в това общество, хазартът можеше да изглежда лесен начин, за да увеличи дохода си. И все пак... сърцето на Джени се опасяваше. Само един глупак, знаейки последствията от задлъжняването и че Ивс щеше да осигури тези последствия, можеше да рискува да задлъжне отново. Мъжът, който току-що обяви чувствата си към нея в стихове, нямаше вид, обаче, да се страхува от съдия-изпълнителя, или от когото и да било. Фактически, тя осъзна сега, една от причините, поради които беше толкова разтревожена от изпълнението на Нейт, бе неговото наперено убеждение за собствения му успех, което личеше в маниера, ако не в думите му.

Сякаш мислите ѝ го бяха повикали, след няколко минути Нейт влезе в стаята за карти. Отначало той само се разхождаше наоколо, смеейки се и говорейки с приятели, но скоро се приближи и застана до нея, като започна да я съветва как да играе. Неговите съвети не можаха да подобрят играта нито на Джени, нито на госпожа Мюлер. Всъщност присъствието на врага на Ивс така изнерви госпожа Мюлер, че тя беше на път да изгуби малката си печалба.

Намирайки неудобството на по-възрастната жена заразително, Джени скоро изфабрикува едно извинение, за да стане от масата, позволявайки на Нейт да я придружи до другата стая, за да чуе как господин Бюрк рецитира откъси от работата си. Времето, когато тя говореше с Нейт за неговото поведение, беше отминало. Без съмнение, той искаше да дразни врага си, но бе грубо да го прави за сметка на нея и на госпожа Мюлер.

— Аз бих желала да не дразниш така госпожа Мюлер, братовчеде. Тя не заслужава такова отношение — сега Джени беше много внимателна да се обръща към Нейт като към братовчед — не от необходимостта да поддържа своята роля, а за да поддържа подходяща дистанция в техните отношения. Интимността на обръщението с първото му име можеше да накара другите — включително Нейт — да смятат тяхната връзка за по-топла, а не чисто семейна.

— Прости ми — каза той. — Когато тя ме гледа, като че ли имам рога на челото, не мога да се въздържа.

Въпреки неговата подкупваща усмивка, Джени не беше удовлетворена.

— Предполагам, че те плачат до ушите ти по цял ден какъв разбойник съм бил към наемателите си. Не е чудно, че това те е изкарало от равновесие.

— Не — каза Джени, объркана, но и уплашена да чуе повече. Но трябваше да го знае. — Защо си разбойник този път?

— Аз изпразних Викърс от всички негови шпиони — каза със задоволство Нейт. — Уволних всички слуги и изгоних наемателите. Няма да държа близо до себе си нито един от хората на Ивс, за да ми забият ножа в гърба.

Първата мисъл на Джени беше просто, че Ивс никога не би ударил човек в гърба; той не постъпваше така. След това размерите на това, което Нейт бе направил, бавно проникна в съзнанието ѝ. Изгонил е всички навън? Как е могъл? И все пак тя инстинктивно знаеше, че ако покаже неодобрението си, щеше да сложи край на шансовете да го убеди, че е извършил нещо лошо, ако не направо жестоко.

— Но, Ней... братовчеде — каза тя заеквайки, — всичките слуги и наематели трудно могат да бъдат лоялни към интересите на Ивс. Много от тях сигурно служат във Викърс от времето на прачичо ти.

— О, те винаги са предпочитали Уолф, глезеха го, защото беше най-малкият. Мислиш ли, че ще търпя всеки път, когато правя някакво подобрене в къщата, те да ми го навират в очите? „Но лорд Ивс винаги го правеше по този начин“ — Нейт ги имитираше с възмущение. — Не и аз. И доказателството за намесата на Ивс е това, че ги е поставил всичките под закрилата си — обещал им е места в именията си. Надявам се, че ще му струва твърде много.

За пръв път Джени погледна Нейт и видя, за свой ужас, един напълно непознат човек. Къде беше внимателният джентълмен от Нюгейт? Напълно ли е изчезнал? Чувствата на тези слуги — хората, крило му дължаха препитанието си — не означаваха нищо за него. Въображението му не включваше техните чувства, тяхната болка. Но Ивс явно се бе погрижил за тях, без да се замисли.

— Ивс не би пресмятал цената за такова дело — каза тя тихо, знаейки, че е истина.

Нещо в гласа ѝ вероятно най-накрая даде на Нейт да разбере, че тя не одобрява действията му.

— Джени, не ми казвай, че Ивс е прибрал също и теб. Ти не може да мислиш добро за такова чудовище.

Това си казваше и тя твърде често, но то ставаше все по-трудно за възприемане.

— В този случай трябва да мисля добро за него. Той е постъпил много щедро.

— Само, за да ме направи да изглеждам жесток — и да се осигури, че никой от тези хора няма да се опита да се върне при мен, за да ми продаде тайните му.

Когато Нейт каза това, то прозвуча почти правдоподобно, но не чак толкова правдоподобно. През седмиците, откакто Джени бе станала госпожица Бючамо, тя бе видяла и чула много за лорд Ивс. За неговата интелигентност, решителност и сила тя би повярвала всичко; неговата хитрост, обаче, не стигаше до злословие. Въпреки че знаеше колко много презира Нейт, той никога не ѝ разказа нищо, за да не повлияе на чувствата ѝ. Можеше да ѝ бъде по-лесно ако го бе направил.

— Забрави ли, Джени, какво ми причини той? — попита я Нейт, явно изумен от липсата ѝ на симпатия към него. — Хвърли ме в Нюгейт и ме държа далеч от наследството ми?

— Не — каза Джени, поглеждайки встрани. — Аз не забравям какво е направил.

Но за пръв път, Джени започна да се чуди дали не беше възможно Ивс да е имал основателна причина, за да постъпи така.

Ивс седеше зад бюрото си в своя кабинет и разглеждаше внимателно информацията, доставена му от неговите очи и уши. Нещата скоро щяха да стигнат до сблъсък, това беше ясно. Засега Нейт внимаваше да връща всичките си дългове на карти, но при продължаващото ниво на загуби около масите с карти, тази ситуация не можеше да продължи дълго. Неговите кредитори знаеха къде да донесат сметките си, когато Нейт ги забравяше твърде дълго.

Нейт също знаеше това и все пак не изглеждаше особено загрижен. Беше ли толкова сигурен, че ще спечели ръката на братовчедка си, наследницата? Ивс се чудеше. Имаше ли Нейт някаква причина, за да е сигурен?

Не, Ивс отказваше да мисли за това. Много по-вероятно бе, че Нейт е преценил лошо момичето — Джени. Откак Танте му беше казала нейното умалително име, той не можеше да го извади от ума си. Джени.

Тя беше разтревожена напоследък. Инстинктивното му желание да я успокои, обаче, трябваше да бъде потиснато, независимо колко трудно можеше да се окаже това. И то беше трудно. Вечерта, когато говориха, той бе много изкушен да й каже цялата истина за Нейт. Но знаеше, че това е невъзможно, разбира се. Твърде добре можеше да предвиди как щеше да свърши подобно нещо — с пълно недоверие и презрение. Презрението щеше да го нарани, но което беше по-важно, недоверието можеше да нарани нея, като я изпрати обратно при Нейт.

Това, което той не можеше да каже, бе колко дълбоко сърцето на Джени е обвързано с всеки от тези мъже, които я плашеха и объркваха. Жените копнееха да бъдат очаровани от красивата външност и добрите маниери на Нейт. Ръцете на Ивс стиснаха конвулсивно ножа за хартия. Пред света Нейт беше, в края на краищата, негова жертва, напомни си Ивс, и като такава със сигурност печелеше симпатията ѝ.

Дейнджърфийлд, обаче, оставаше един застрашителен съперник, както, той бе сигурен, Нейт добре разбираше. Според Танте, Джени не

забелязваше вниманието на баронета, но тази ситуация можеше лесно да се промени. Беше възможно, както той предположи от последния им разговор, че тя вече бе започнала да гледа на Сър Ричард по различен начин, съзнаваше по-добре неговите добри страни.

Действително, беше за предпочитане за Джени да стане лейди Дейнджърфийлд пред лейди Викърс, опита се Ивс напразно да се убеди. Какъвто и човек да е бил преди, Дейнджърфийлд сега беше един отговорен земевладелец, толкова добър господар, колкото е и бил добър офицер, както изглеждаше. Накратко, Ивс харесваше човека — но не като партньор за Джени.

Размишленията на Ивс бяха прекъснати от едно почукване по вратата, последвано от съобщението на лакея за пристигането не на някой друг, а на самия Сър Ричард.

— Покани го вътре — каза Ивс. Какво ли искаше човека, чудеше се той, като започна да прибира документите си. Възможно беше, разбира се, визитата да е чисто социална — но не много вероятно. Затваряйки сейфа, той обмисляше възможността за нови развития, когато джентълменът влезе.

— Аз виждам, че взимате разумни предохранителни мерки, милорд — каза Дейнджърфийлд, имайки предвид касата. — Изглежда всеки се оплаква от рисковете на пътуването, изобилието от крадци по пътищата, но самият аз намирам нахлуването на тези престъпници в собствения ти дом много по-страшно.

Нещо в гласа на Дейнджърфийлд привлече вниманието му. Неговото изявление не прозвуча като просто обобщение.

— Не ми казвайте, че вие също сте изпитали такава кражба, Сър Ричард? — попита той. Това ли беше причината за визитата му? Ако е така, всичко, което оставаше да се види бе дали Дейнджърфийлд искаше да го разпита, или да го предупреди.

Дейнджърфийлд сви рамене.

— Наистина моите апартаменти бяха разбити и претърсени, но дали такова едно усилие си заслужава да се нарече кражба...

— Значи не са били взети ценности?

Дейнджърфийлд поклати глава утвърдително и предложи на домакина си кутия с емфие.

— В действителност имаше достатъчно малко ценни неща. Нищо, освен онзи пръстен с печат на баща ми, една игла за

вратовръзка и един, или два часовника — той вдигна кутията си с емфие от гравирано сребро и си взе една шипка. — И това — добави накрая. — Тъй като моето жилище е само временно, аз не държа в него неща, които са от личен интерес, или ценности.

Ивс не би очаквал нещо друго. За всички трябваше да е очевидно, че Дейнджърфийлд беше един внимателен човек, а не някой, който да остави на несигурно място документи, или ценности. Това, че няколко малки ценни предмети, които призна, че притежава, не бяха откраднати, беше много интересно.

— И все пак човек не би очаквал един крадец да си обърне главата пред такива дрънкулки — каза Ивс, заявявайки това, което знаеше, че трябва да е очевидно за госта му. — Това, което може да има малка стойност за мен, или за вас, може да изглежда безценно богатство за друг.

— Ами да, и аз така помислих.

Наистина интересно. Ивс предположи от поведението му, че Дейнджърфийлд нямаше още отговори. Обаче подозрения той трябваше да има. Беше ли научил вече достатъчно за новия лорд Викърс, чудеше се Ивс, за да подозира това, което Ивс отдавна вече смяташе за ясно в случая?

— Колко странно! — заяви Ивс. — И все пак, въпреки че нищо не е било взето, това трябва да е неприятно за вас. Вие сте твърде точен, казвайки, че жертвата е много по-разтревожена да намери дома си — даже един временен дом — разбит. Също така, едно престъпление без мотив е по-неприятно, отколкото ако е базирано върху чиста алчност.

— О, аз не казвам, че нищо не е било взето — поправи го Дейнджърфийлд. — Просто нищо ценно. Какво би правил един крадец с моите нещастни опити за стихоплетство... — той се разсмя, но не весело. — Вероятно е помислил, че това е нещо друго и ще бъде много разочарован, когато намери някой, за да му го прочете — продължи той.

Това без съмнение беше поемата и Нейт я е откраднал. Глупаво е било от страна на Нейт да мисли, че Дейнджърфийлд може да остави инкриминиращи документи на несигурно място — и все пак типично за него. Оценката на Нейт за характерите на хората винаги е била неточна. Разглеждайки сега джентълмена, разположил се удобно

срещу него, Ивс се чудеше отново каква щеше да бъде позицията на Дейнджърфийлд, когато му дойдеше времето, което сигурно щеше да стане скоро.

Той поклати глава.

— Едно изцяло глупаво дело. Вие трябва да разкажете това странно събитие на дамите. Може би те ще могат да измислят някакво обяснение — предложи Ивс, не желаейки да притеснява госта си със собствените си заключения относно твърде откровената поема. Ако ѝ се дадеше възможност, Джени щеше да разкрие подозренията си за изпълнението на Нейт в състезанието на римите. Той само можеше да се надява, че това откровение щеше да помогне да се разсеят всички съмнения, които Дейнджърфийлд изпитваше към Нейт.

— И къде са дамите този следобед? Аз се надявах да им имам възможност да им поднеса почитанията си — каза Дейнджърфийлд, очевидно постигнал това, което възнамеряваше да направи.

— Те са заети с една работа от голяма важност — отговори Ивс, сякаш тази тема беше със същото значение като играта, която двамата играеха. — Аз наех господин Джошуа Рейнолдс да нарисова портрета на госпожица Бючамп. Дамите отидоха да се съветват с шивача относно подходящия костюм.

— Аз ще бъда щастлив да го видя. Между другото, исках също да ви благодаря за информацията, която ми дадохте. Аз можах да закупя хубав чифт коне, както и ловджийско куче от конюшната на Трелфол.

— Тогава съм щастлив, че можах да ви услужа — каза Ивс. Той бързо прехвърли на ум новините, които беше получил малко преди пристигането на госта си. Може би, разсъждаваше той, Дейнджърфийлд ще може да бъде склонен да върне услугата и да го снабди с малко информация. В края на краищата имаше някои неща, които неговите очи и уши не можеха да му кажат, неща, които би искал да разбере от Дейнджърфийлд. Но не факти, нищо толкова грубо. Нямахше нещо от Нюгейтската конспирация, което той да не знаеше досега. Обаче как би реагирал Дейнджърфийлд, когато мрежата на Ивс се стегне накрая около Нейт, бе нещо, което не можеше да се предвиди. Ако Джени бе главната му грижа, Дейнджърфийлд можеше да бъде един могъщ съюзник. Но можеше да бъде и могъщ враг, ако избереше противното.

Но как да го накара да говори? Ивс се облегна обратно на стола си. Времето, необходимо за една рутинна обикновена визита, изтече. Щеше да е жалко да загуби тази възможност, трябваше да признае той. Двамата не се срещаха често на четири очи. Или дамите присъстваха, или членовете на клуба, или...

— Вашите услуги към госпожица Бючамп по време на дългото ѝ пътуване към дома заслужават даже по-голяма компенсация — каза Ивс, като се изправи и подбираше внимателно думите си. — Госпожица Бючамп често изразяваше благодарността си за компанията на съгражданите ѝ колонисти. Ние трябва да съжаляваме, че заетостта ви в бизнеса толкова често ви лишава от компания. Отсъствието ви от Роланди бе почувства много осезателно. Аз не съм намерил друг партньор във фехтовката, който да може да се сравни с вашето умение.

Дейнджърфийлд се засмя и също се изправи.

— Вие ме ласкаете, милорд. Би било по-точно да се каже, че не можете да намерите партньор, който да може да се сравни с вашето умение.

— Не, вие сте твърде скромни. Аз се чудя... — Ивс се поколеба за момент, сякаш претегляше едно внезапно хрумване. — Чудя се — тъй като Вие не можете да намерите време да посетите Роланди, т.е., ще ви интересува ли малко практика тук? — той посочи към малката сабя, която носеше Дейнджърфийлд.

— Сега? — Дейнджърфийлд изглеждаше изненадан, но не отказа. Възможно беше да има и още нещо на ум.

Ивс сви рамене, сякаш отговорът нямаше значение.

— Балната зала ще ни предложи достатъчно пространство — и което е по-важно — уединение, помисли той.

Ивс можа да види, че Дейнджърфийлд претегля мотивите му, преценявайки какво ще спечели, преди да реши.

— Много добре. Малко упражнение ще ми се отрази добре след толкова часове, прекарани при съдебни изпълнители и бизнесмени.

Ивс заведе госта си до балната зала, която изглеждаше студена и странно празна без оркестъра и танцьорите. Ако грешеше за своя опонент, осъзна бързо той, ако в края на краищата Дейнджърфийлд беше още един такъв мошеник като Нейт, това можеше да се окаже много голяма грешка и един шанс за тях да се отърват от него веднъж и

завинаги. Кой от двамата бе по-добър във фехтовката, щеше тепърва да се разбере. При Роланди това беше невъзможно да се каже.

Докато те си сваляха саката, жилетките и жабата, Ивс забеляза, че опонентът му не изглеждаше отпуснат поради липсата на упражнения. След като видя, че неговият гост постъпва така, Ивс също си свали обувките. Очевидно Дейнджърфийлд, въпреки свободния си маниер, не приемаше това леко.

— Ще поставяме ли наконечници? — попита Дейнджърфийлд.

Да се бият с голи шпаги? Предизвикателство към смелостта му, или нещо по-зловещо? Ивс се питаше. Той направи няколко въображаеми нападения във въздуха, придвижвайки се към центъра на стаята. Може би Дейнджърфийлд също се надяваше, че нуждата от съсредоточаване върху фехтовачната техника щеше да разпусне езика на неговия опонент. Струваше ли си риска обаче? Ивс се усмихна.

— Много добре, тогава. Както сме.

— Както сме — повтори Дейнджърфийлд.

Ивс вдигна шпагата си.

— Салют.

Те се поздравиха и Дейнджърфийлд показва една бодрост, която се стори позната на Ивс. Техните начални нападения бяха с пробен характер. Вероятно Дейнджърфийлд беше толкова несигурен в него, колкото и Ивс в Дейнджърфийлд, прецени трезво Ивс. Наистина никой от двамата не можеше да бъде достатъчно сигурен в собственото си умение, за да рискува живота си в края на краищата. Дейнджърфийлд имаше доста години войнишки живот зад гърба си, към които Ивс добавяше най-малко още две години разбойнически живот. Всичко, което притежаваше Ивс, бе личната му решимост никога да не бъде побеждаван отново, както се бе случило с Нейт, който го накара да подобри уменията си през последните петнадесет години.

Докато Ивс изглежда ставаше по-уверен, Дейнджърфийлд започна да поема инициативата, търсейки начини да пробие защитата на противника си. Ивс нямаше нищо против това. Нека Дейнджърфийлд да се измори, мислеше той. Междувременно продължаваше съвсем лесно да парира всяко нападение.

— Аз трябва да се извиня, милорд — започна Дейнджърфийлд, отклонявайки шпагата си, за да започне нова атака, — ако споменаването ми на вашата практика по фехтовка онзи ден е

разтревожило леля ви. Ако бях разбрал колко дълбоко чувства тя нещата, никога нямаше да изтърва и сричка.

— Щастлив съм, че го направихте — отговори Ивс. И в това нещо той беше готов да последва Дейнджърфийлд. Зададените му въпроси можеха да се окажат толкова информативни, колкото и предизвиканите отговори. А отговорите на собствените му въпроси можеха да почакаат, докато опонентът му се измори.

— Доста време мина, откакто разисквахме този въпрос. Виждате ли — каза Ивс, спокойно поддържайки темпото, — веднъж в зелените дни на разгорещената ми глупост аз направих едно предизвикателство и бях основателно бит — едно унизително преживяване, което нито Танте, нито аз бихме искали да се повтори.

Дейнджърфийлд беше започнал да се изморява. Тъй като бе избрал атаката, това го принуди да използва много повече усилия от противника си, както и Ивс очакваше.

— Аз не мисля, че това може да се случи сега — каза той.

— Благодаря ви — отговори Ивс, бързо парирайки нападението. За да сме сигурни обаче, че няма да се повтори, Танте ме накара да обеща, че никога повече съзнателно и умишлено няма да предизвикам някого.

— Умишлено — повтори Дейнджърфийлд, посочвайки евентуалната вратичка в обещанието.

Ивс се усмихна. Той започваше да разбира фехтовачния стил на Дейнджърфийлд, който силно зависеше от сложното нападение.

— Естествено, ако умишлено ми натрапят свада...

— Или ако сте били принудени да защитавате личността, или честта си...

— Или, разбира се — каза Ивс, преминавайки внезапно в атака, — в защита на дамите, намиращи се под моя закрила. Тогава трябва да действам — острието на шпагата му леко докосна гърдите на Дейнджърфийлд, точно над сърцето.

— Туш — призна Дейнджърфийлд. Той изглеждаше малко изненадан да се намери победен, помисли Ивс.

Те се разделиха за момент и отново си отдадоха чест с шпагите. Този път, забеляза Ивс, имаше една предпазливост в стойката на опонента му. Неговият маниер сега беше по-внимателен. Добре, ако

Дейнджърфийлд вече не го беше разбрал, той скоро щеше да осъзнае, че Ивс не е човек, с когото можеше да си играе.

Но очевидно Дейнджърфийлд все още имаше много въпроси, докато засилваше атаката си.

— Щастлив съм да знам, че дамите са толкова добре пазени. Примамливото богатство на госпожица Бючамп може да се окаже твърде изкушаващо за някои безскрупулни джентълмени — натърти той.

Ивс беше смутен. Можеше ли Дейнджърфийлд да мисли, че той преследваше богатството на Бючамп? Нейт, той знаеше, щеше наистина да му припише такива намерения. Колко смешно беше да мисли, че Дейнджърфийлд може да търси същата информация като него — да открие доколко може да разчита на другия, за да защити Джени.

— Ако се случи нещо такова — каза Ивс, като направи едно бързо нападение, — аз вярвам, че ще мога да се справя с всеки, с когото госпожица Бючамп не може да се справи сама. Често съм забелязвал, че тя показва една мъдрост и познание на света, далеч надхвърлящи годините ѝ.

— Тя е видяла твърде много ужаси, която никоя дама не би трябвало да познава — отговори сериозно Дейнджърфийлд.

Имаше една нотка в гласа на Дейнджърфийлд, която Ивс не бе забелязал преди. Той изведнъж разбра, че опонентът му сега внимаваше толкова с думите си, колкото и с шпагата. Очевидно Дейнджърфийлд искаше важността на това, което казва, да бъде ясно разбрана.

— Може би защото споделяме едно общо минало — каза Дейнджърфийлд, — госпожица Бючамп ми довери част от преживяванията си около загубата на семейството ѝ. Тъй като самият аз съм участвал във войната, познавам добре нещата, за които тя не говореше, онези неща, които не може да понесе да повтори. Аз се чудя дали Вие съзнавате каква забележителна жена е тя.

Със същата сериозност, Ивс каза тихо:

— Мисля, че го съзнавам. Наистина глупав е мъжът, който предпочита богатството на госпожица Бючамп пред прекрасната ѝ

личност.

И никой от тях двамата не беше глупав. Ивс никога не се бе съмнявал, че отношението на Дейнджърфийлд към Джени беше истинско, а само в това, че то можеше да не преодолее инстинкта му за самосъхранение. Щеше ли той да защити Джени с риск за собствения си живот? При риска Нейт да го предаде?

— За нещастие, светът е пълен с глупаци — продължи Ивс след момент. — И аз се страхувам, че нейният братовчед може да е един от тях.

— Лорд Викърс? — Дейнджърфийлд парира удара в последния момент и се помъчи да запази равновесие. — Един... ненадежден човек, бих казал, доколкото мога да преценя от краткотрайните си впечатления. Обаче ми се струва, че госпожица Бючамп не окуражава ухажването му.

— Викърс не се отказва лесно — каза му Ивс, чудейки се на ум колко ненадежден беше за Дейнджърфийлд Викърс. — Но той ще бъде спрян.

Ако Дейнджърфийлд все още беше в съюз с Нейт, Ивс знаеше, че той трябваше да забележи заплахата в думите, каквато и бе целта му. Той трябваше да разбере, че е по-опасно да се противопостави на Ивс, отколкото на Викърс.

Баронетът, обаче, отговори сериозно:

— Ако има нещо — каквото и да е — което аз мога да направя, за да осигуря безопасността и щастието на госпожица Бючамп, аз ви моля да ме повикате.

Облекчение изпълни Ивс. Да, любовта към Джени щеше да натежи пред другите интереси и лоялности.

— Без съмнение — обеща той.

Но съществуваше още един въпрос, от който той не можеше да се отърве, независимо колко много се опитваше.

— А не се ли проявявате самият Вие като ухажор, Сър Ричард? — и щеше ли щастието на Джени да бъде по-важно от неговото, ако тя го отхвърлеше?

— А, милорд, само ако можех — отговори достатъчно леко Дейнджърфийлд, но в гласа му се чувстваше намек за тъга, за съжаление. — Има няколко неща, които един мъж може да извърши, които го правят неподходящ за ролята на ухажор в очите на жените.

Ако можех да променя миналото... — той сви рамене и вдигна шпагата до нивото на очите си. — За нещастие, първите впечатления на госпожица Бючамп от мен се оформиха, когато аз бях в двусмислено положение с една жена, която определено не беше дама. Такова силно впечатление, страхувам се, е невъзможно да се изтрие.

Ивс напредваше, принуждавайки опонента си да отстъпи назад.

— И все пак Вие спечелихте сигурно място в кръга на приятелите й — напомни той на Дейнджърфийлд.

— Госпожица Бючамп е все още нова в Лондон — отговори Дейнджърфийлд, опитвайки се да задържи позицията си, — и аз съм само едно успокоително напомняне за миналото. Това е всичко. Аз виждам достатъчно добре накъде я водят чувствата й.

Този път Ивс проби защитата на опонента си. Още веднъж острието докосна Дейнджърфийлд и затрептя просто на косъм от гърлото му. Един внезапен изблик на емоция сякаш го доближи още повече. Загубата на контрол разтревожи Ивс, но ако уплаши Дейнджърфийлд, помисли той, може би имаше някакво полза от това.

— Така ли? — попита той.

Джени наблюдаваше с известно почитание как лейди Пертуи слиза от каретата. След един следобед, прекаран в избиране на коприни и безкрайни часове на колебание между два оттенъка на сапфирено синьо и после опипвана и обръщана от шивачката, тя се чувстваше изтощена. Същите дейности, обаче, сякаш бяха заредили с енергия нейната придружителка.

— Един много полезен ден — декларира нейна светлост, докато нахлуваше в къщата и в малката гостна стая. — Сега ни остава да купим само още няколко дреболии за целия ти костюм.

Още ли? Джени направи гримаса при мисълта. Последвайки лейди Пертуи и госпожа Мюлер в стаята, тя веднага потърси удобството на голямото кресло.

— Облеклото ти е изключително важно — напомни й лейди Пертуи, хващайки измъчения й поглед. — Както ще изглеждаш на този портрет, така и ще те помнят в бъдещето след много поколения.

Джени погледна встрани, смутена. Цялата тази идея за портрета я караше да се чувства неловко. Кого щеше да представя една такава

картина? Не Джийн-Мари Бючамп — тя не съществуваше. На нейно място стоеше една мошеничка, една самозванка. Джени не искаше да я помнят такава; тя не искаше да мисли така за себе си.

— Във Викърс, всички Бючампови са нарисувани от много поколения — обясни госпожа Мюлер, което само накара Джени да се чувства още по-зле. — Добре ще е и ти да направиш така. Аз толкова искам и Ивс да го направи. Много пъти да го убедя опитвам се, но той винаги отказва.

Споменаването на името на Ивс сякаш мобилизира лейди Пертуи още повече.

— Къде е негова светлост? — попита тя лакея, който се появи на повикването ѝ. От бала, Джени забеляза, че нейна светлост не изпускаше възможност да се изяви в негово присъствие.

— Аз вярвам, че негова светлост е все още със Сър Ричард в балната зала, милейди.

Въображението на Джени ли проработи, или лакеят изглеждаше леко притеснен при предоставянето на тази информация? Какво можеха при всички случаи да разискват двамата мъже в балната зала?

— Аз ще ги помоля да се присъединят към нас за чая, нали? — каза Джени, като скочи права. Вероятно лейди Пертуи щеше да отдаде нейния внезапен изблик на енергия на едно нетърпение да види ухажора си, но нищо не можеше да се направи за това.

Чак когато стигна до вратата на залата, тя чу звука на гласовете и един металически звън, което не можеше да бъде нищо друго, освен срещането на шпаги. Уплашена, тя бързо отвори вратата и се втурна вътре.

Двамата мъже бяха заети с близък бой. В горещината на усилията си, те се бяха съблекли по ризи и свободата на движенията им още повече ги разголваше. На Джени ѝ трябваше само един момент, за да разпознае нотка на смях в гласовете им. Двамата явно се наслаждаваха много на тази си спортна среща и изглеждаше, че въпреки опитите да се победят, те са напълно в съгласие един с друг.

Това, което ужаси и накара Джени да замръзне на мястото си, беше гледката от голия гръден кош на Ивс, гладък и мускулист, но пресечен от един груб белег от край до край.

Измина един момент, преди тя да разбере, че джентълмените са забелязали нейното появяване и спряха битката си. Те също ясно

забелязаха, че тя гледа втренчено Ивс. Той мълчаливо закопча ризата си, давайки възможност на Джени да заговори най-после.

— Вие ме ужасихте, и двамата — скара им се тя от най-горното стъпало на стълбата с ръка на сърцето. — От шума, който правехте, аз очаквах да намеря пода покрит с кръв. Започвам да разбирам защо госпожа Мюлер намира упражненията по фехтовка толкова обезпокоителни.

— Обаче вие сега виждате, че страховете ви са били напразни — отговори Ричард, пресягайки се за жилетката си. — Както виждате, ние и двамата сме непокътнати и само задъхани — той изглежда се опитваше да я успокои и за други неща.

Придавайки се спокоен вид, без да се чувства спокойна, Джени каза:

— И жадни, смея да предположа, след толкова усилия. Госпожа Мюлер е поръчала чая и ви кани, джентълмени, да се присъедините към нас.

— Да, разбира се, веднага щом се приготвим за дамска компания — каза Ивс с хладнокръвно и непроницаемо изражение. Имаше едно открито задоволство върху лицето му, една откритая радост от сблъсъка на умение срещу умението в момента, преди Джени да ги прекъсне и тя съжали щом видя, че то изчезва.

— Благодаря ти, госпожице Бючамп.

Джени знаеше, че бузите ѝ са изчервени, когато се върна в гостната, знаеше какво другите сигурно подозират, но не можеше да направи нищо. По време на чая тя остана мълчалива и отговаряше само, когато се обръщаха директно към нея. Трябваше да си напомня да не зяпа Ивс. Гледката на този белег я преследваше. Въпреки че той седеше облечен отново с обичайното си скромно облекло, тя виждаше само представата за голия му гръден кош. Нищо чудно, че госпожа Мюлер побледня само при споменаването на фехтовката, ако това беше резултатът от нея.

Една тревожна мисъл премина през съзнанието ѝ. Ивс не беше човек, който можеше да бъде въввлечен в безсмислени караници. Като чест посетител на кралския двор, той бе човек, който вярваше преди всичко в ефикасността на думите при разрешаване на проблемите и напрегнатите ситуации. Това наистина не можеше да е резултат от дуела му с Нейт.

Не, невъзможно. От разказа на Нейт, Джени повярва, че той едва е спасил живота си. Но въпреки това, мисълта не я напускаше.

Беше неизбежно, че Ивс щеше да забележи нейната разсеяност, макар че придружителката и домакинята ѝ не го направиха. Когато те се завърнаха към заниманията си след чая, той я задържа за момент, заставайки пред нея на вратата. Движението, което направи, бе грациозно, но същевременно ефективно.

— Аз съжалявам, че си притеснена от това, което видя днес, госпожице Бючамп — каза ѝ той тихо.

— Чувствам се глупаво сега — призна тя, знаейки, че смутеният ѝ вид беше свидетелство за това. — Но отначало аз помислих, че вие щяхте да се убиеете един друг — щеше да бъде по-добре, помисли тя, да претендира, че това беше всичко, което я е разстроило.

— Външният вид на нещата често заблуждава — съгласи се той. — Но не споменавам това заради фехтовката, а заради моя белег. Това беше толкова отдавна, че забравям колко шокиращо трябва да изглежда.

Значи той нямаше да я остави да се измъкне с любезни неистини. И все пак отговорът му беше една очевидна лъжа, осъзна Джени, първата, в която го хващаше. Както и да се е стигнало до това, то не бе нещо, което можеше да се забрави. Тя можеше да го види по стиснатите му челюсти.

Разбира се, помисли тя, това беше знакът на поражението, който той мразеше. Болезненото му изражение, обаче, незабавно ѝ каза нещо друго. Това беше самият белег — обезобразяването на личността му — към което той бе чувствителен. Не ѝ беше минавало през ум преди, че мнението ѝ — или това на когото и да било — за вида му, имаше значение за Ивс. Това даже повече от самия белег го правеше да изглежда раним.

Тя трябваше да каже нещо, каквото и да е, за да изличи този наранен поглед от очите му.

— Ако изглеждах шокирана, милорд — отговори тя внимателно, — това е защото съм виждала подобни белези преди, макар и не често върху живи тела. Ужасната жестокост, която може да се очаква в една страна, където скитат диви банди от индианци, е още по-ужасяваща, когато се открие в цивилизацията — сега беше страшно важно той да разбере, че не грозотата я е шокирала, а жестокостта зад нея.

— Такава диващина съществува навсякъде, страхувам се — каза Ивс, сега по-спокоен. — Тя може да е прикрита от цивилизацията, но не и унищожена.

— А Вашите упражнения с шпагата — попита Джени, — не са ли част от същата диващина? — Ивс и Ричард можеха да се разбират добре, но цялото това умение и енергия сигурно бяха насочени към някаква цел — проливането на нечия кръв. Тя се страхуваше сега. Може би, като Суки, искаше да се убеди, че положението им можеше да продължи по този начин, но явно не беше така. И все пак тя копнееше да задържи злото и да останат всички в безопасност. Всички. Даже Ивс.

— Диващина? Но не, шпагата е най-честното и справедливо оръжие — Ивс се подпря на рамката на вратата, подбирайки думите си. — Един мъж с шпага в ръка контролира съдбата си. Няма нищо потайно в една шпага — тя не е оръжие за удар в гърба. Нито може да бъде използвана от засада, или от разстояние като пистолет. Не, един мъж с шпага трябва да посрещне опонента си честно, лице в лице и не може да избегне последствията от действията си — той я погледна и тя знаеше, че каквото и да станеше, той нямаше да се разубеди. — На какво повече може един мъж да се надява, освен една честна и справедлива битка?

— Изобщо на никаква битка — опита се тя, въпреки че знаеше, че е безполезно.

Той поклати тъжно глава.

— А, толкова цивилизовани ние още не сме станали. Между другото, аз не съм сигурен, че такава ситуация ще е за предпочитане. Има неща, които човек трябва да цени достатъчно високо, за да се бие за тях — любимите хора, справедливостта, честта, истината...

Ядосана заради ясната решимост на Ивс да търси отмъщение и ужилена от постоянното му повтаряне за добродетелите на честността и истината, Джени възкликна:

— Истината ли, милорд? Истината е твърде често оръжие на жестокостта, както съм виждала. Аз не бих защитавала толкова горещо една добродетел, която е толкова често манипулирана.

Ивс изненадващо се разсмя и се съгласи.

— Ти си права, разбира се. Не само че е жестока, но често е и най-голямата измамница от всички. Какво казва Конгрив? „Няма друга

маска като откритата истина, която прикрива лъжите, както да вървиш гол е най-добрият маскарад“.

Той прозвуча така, сякаш се смееше на една шега и това също я ядоса.

— Тогава какво е тази честност, която вие цените толкова много?

Той се поколеба, сякаш търсеше отговор вътре в себе си, след което пристъпи по-близо.

— Честност със себе си — каза той накрая, гледайки я, — и честност в приятелството.

Значи всичко беше така, както Джени бе подозирала, когато за пръв път видя Ивс и Нейт заедно в Нюгейт. Най-голямото — непростимо — престъпление, беше измяната на приятелството.

Но тук имаше и нещо друго. Честност със себе си, каза той. Джени помисли, че през последните няколко месеца беше видяла някои твърде брутални истини, без да трепне. Престоят ѝ в Нюгейт не окуражаваше илюзиите. И все пак тя подозираше, че Ивс смята, че тя храни илюзии — в отношението си на братовчедка към Нейт, предполагаше тя.

Джени се замисли отново какво ли е направил Нейт на Ивс, за да си спечели такава враждебност. Как го е измамил? Как е предал тяхното приятелство?

И тъй като честността със себе си беше хитът на деня, как го бе направила тя?

Независимо за какво се опитваше Джени да мисли през този и следващия ден, образът на обезобразения гръден кош на Ивс стоеше непрекъснато пред очите ѝ. Тя отчаяно искаше да разреши загадката как се е случило това, но не смееше да пита Ивс и нямаше възможност да разпита насаме леля му. Надеждите ѝ за една тиха семейна вечеря в неделя — и един шанс за тих разговор на четири очи с госпожа Мюлер — бяха разбити от посещението на пастора от близкото до имението Викърс село.

Дже така разочарована, Джени трябваше да признае, че Преподобният Доктор Уорен, един свеж осемдесетгодишен мъж, беше очарователен. Малък джентълмен, с една чисто бяла тонзура на главата, той беше обучавал децата от близките благороднически домове и гледаше все още на бившите си ученици като на деца. Великият и могъщ лорд Ивс, един мъж с огромно влияние при двора, бе за него все още едно срамежливо и прилежно малко момче. Неговото отношение към благородния домакин можеше да накара Джени да се разсмее — но приказките му не се въртяха около бившите му ученици и източника на толкова много от тревогите на Джени.

— Натаниъл просто трябва да послуша разума — заяви старият мъж и не за първи път тази вечер. — Ти си направил един добър, един благороден акт, Уолфрам, като си приел наемателите му и си се погрижил да не останат без прехрана — което аз винаги съм могъл да очаквам от теб.

За момент Джени бе изненадана да чуе някой друг, освен госпожа Мюлер, да говори за Ивс по такъв благоприятен начин. Възрастният пастор, обаче, изглеждаше толкова невинен, толкова възмутен от грубостта, че тя прие, че той вижда всички хора като предимно добри. Тогава, значи, и младият Уолфрам е бил толкова любезен и добър и Доктор Уорен просто никога не е забелязал промените в бившия си ученик, предположи тя.

— Но това не е разрешение — продължи той да говори по същата тема. — Тези хора искат да се завърнат в собствените си домове. Ами да, фамилията Партридж е живяла във Викърс от славните дни на Добрата кралица Бес. Младият Уолтър — той е кръстен на името на последния граф, ти знаеш — плачеше, когато си събираше нещата. Кажи ми сега, ако можеш, кой нов лакей може да познава Викърс толкова добре като него, който е израснал там?

Джени, еднакво възмутена, не знаеше накъде да гледа. Начело на масата, с мрачно изражение и ледени очи, Ивс отговори с учудващо спокойствие.

— Ти можеш да откриеш, че е даже трудно да получиш час за разговор с Викърс — каза той, не студено, а сякаш искаше да смекчи удара. — Той е изключително зает напоследък и рядко може да бъде намерен в къщи.

Можеше да бъде по-подходящо, помисли Джени с известна горчивина, да се каже, че Нейт никога не можеше да бъде намерен, когато човек имаше нужда от него. И когато биваше намерен, той бе експерт в избягването на неприятни теми. Не й се искаше да признае, че Ивс можеше да се окаже прав за всичко, но ако той възнамеряваше да предупреди пастора, че Нейт щеше да му се изплъзне, неговата преценка вероятно беше твърде акуратна — и това бе даже по-неприятно да се види, отколкото лошите дела на Нейт.

Но очевидно Доктор Уорен не можеше да бъде лесно шокиран.

— О, аз знам, аз знам — каза той. Едно огънче в очите му накара внезапно Джени да преразгледа мнението си за неговия житейски опит. — Кафенета, клубове и игрални домове — когато не преследва някоя... — той се закашля, сякаш нещо му влезе в кривото гърло. — Еее... забравих какво исках да кажа.

Той може и да беше забравил, но Джени лесно можа да отгатне останалото. Това ли бе наистина репутацията на Нейт в къщи — комарджия и женкар?

С лека усмивка, Ивс отговори:

— Викърс има много обществени задължения.

— Той има и други задължения и трябва да бъде накаран да ги посрещне — страстният изблик на преподобния беше последван от кротък поглед на извинение. — Аз трябва да запазя речите си за Натаниъл и да не произнасям тиради пред невинните.

— Ти можеш да направиш добре, сър, ако помолиш госпожица Бючамп да се намеси в защита на наемателите — каза Ивс, облягайки се назад. Джени стана незабавно подозрителна й го гледаше с крайчето на окото си, но не можа да разбере нищо от намеренията му. — Нейният братовчед я обсипва с вниманието си — продължи той. — Като ухажор, той би трябвало да поиска да задоволи желанията й, за да покаже предаността си.

Пълен с надежда, Доктор Уорен се обърна към Джени, гледайки я за отговор. Смутена, тя гледаше в чинията си, пълна с печен лебед със стафиди. Разговорът бързо развали апетита й.

— Когато лорд Викърс ми каза за действията си — каза тя накрая — аз изразих силната си загриженост и неодобрение — но без успех, страхувам се. Поради някаква причина, която не разбирам, той изглежда чувства, че тези хора го критикуват и шпионират.

— Не е ли това типично за Натаниъл? — каза Доктор Уорен за нейна изненада. — Направи му добрина и той ще търси скрити мотиви. Точно като стария граф. Той е твоят прапрадядо, скъпа моя — каза той на Джени. — Аз го помня като един много нещастен човек, винаги нуждаещ се от контрол.

— Аз никога не съм го познавал, — спомена Ивс, — но съм чувал много приказки за неговия нрав. Хората все още се кръстят, когато чуят името му.

— Много нещастен човек наистина — съгласи се Джени. — Защото ми казаха, че е изгонил всичките си деца — тя не спомена кой й го каза. Лъжите я караха да се чувства зле и гледаше да ги избягва, когато може.

— Наистина го направи — преподобният джентълмен поклати глава при мисълта за такова едно нещастие. — Последният граф беше най-късметлия — той можа да избяга в Лондон, но другите... — той поклати глава отново. — След писмото ти, Уолфрам, семейството ми е все в ума — продължи пасторът. — Нямах голям успех при изпълнението на задачата, която ти ми постави. Хората, които са се грижили за лейди Евгения през последните й дни са емигрирали. Но моето разследване съживи много спомени, много спомени.

Уплашена, Джени стискаше салфетката в скута си. Какво замисляше Ивс сега, чудеше се тя с увеличаваща се тревога. Търсеше едно дете? Само ако познаваше по-добре правилата на наследяването и

клаузите от завещанието на покойния лорд Викърс. Наистина един син на лейди Евгения, даже ако беше законен /което изглеждаше съмнително/, не можеше да измести Нейт?

Такъв син, обаче, можеше да се окаже наследник, ако Нейт загинеше, без да остави завещание, осъзна тя.

Пасторът обаче, само се смееше тихо на себе си, развеселен от някакъв древен спомен и очевидно не съзнаващ изобщо раздвижването на духовете в стаята, което бе причинил.

— Аз често съм се чудил къде накрая е слязъл на брега Дивият Джак — каза той. — Това беше вашият прачичо, скъпа моя — каза й той. — Срамът на семейството, обаче един чаровник. И добър приятел.

— Обаче, сър — каза Ивс и явно интересът му бе събуден, — той е бил загубен в морето.

С блещукащи очи, пасторът отговори:

— Така казват, така казват. Но Джак винаги е бил един непредвидим разбойник. Той имаше качеството да се изгубва точно там, където искаше — засмивайки се отново над някаква припомнена поразия, старият джентълмен отпи малко от виното си.

— Може ли един мъж да напусне семейството си и никога да не погледне обратно, никога да не се свърже с него? — попита Джени, знаейки, че Ивс би очаквал от нея да покаже интерес. В края на краищата, предполагаше се, че това е нейното семейство. Вътрешно, обаче, тя се сви. Един законен син на Дивия Джак Бючамп щеше да измести Нейт като граф, а тя щеше да остане в същия този капан.

— Госпожица Бючамп преживява дълбоко загубата на семейството си — каза Ивс, сякаш обясняваше собствения си интерес за откриване други членове на фамилията.

— Както може да се очаква — забеляза Доктор Уорен, усмихвайки се на Джени. Той помисли над въпроса на Ивс за момент. — Аз смея да кажа, че Джак може да е усетил, че ще е по-добре за всички заинтересовани, ако изчезне напълно. Връзките му с контрабандистите, ти знаеш... Лейди Евгения, бедната душа, щеше вероятно да поддържа връзка с него въпреки всичко, но тя умря скоро след това.

Джени можеше да види как колелцата и предавките се движат зад интелигентните очи на Ивс. Внезапно тя осъзна, че търсенето на друг наследник можеше и да се окаже добро нещо — ако това му

попречеше да предприеме по-агресивни мерки междувременно. Ако един такъв наследник бъдеше открит, обаче, това щеше да означава, че тя е откраднала част от неговото наследство. Може би даже Ивс щеше да ѝ позволи да върне парите на някой друг, освен Нейт.

А Нейт? Той можеше да бъде върнат в затвора за длъжници. Като се имаше предвид колко лошо той се справяше, със своите отговорности, заслужаваше да изгуби положението си, но не, помисли тя, да бъде изпратен обратно в Нюгейт. Уплашена, тя осъзна, че повече не е в състояние да отгатне какво Нейт можеше да направи или да не направи, за да запази своя статус — и свободата си.

Джени не можа да обърне много внимание на разговора по време на десерта и след това. Беше едно облекчение, когато госпожа Мюлер накрая ѝ даде сигнал да се оттеглят и те оставиха джентълмените с виното им. Двете жени пиеха мълчаливо чай в гостната, докато Джени упорито продължаваше работата си с иглата. Едно парче дантела държеше ръцете на госпожа Мюлер заети, но съзнанието ѝ очевидно бе заето с други неща.

— Джени — каза тя накрая, — мислиш ли, че ако на твоя братовчед говориш, да му повлияеш ти можеш?

Поглеждайки нагоре, Джени видя страх в чертите на по-възрастната жена — същият страх, който беше показала, когато бяха споменати упражнението по фехтовка на Ивс.

— Ще се опитам — каза Джени, надявайки се да я успокои. — Ако лорд Викърс може да бъде повлиян от моето откровено увещание, аз няма да пожалея силите си за това.

— Докато очакваме резултат, аз задължена дълбоко ще съм ти — каза госпожа Мюлер, очевидно съзнавайки трудността на задачата. — Това може да стане много лошо, мисля аз. О, Джени, — възкликна тя, — какво ще направи Уолфрам, аз не знам. Сега той се въздържа, но докога? Аз питам. Аз чакам, чакам всеки ден сламката, която може да счупи гърбицата на камилата.

— Успокойте се, скъпа госпожо — молеше се Джени, не исайки да гледа вдовицата така разстроена. — Джентълмените ще се върнат скоро. Вие не бихте искали да ви заварят в това положение.

— Пфу — каза госпожа Мюлер, изваждайки носната си кърпичка от джоба, скрит в полите ѝ. — Тези двамата аз ги познавам отдавна. Те

клюкарстват като стари жени, само че вместо за живите, те говорят за отдавна умрелите древни римляни.

И може би, помисли Джени, за някои Бючампови, починали не толкова отдавна. Най-малкото сега се бе върнала възможността за един разговор насаме с госпожа Мюлер.

— Вие знаете ли защо Ивс и Викърс са във вражда? — попита меко, но твърде настойчиво Джени.

— Не, не — каза госпожа Мюлер, прехапвайки устната си. — Да ми се довери той няма. Да си държа устата затворена Уолфрам не ми вярва. Те бяха приятели на времето. Отначало всичко беше добре — и после... нещо се случи, нещо ужасно и всичко се промени. Какво е то аз не знам, но знам, че за да види твоя братовчед съсипан, Уолф всичко би направил.

Джени потръпна и се чудеше колцина още можеха да бъдат съсипани от този фанатизъм. Оставяйки настрана ръкоделието си, тя пресече стаята и седна до краката на вдовицата, както за собствено, така и за нейно успокоение.

— Братовчед ми, ми каза, че Ивс умишлено го е държал в Нюгейт — каза тя, смеейки накрая да направи гласно обвинението, — че той е знаел за... смъртта на баща ми и че Нейт, като лорд Викърс е можел да плати всичките си дългове — кажи ми, че това не е истина, молеше се на ум Джени. Кажи ми, че той не е способен, да извърши едно толкова жестоко нещо.

Колко жестоко беше то, само тя можеше да разбере. Нейт може и да не беше изпитвал ужасите на общия затвор, но това, което той знаеше, бе достатъчно грозно. Може би в това се криеше причината и за сегашното му поведение, помисли тя. Никой не можеше да издържи дълго деградацията в Нюгейт, за да бъде повлиян от нея. Тя погледна към вдовицата, надявайки се на отрицателен отговор.

Неспособна да отговори, госпожа Мюлер притисна пръстите си до треперещите устни.

— Това е истина — успя да каже тя накрая. — Пред мен той го призна, но все пак да обясни отказа — тя хвана отново дланите на Джени. — Но аз познавам толкова добре сърцето на Уолфрам. Трябва да е ужасно, това нещо, което го кара да постъпва така.

Една вълна от дълбоко разочарование нахлу в душата на Джени. Тя можеше сега да признае на себе си колко дълбоко се бе надявала да

открие, че обвинението на Нейт е било фалшиво. Тя толкова много искаше Ивс да е добър и любезен, както така често изглеждаше.

Можеше ли да има по-ужасна постъпка — даже измяната на приятелството — която да заслужаваше такова строго наказание? Джени би разбрала скъсването на всички връзки, но Ивс беше поставил Нейт в един жив ад. Според Нейт, Ивс също се бе опитал да го убие.

— Аз знам, че те са имали дуел — каза тя. Веднага споменът за този жесток белег се върна в съзнанието ѝ.

— Аз помня това всеки ден — каза госпожа Мюлер, почти шепнейки и стисна ръката на Джени за успокоение. — Ние бяхме толкова близо до загубата на Уолф.

Тогава това трябва да е било дуелът с Нейт, който го е обезобразил толкова ужасно. Очевидно в разказа на Нейт са липсвали някои съществени детайли, детайли, които трябва да са били умишлено спестени.

— Това можеше да стане убийство — продължи госпожа Мюлер с внезапен прилив на сила. — Уолфрам беше само едно момче на седемнадесет години! Нейт е само с пет години по-възрастен, но съществува голяма разлика между момче, което току-що приключва учението си и един мъж, живеещ вече няколко години в града, нали?

Само момче? Главата на Джени се замая. Нейт беше казал, че Ивс го е предизвикал до гроба на графа, а той бе починал преди помалко от осем години. Нямаше ли нещо в разказа на Нейт, на което тя можеше да вярва? Трябваше да има, каза си Джени, тъй като принципното обвинение срещу Ивс беше очевидно вярно. Тя погледна по-възрастната жена за повече подробности.

Изражението на вдовицата стана отвлечено, докато тя преравяше паметта си.

— Аз си бях у дома в ХанOVER и мислех, че всичко е наред. Спомням си, че в последното му писмо той споменава за много опити да получи извинение за приятеля си Джон. След това пристигна бързо съобщение, че Уолфрам може да умре. Аз отидох и го намерих...

Тя потрепери. На Джени ѝ трябваше малко въображение, за да разбере защо.

— Казаха, че Уолф отпътувал за Лондон, за да намери приятеля си — продължаваше госпожа Мюлер с едва доловим глас, — и тогава в

клуба той го обижда, много пъти, докато предизвикателството е дадено. Те се дуелирали веднага. Не би ли помислила, че по-възрастните мъже би трябвало да са по-хладнокръвни и да извинят разгорещеността на момчето? Но не, това, което той могъл да направи, не е било защита. Ако си видяла... — тя заплака тихо.

Това, което Джени беше видяла, трябва да е било нищо в сравнение с прясната рана, отворена и кървяща. Даже сега, помисли Джени, след толкова много години, бе мъчително да се гледа белега. Такава грозна рана не можеше да е причинена единствено при самозащита, знаеше тя. Нейт не можеше да бъде обвинен за започването на свадата, но, очевидно, след като веднъж дуелът е започнал, никакви съображения за момчето, неговата неопитност или емоционално състояние не са спрели ръката му.

Вместо отговори, всичко, което Джени успя да направи, беше да повдигне нови въпроси, но тя не смееше да продължи да разпитва вдовицата. Оставането им сами нямаше да продължи още много дълго. Във всеки случай, тя не искаше да разстройва допълнително по-възрастната жена, което продължаването на темата със сигурност щеше да постигне.

— Хайде стига — каза Джени, избърсвайки сълзите на вдовицата с кърпичката си. — Ако Ивс ви намери разплакана, ще ни се кара и на двете. И как ще изглежда това на нашия гост?

Взимайки кърпичката, госпожа Мюлер попи сълзите си още веднъж.

— Аз съм добре сега. Може би ако седна тук в сянката, Уолфрам няма да забележи нищо.

— Вие знаете, че той забелязва всичко — каза Джени игриво.

— Аз също виждам нещата — каза тихо госпожа Мюлер с толкова сериозен глас, че Джени премига от изненада. Вдовицата се наведе напред и взе лицето на Джени в дланите си, нежно отмахвайки един паднал над веждата ѝ кичур. — Ти си разтревожена. Тук и тук са се появили бръчки. Не оставяй този проблем с братовчед ти да те тревожи толкова много.

Искрено трогната, Джени изпита нов пристъп на вина. Колко лъжливо тя се отплащаше на тази доброта!

— Аз трябва да премисля много неща — призна тя, поглеждайки встрани, — трябва да прехвърля много неща в съзнанието си.

Вдовицата кимна разбиращо.

— Понякога човек трябва да мисли дълго и сам. Но понякога помага да се сподели с друг. Когато имаш нужда от това, ела при мен. Аз знам, че Уолфрам не вярва на езика ми, но... — тя намигна. — Той не знае всичко. Даже от него аз имам някои малки тайни. Ще запомниш това, нали?

— Ще го запомня — обеща Джени.

Джени помнеше. Тя помнеше твърде много неща. Късно през нощта, слушайки далечните звуци на Бах, идващи от салона за музика, тя нямаше какво друго да прави в голямото легло със завеси, освен да лежи, да мисли и да си спомня. Първата ѝ среща с Нейт, разказът му, който така привлече симпатията ѝ — всичко все още бе ясно в съзнанието ѝ. Картината, която той нарисуваше беше толкова жива — двама мъже на гроба на един обичан приятел и чичо, една внезапна свада, предизвикателството дадено и прието. Една толкова жива картина — и всичко това беше лъжа.

Не, не съвсем всичко, напомни си Джени. Госпожа Мюлер призна, че Ивс умишлено е държал Нейт далеч от наследството му, държал го е в затвора. Направил го е, като точно е знаел на какъв ад обрича предишния си приятел. Нямаше спасение от този единствен ужасен акт, независимо как Джени се опитваше да го заобиколи. Това, което той беше направил на Нейт, не бе по-различно от стореното ѝ от госпожа Рансъм, не по-малко ужасно или несправедливо. Кошмарите ѝ за лудостта на Женския затвор и спомените за Диймс и неговите заплахи бяха едно постоянно напомняне за постъпката на Ивс.

Това че Нейт очевидно не беше такъв, за какъвто го мислеше, не променяше нещата. Реализацията бе болезнена, но това също беше факт, който е невъзможно да се избегне. Това, което най-много тормозеше Джени, бе споменът колко лесно се бе поддавала. Толкова любезен, толкова джентълмен изглеждаше той, но нейният ангел хранител беше изцапан и паднал в Нюгейт. Тя даже не можеше да обвини Нюгейт за това какъв човек излезе Нейт, тъй като стана ясно от разказа на Доктор Уорен, че той винаги е бил слаб.

Всичко това не извиняваше поведението на Ивс, обаче. То не беше причина да се лиши Нейт от наследство. Въпреки че Нейт измени

на нейното приятелство, Джени не би го обрела на една жива смърт в Нюгейт. Тя просто искаше да се освободи от него и от измамата, в която той я въвлече.

Сега тя често мислеше за възможността, която ѝ предложи Ричард. Знаеше, че всеки момент, в който продължаваше да се намира в това положение, я караше да затъва по-дълбоко в тинята на нейното самозванство. Но как тя можеше да напусне? Да си отиде означаваше подозренията да паднат върху тези, които я придружаваха — Ричард и Суки. Ако избягаше, щеше да ги принуди да направят същото. Ричард, както пословичната котка, щеше винаги да пада на краката си, предполагаше тя, обаче толкова внимателно планираното му оттегляне като уважаван баронет щеше да бъде разрушено. Колкото до Суки, тя вече призна на Джени копнежа си за тиха почтеност и избора си да остане на едно място.

Джени трябваше да признае, че в решението ѝ да остане и да изчака събитията се криеше нещо повече от това да предпази приятелите си. Тя искаше да разбере какво се е случило между Ивс и Нейт. Да напусне и никога да не узнае развързката, да се чуди винаги след това дали интригите на Ивс са довели до проливане на кръв и то може би неговата собствена — това тя не можеше да понесе.

Така че вместо да избяга, тя позволи да бъде ръководена в сложния живот на лондонското общество. Тя седеше за портрета си, където имаше даже повече време да размишлява над съдбата си. Тъй като студиото на господин Рейнолдс беше често пълно с посетители — и наистина то почти бе толкова салон, колкото и работно място — Джени откри, че често може да се абстрахира от разговорите, които се водеха около нея.

Това беше едно странно чувство — да бъде подготвяна с часове, за да седи официално облечена и мълчалива, докато дами и джентълмени гледат и разговарят, често за нея. Понякога Джени се чувстваше част от фона, както различните платна по стените. Да претендира по цял ден, всеки ден, че е някоя друга, вече ѝ донесе едно усещане за нереалност; сега то се засили. Но по-лошото беше, че колкото по-дълго тя седеше и мислеше, толкова повече започна да се страхува, че никога няма да може да избяга, даже и с помощта на Ричард.

Работата по портрета бе напреднала много, когато един ден Сър Ричард дойде да види как върви. В своя ъгъл на салона, госпожа Мюлер скочи тревожно, след което отново седна, разпознавайки новия гост. След един поклон към Джени, Ричард се обърна, за да целуне ръка на вдовицата.

— Аз съм обиден, мадам, че вие изглеждате толкова разочарована да ме видите — каза той шеговито.

Тази негова шега причини едно доволно зачервяване по бузите на госпожа Мюлер.

— О не, не съм разочарована — каза тя. — Просто очаквам лейди Пертуи. Тя обеща да дойде в два часа, за да поседи с Джени и сега е вече два и двадесет минути. Очакват ме на друго място.

— Разбирам, че не обичате да карате приятелите си да ви чакат — Ричард удари с тривърхата шапка ботушите си, колебаейки се за момент. — Мадам, моят екипаж чака долу. Ще бъда щастлив, ако моят човек ви закара докъдето отивате. Без съмнение лейди Пертуи ще се появи след пет, или десет минути. Ще бъде ли чак толкова неподходящо, ако господин Рейнолдс и аз си правим компания през тези няколко минути, докато тя дойде? Сестрата на господин Рейнолдс също е долу, за да запазим правилата на приличието — убеждаваше я той.

Госпожа Мюлер изглеждаше нерешителна, но Джени знаеше, че няма търпение да се срещне с приятелите си — членове на Германското общество, които не бяха част от техния обикновен социален кръг. Накрая тя каза, търсейки подкрепа:

— Лейди Пертуи ще разбере ли? Няма ли да си помисли някой нещо нередно?

— В студиото на господин Рейнолдс? — попита Ричард, сякаш самият въпрос беше смешен. — Невъзможно! Но ако вие сте и най-малко загрижена, разбира се, че би трябвало да изчакате. Какво значение имат още пет или петнадесет минути?

Дължината на забавянето се бе увеличила леко през последните няколко минути, забеляза Джени.

— И вие нямате нищо против? — попита госпожа Мюлер, по-малко колебливо, започвайки да събира вещите си.

— Ще бъда щастлив да ви услужа — Ричард се поклони галантно.

— Добре, може би, ако вие наистина нямате нищо против...

С много суетене и извинения, накрая госпожа Мюлер си тръгна. Нейното напускане за Джени беше предрешено, тъй като Ричард веднага започна своите лукави маневри. Обаче не беше ясно какво спечели той от усилията си. Даже Ричард не можеше лесно да примами господин Рейнолдс далеч от платното му.

Докато художникът почистваше четката си, той поздрави Ричард и го покани да наблюдава работата.

— Разрешено ли е на вашия модел да говори днес? — попита Ричард.

— Тя може даже да бърбри като сврака — каза портретистът с високия си глас, — само да не си движи ръцете.

Ричард седна до стената на стаята и се настани удобно.

— И какво мислите за работата на господин Рейнолдс? — попита той Джени.

Поглеждайки вгълбения върху платното художник, Джени помисли как да отговори. Портретът беше прекрасен — но това не беше тя. Това елегантно създание в ажурната рокля с широки поли, тази покрита с бижута жена, седяща на фона на класически скулптури и колони, бе една непозната.

— Работата на господин Рейнолдс е винаги превъзходна — каза тя, надявайки се, че художникът няма да усети двойствеността в нейното заявление.

Ричард, разбира се, не можеше да бъде излъган. Усмивайки се, той каза:

— Въпреки че не това е начинът, по който аз бих ви нарисувал. Аз бих ви нарисувал като една изкусителка, в черно кадифе със златна наметка и ръбове — роклята, която носехте в деня, когато Ивс дойде в килията в Нюгейт — и излегнала се чувствено.

— Ричард! — извика тя уплашено, загубвайки самообладание. Как той можеше да говори така пред друг човек?

Художникът незабавно хвърли четката си и се приближи до модела си с не съвсем приятелско изражение.

— Госпожице Бючамп, аз трябва да настоя да стоите неподвижно — каза ѝ той за нейно учудване и напълно игнорирайки неморалното предложение на Ричард. Толкова ли беше съсредоточен в работата си, че нищо друго нямаше значение за него? — Говорете, ако желаете, но

не движете ръцете си. И вие — той посочи към Ричард, — ако не можете да се държите като джентълмен, отивайте си, а аз ще извикам една от прислужниците да поседи с нас.

Да се държи като джентълмен? Това ли бе всичко, което той имаше да каже? Джени се чудеше на отношението на художника.

— Толкова съжалявам, сър — каза Ричард, говорейки твърде бавно. — Страхувам се, че госпожица Бючамп беше внезапно изненадана от новините за годежа на една приятелка.

За нейно объркване, художникът отговори достатъчно меко:

— Добре, добре, не я изненадвайте отново.

— Не разбра ли? — попита Ричард след малко, когато художникът възобнови своя съсредоточен труд. — Докато не му викнеш в ухото, Рейнолдс не чува нито, предполагам, че може да чете движението на устните твърде добре, но оттам той не ме вижда и не гледа лицето ти.

— Ами ако лейди Пертуи се появи? — попита Джени, ядосана от това как я уплаши той.

— О, аз не мисля, че тя ще дойде твърде скоро. Знаеш ли, сега ми дойде на ум, че тя може да е объркала часа, защото я срещнах само преди няколко минути — каза невинно той.

— Не съм изненадана ни най-малко — против волята си, Джени не можа да се въздържи да не се усмихне. — Нещастник.

— Моята приятелка, т.е., ти, изглеждаш повече такава. Ти изглеждаш твърде тъжна, Джени. Трябва да се смееш на света. Спомняш ли си как се чувстваше, когато излезе от офиса на адвоката? Дръж се за това чувство.

— Не мога, Ричард — каза Джени и усмивката ѝ бързо отлетя. Ситуацията се беше променила твърде много. — Не искам да лъжа госпожа Мюлер и света. Нищо вече не е така, както го мислех отначало и убеждението, което ме поддържаше толкова дълго — вярата, че ние правим нещо благородно и добро — е разклатена.

— Нейт.

— Да — тя въздъхна. Беше едно облекчение да го признае на глас. — О, аз знам, че е истина хвърлянето му в затвора от Ивс, но за останалото... — внезапно на Джени ѝ хрумна, че тя не беше единствената личност, засегната от измамата на Нейт. — Ричард, върна ли ти Нейт вложените пари?

Ричард опъна дългите си крака.

— Засега се въздържа, но не отказва. Това не смее да направи. Аз съм, в края на краищата, не без приятели. Хрумна ми, че той възнамерява да ми плати от твоето наследство.

— Моето? — Джени изтръпна. Арогантното убеждение в успеха, което тя видя у лейди Уедърбай явно отиваше по-далеч, отколкото бе мислила. Нейт очевидно наистина вярваше, че тя ще се омъжи за него. — Разбирам — каза тя тихо.

— Глупаво от негова страна. Човек би помислил, че досега той трябва да е разбрал, че не може да те спечели. И че трябва да е видял, колко добре си защитена.

Думите на Ричард от първата им среща насаме ѝ дойдоха на ум.

— Ти каза, че аз имам двама защитници — нотка на обвинение се промъкна в гласа ѝ. Как бе възможно това да е истина, ако на Нейт не можеше да се вярва?

— Имаш ги. Мисля, че можеш да разчиташ, че Ивс и аз ще се грижим за безопасността ти.

— Ивс? — споменаването на името му в такъв контекст накара Джени да подскочи. Мърморейки под носа си, глухият художник пристъпи напред и отново нагласи ръцете ѝ покрай копринените гънки на роклята. След един последен строг поглед, господин Рейнолдс поднови работата си.

— Ти вярваш, че той ще ми помогне? — попита Джени. — След това, което направи на Нейт? — за нея беше важно да знае. Ричард бе един от малцината, които наистина разбираха колко жесток е бил Ивс, осъждайки Нейт на затвор в Нюгейт. Можеше ли Ричард да прости един такъв акт?

— Джени, Джени, ние не можем да знаем какво се е случило между тях двамата — той се наведе напред въртейки шапката си в ръце. — Понякога хората са принудени да действат отчаяно, но това не означава, че го правят леко, или че са без чест.

Този начин на разсъждение можеше да се приложи и към Ричард, както към Ивс, осъзна Джени. Превращението, което тя някога смяташе за невъзможно — от войник и провинциален джентълмен в джентълмен на пътя — сега изглеждаше повече от вероятно. Ричард се подиграваше на света и неговата глупост, сякаш не участваше в нея, но тя сега знаеше, че често зад тази маска се криеше истинска добрина.

Както беше видяла добрина и у Ивс. Може би разбирането мотивите на единия щеше да ѝ помогне да разбере и другия. След момент мълчание Джени реши да бъде пряма.

— Ти защо излезе на пътя, Ричард?

Той изглеждаше изненадан, че тя свърза неговата реч със собствената си ситуация, изненадан и може би малко смутен. За момент той изглеждаше, като че ли щеше леко да отхвърли въпроса ѝ с един духовит отговор, но накрая реши да бъде откровен.

— Върнах се в къщи след войната с французите с някои от хората си. Моят чичо е щедър, казах им аз; той ще намери места за всички ви. Те бяха ранени, разбираш ли, осакатени — нямаше да си намерят лесно работа така. Обаче домът го нямаше. Моят твърде щедър чичо беше унищожил всичко с лондонските си приятели. Те му бяха взели парите и го изоставили. Той умираше тогава, а също и имението.

Когато продължи, той не я гледаше. Джени осъзна, че причината се криеше в липсата на растителност по лицето, която някога го покриваше цялото, както и емоциите му. Сега той беше принуден да си обръща лицето встрани, за да скрива чувствата си. Но не можеше да маскира обидата и гнева в гласа си. Бандитът, който сякаш не го бе грижа за нищо, явно бе обичал чичото и дома си много силно.

— Имаше стотици хора, чийто живот зависеше от това имение — каза той, — и сега то не може да ги издържа. Аз писах писма отначало, опитвайки се да намеря помощ, но държавата нямаше нужда повече от войниците си. И приятелите на чичо ми не желяеха да им се напомня за дълговете им. Така аз реших да ги събера сам.

— Разбирам — цялото му разбойничество беше измислено, за да предпази и се погрижи за хората, намиращи се под неговата защита. След целия си цинизъм, Джени се изненада от реализацията, че имаше нещо от Робин Худ в лорд Дейнджър.

Сантименталността, обаче, беше очевидно отвратителна за Ричард. Мекият ѝ тон го накара да погледне нагоре накрая и устните му се присвиха.

— Не прави романтични действията ми, Джени. Остави това за певците на балади. Накрая аз откраднах от всички тях — и от невинните, а не само от виновните.

— Не се тревожи, Ричард. Аз съм излекувана от всякакъв романтизъм — да, Нейт наистина я излекува от това. — Но ти благодаря, че ми каза — тя не можа да му предложи ръката си, но се опита да изрази същите чувства с усмивката си.

— Е добре, аз трябваше да кажа нещо, за да ми имаш доверие, ако се наложи — той се изправи нервно и се престори, че разглежда някои други картини из стаята. Ясно беше, че иска да изоставят темата. С гръб към нея, той добави много тихо: — Ти трябва да вярваш също и на Ивс, аз съм убеден в това.

Джени просто поклати главата си. Случаите бяха различни. Въпреки цялата си бравада, Дейнджър не бе навредил на никого. Парите, които е откраднал, са имали малко значение за тези, които са ги загубили. Човек спокойно можеше да довери живота си на такъв крадец. Но не и на такъв, чиято жажда за отмъщение не можеше да бъде задоволена от нищо по-малко от един съсипан живот.

И все пак съществуваше една по-важна причина за недоверието ѝ към лорд Ивс. Че той беше способен на доброта и щедрост, тя знаеше. Но че можеше да прости измама като нейната, тя никога не би повярвала. Това убеждение я удари в сърцето като стрела, но тя не го отхвърли. Тя нямаше да се отвърна повече от истината, колкото и болезнена да беше.

През следващите дни Джени се опита колкото можеше да изглежда по-весела, да се наслади на този период като на една радостна интерлюдия, както Ричард я посъветва да направи. Твърде много хора бяха забелязали нейната отнесеност и тя не можеше да си позволи повече да я наблюдават.

Ако успя да прикрие по-добре тревогите си, обаче, тя не можа да ги изхвърли от мислите си. И наистина, струваше ѝ се, че нейните грижи стават все по-големи, вместо да намаляват.

Ричард отново ѝ напомни възможността за бягство, ако е необходимо. Той явно не разбираше, че неговите откровения бяха направили по-трудно за нея да приеме щедрото му предложение за помощ. Как можеше тя да избяга сега, знаейки, че животът, който той толкова внимателно си беше построил отново, щеше да бъде сериозно

заплашен от разследването, което неизбежно щеше да последва нейното изчезване?

Ричард я посъветва да изчака и да запази парите. Той беше свидетел, че Нейт ѝ ги е дал доброволно, напомни ѝ Ричард. Те и двамата знаеха, че Нейт щеше да прахоса наследството. Следователно Ричард разсъди, че тя не бива да има угризения заради богатството. В края на краищата го бе повече от спечелила.

Истината беше, че Джени не го искаше. И тя наистина не искаше да разсъждава как го е спечелила. Всичко свързано с техния план, който някога ѝ изглеждаше толкова благороден, сега я караше да се чувства омърсена.

Добрината и вниманието на Ивс и леля му само усилиха чувството ѝ за вина. Всеки ден, всяка вечер, Джени се чувстваше задължена за някое малко внимание, за някой дребен акт на доброта и обич. Гледайки тях и виждайки контраста с поведението на Нейт, тя постоянно и болезнено си спомняше за своята глупост и импулсивност. Сега се срамуваше, че някога е харесвала Нейт.

Напоследък ухажването на Нейт беше станало по-открито и тревожещо. Нищо, което Джени казваше, или правеше, можеше да го възпре. Ако не бе Ивс, който винаги стоеше наблизо и се грижеше Нейт да няма много възможности, тя не знаеше какво щеше да прави, или каже.

Както винаги, Ивс беше този, който остана в центъра на мислите и тревогите ѝ. Понякога, когато те танцуваха, или просто разговаряха в къщи, тя забравяше неловкостта на положението си и нуждата да е нащрек. Тези моменти я плашеха по-късно.

Тя се опита да си каже, че той разбираше толкова добре настроенията и вкусовете ѝ със силата на интелигентността, а не с чувствата си.

И негова бе заслугата, тя знаеше, затова, че тя намираше удоволствие в толкова много социални ангажименти. С Ричард, той я представи пред обществото на Американските колонисти. Чрез господин Джошуа Рейнолдс, той се погрижи да я представят на великия лексикограф, господин Самюъл Джонсън. И както бе обещал веднъж, Ивс лично ги придружи с госпожа Мюлер, за да се срещнат с детето гений, Волфганг Моцарт.

Семейството му живееше в Лондон вече повече от година, разбра Джени, и заминаването им беше забавено от болестта на Хер Леополд Моцарт. Вече възстановен, Хер Моцарт ги посрещна топло. Джени се оглеждаше наоколо с интерес, отпусната в атмосферата на семейна обич.

В такава компания ѝ бе трудно да си спомни първите впечатления от Ивс — студен, пълен с омраза, плетящ интриги срещу враговете си. С Хер Моцарт той се държеше очарователно, разговаряйки за общите им познати. Тя наблюдаваше с интерес децата — Волфганг и сестра му Нанерл, които се отнасяха с уважение към Ивс, както и към всеки възрастен, но без никакъв намек за страхопочитание, или страх. Може би не можеше да се очаква от деца, свирили пред френския крал и кралица, да намерят един обикновен английски барон прекалено впечатляващ, но Джени подозираше, че осанката на Ивс е по-импозантна.

Разговорът, воден едновременно на немски и френски, не беше особено интересен за Джени, защото засягаше хора, за които тя не знаеше нищо. Но музиката... Джени бе слушала и преди деца изпълнители и очакваше да бъде леко забавлявана. Вместо това, бе омагьосана.

Пленена от магията на музиката, изминаха няколко минути, преди тя да забележи реакцията на Ивс. За пръв път го виждаше напълно отпуснат и раним. Тялото му седеше неподвижно и спокойно. Строгите линии на лицето му се бяха изгладили. Гледайки променения му профил, Джени отново видя колко красив е той, но това не беше хубостта на Нейт с неговите пудра и грим, а една чисто мъжествена красота.

Тогава той се обърна, за да я погледне и се усмихна с една усмивка на приятелство и истинско удоволствие. Сякаш ѝ каза: „Знаех си, че ще споделиш това удоволствие с мен.“

Усмивката му причини една топла вълна на задоволство да премине през тялото ѝ. Джени се чувстваше както, когато танцуваха на нейния бал, но сега връзката помежду им изглеждаше по-силна и по-здрава, отколкото тогава, когато само ръката му държеше нейната. Това беше едно чувство, което тя не можеше да определи, нещо повече от приятелство и различно от роднинството.

Джени отвърна на усмивката му с цялото си сърце, щастлива да го види толкова доволен. Такова щастие бе твърде рядко за Ивс, подозираше тя, както беше и с нея напоследък. Понякога в тишината на вечерта, когато тримата оставаха сами в къщи, тя виждаше проблъсъци от тази страна на личността му и чуваше единични прояви на хумор, но тези неща се случваха толкова рядко. Той изглеждаше твърде често — не студен; тя сега го познаваше по-добре — но самотен. Да, това беше. Ивс се чувстваше самотен.

Той се обърна сега леко настрана, все още доволен и под въздействието на музиката. Докато слушаше, тя го наблюдаваше, без да се срамува. Видя как златната му коса се издигаше над високото чело, сигурно свидетелство за скрития под него интелект. Един сапфирен блясък се излъчваше от топлите му очи, променящи се толкова често. Дланите му почиваха върху сатена на бричовете, неподвижни и спокойни.

Така щеше да го запомни, помисли си Джени, когато накрая се освободеше от това положение и избягаше далеч от Лондон и измамата.

Имаше нещо в тази мисъл, която я правеше необяснимо тъжна, едно чувство, което тя не можеше да отхвърли. В екипажа, на връщане към Хановер Скуеър, тя обясни мълчанието и разсеяността си като резултат от умората. И наистина, многото ангажменти напоследък направиха това твърдение приемливо.

Ивс, както обикновено, разглеждаше внимателно лицето ѝ. Какво виждаше там, Джени не можеше да каже, но той не направи коментар, освен че я посъветва да си легне по-рано.

Обаче за Джени нямаше отдых даже след като се оттегли в спалнята си. Тежките брокатени завеси на леглото не я предпазваха повече от натрапчиви мисли, както не можеха и да я предпазят от идващата отдолу музика.

Това беше същата мелодия, която свиреше младият Моцарт и изпълнителят сега я реконструираше бавно. Нежният прилив на андантето ѝ донесе отново кристалночистия спомен за усмивката на Ивс и отново с образа му пред очите си, тя усети същото чувство на тъга и загуба.

Изглежда, че тази къща ѝ действаше така. Тя беше твърде луксозна, прекалено комфортна. Като Суки, Джени беше прелъстена от

топлината на къщата, подмамена от приятелското отношение на госпожа Мюлер да счита това място за свой дом. Тя не можеше повече да си представи някакъв друг дом, освен този, освен тези хора, въпреки знанието, че трябва да ги напусне.

И без съмнение, мисълта да каже сбогом на всичко това я натъжаваше толкова много. Ивс просто бе един символ, олицетворяващ всичко, което тя трябваше да остави зад себе си, повтаряше си Джени.

Тя се обърна на другата страна и удари с ръка по матрака. Ивс беше център на всичките ѝ мисли, на страховете ѝ за бъдещето, на объркването от двете страни на неговия характер и обърканите и мъчителни взаимоотношения с Нейт. Всичко опираше до Ивс.

И пак той, несъмнено, изпращаше госпожа Мюлер почти всяка вечер на клавирина, търсейки малко спокойствие в музиката, мислеше Джени. На бедната вдовица ѝ бе ясно, както и на нея, че Ивс и Викърс отиваха невъзвратно към един критичен сблъсък. И все пак, загрижеността на госпожа Мюлер бе главно заради племенника ѝ, съзнаваше Джени. Каквото и да бе сторил Ивс на Нейт, неговата леля му вярваше.

Дже Ричард каза, че може да се довери на Ивс, спомни си тя, и ѝ напомни, че хората могат да бъдат принудени да извършат отчаяни постъпки. Не беше ли така в нейния случай? Но тя сгреши с Нейт, а също и с Ричард. Не прецени ли лошо и Ивс, базирайки оценката си за характера му само върху една-единствена постъпка?

Отхвърляйки завивките си, Джени изостави напразните опити да заспи. Тя напипа кибрита и успя да запали една свещ. Може би четенето на нечий мисли щеше да я отвлече от нейните собствени, помисли тя, докато се увиваше в една наметка, за да покрие нощницата си. „Мантията на зората“ я бе нарекъл шивачът, но тя не можеше да чака Аврора да се появи на сутринта.

Джени взе свещта си и тръгна надолу по стълбата, привлечена от звука на музиката. Всъщност не търсеше книга, призна си тя пред вратата на музикалния салон. Госпожа Мюлер ѝ каза преди, че винаги ще е готова, когато Джени изпитва нужда да поговорят. Сега това време беше дошло — но не за да говори за своята измама и мястото си в конспирацията за възстановяване титлата и привилегиите на Нейт.

Това не беше нейна тайна, за да я издаде, но може би просто щеше да се разтовари малко от объркването в душата си.

Тя загаси фитила на свещта и леко се плъзна в стаята. Пристъпвайки тихо напред, остави свещта долу малко колебливо, за да не наруши потока на музиката. Стискайки наметката по-здраво около себе си, тя направи още няколко крачки, докато най-после можеше да вижда по-добре. Светлината от един свещник върху клавесина хвърляше меки отблясъци върху инструмента и изпращаше странни, танцуващи сенки по ламперията на стените.

Ръката на Джени стискаше наметката точно на мястото, където сърцето ѝ тупаше толкова лудо, че тя изненадана можа да го чуе. Пред нея зад клавесина седеше не някой друг, а Ивс.

Джени веднага разбра, че през цялото време Ивс е свирил тази прекрасна музика, навлизайки в нощите ѝ, както правеше и през деня. Златистата му глава беше наведена над клавишите. Няколко кичура бяха изпаднали от панделката, с която бе завързал отзад косата си и докосваха високите му скули. Той седеше спокойно по риза и леко разхлабена връзка около яката. Джени сега забеляза, че ръцете му бяха на музикант, силни и гъвкави.

Без да се обръща от инструмента, той ѝ каза:

— Аз се опитвах да реконструирам мелодията, която младият Моцарт ни изсвири днес, но само с умерен успех, страхувам се. Попречих ли ти?

Той я погледна сега, но Джени знаеше, че я позна още щом стъпи в стаята.

— Не — каза тя тихо. — Вие свирите прекрасно. Моля не спирайте заради мен.

— След изпълнението, което чухме днес следобед, аз мисля, че е много любезно от твоя страна да кажеш това. Но щом ти харесва да слушаш моите слаби опити, тогава ще продължа — но с нещо, което знам по-добре. Има ли нещо, което би желала да чуеш?

— Нещо от бележника на Анна Магдалена? — предложи тя колебливо. Не я беше грижа какво ще свири, стига да можеше да остане тук до него.

— Много добре — каза той и пръстите му започнаха да изтръгват от инструмента познатите звуци.

Джени се сви в голямото кресло, подвивайки крака под себе си. Това не беше поза на дама, но Ивс не обръщаше внимание на тези неща. С облегната назад глава, тя го гледаше как свири. Той показваше такава изумителна чувствителност, помисли Джени. Как можа да го помисли за студен и безчувствен? Емоциите, на които той не позволяваше да излязат на повърхността, течаха изпод пръстите му — скръб, самота, гняв — но също радост и хумор.

След малко Ивс спря да свири и се обърна към нея.

— Студено ли ти е? Танте е оставила един шал тук — той го наметна върху раменете ѝ и се настани на стол до нейните крака.

— Знаеш ли какво ме изуми най-много този следобед? — каза той, сякаш продължаваше един прекъснат разговор. — Гордостта на Хер Моцарт от сина му. Талантът на момчето вече може да се сравни с този на бащата — и то е само на девет години! Това парче, което ни изсвири, беше негова композиция — ти разбра ли го? И въпреки това бащата чувства само радост от неговите постижения и даже приспособява живота си така, че да помага за напредването на сина си.

За Джени нямаше нищо особено в такава бащинска любов и саможертва, но съзнаваше, че за Ивс е друго. Даже Нейт, спомни си тя, беше коментирал цинично начина, по който родителите на Ивс го оставяли сам на грижите на слугите и учителите. Тя си спомняше също и разказа на Ивс за това как е срещнал нейния „баща“, лорд Куерлс. Колко самотен трябва да е бил той, помисли тя, но после се поправи. Колко много самотен трябва да е бил.

— Вашата леля би направила същото за вас — каза Джени след момент, желаейки да му напомни, че в края на краищата не беше сам.

— Танте? О да — призна той. — Предполагам, че е така — той се наведе, за да разпали отново загасващите главни в огъня.

Поради някаква причина Джени не искаше този момент да свърши. Ивс толкова рядко разкриваше нещо от себе си, от миналото си, но тази вечер изглеждаше странно податлив за по-личен разговор. Може би тя все пак щеше да научи още нещо за него, което би ѝ помогнало да подреди тревожните си мисли.

— Вие ми казахте веднъж, че леля ви е била отхвърлена от семейството си — каза тя колебливо, несигурна дали въпросите нямаше да разрушат приятната душевна атмосфера. — Как тогава я срещнахте и станяхте толкова близки?

Той се усмихна с един много приятелски, младежки блясък в очите.

— Летата бяха прекарвани в Хановер — каза той и спря за момент. Джени забеляза безличната конструкция на изречението. Значи даже тогава той е бил съвсем сам.

— Един ден аз чух слугите да клюкарстват за една леля, чието име никога не бях чувал преди и ги накарах да ми разкажат за нея. Това

беше през лятото, след като бях срещнал Джон и лорд Викърс, така че аз бях станал учудващо смел. Нахлух в магазина на Хер Мюлер и поисках от него веднага да ми покаже леля. Той знаеше кой съм аз, разбира се. Изглежда ме от горе до долу и после ме заведе на втория етаж, за да се срещна с Танте — гласът му притихна от обич. — Тя точно месеше хляб, но остави всичко настрана и ме прегърна — той погледна надолу за момент, смутен — дали от личния характер на откровението си, или от чувствата, които не можеше да скрие, Джени не можеше да каже. След това вдигна поглед и се засмя. — После сума време трябваше да обяснявам защо цялото ми сако е изцапано с брашно.

Коя ли друга, чудеше се Джени, го е прегръщала с толкова обич? Имало ли е някоя друга в живота му, способна автоматично да го накара да остави всичко друго настрана?

— И вие поддържате връзка оттогава? — попита тя.

Ивс кимна.

— Танте настоя да пазим приятелството си в тайна, за да не тревожим семейството, но аз успях да прекарвам повечето от времето си в Хановер с нея и чичо Карл.

— Един дом далеч от къщи — отбеляза Джени, забелязвайки как светлината се отразяваше в очите и косата му. Тя трябваше здраво да се хване за стола, за да се спре да не отмахне настрана един изпаднал върху бузата му кичур. Някъде в тези истории трябваше да се крие ключът за неговия характер, знаеше тя, но не можеше все още да разбере къде, чувствайки, че ѝ липсва още нещо съвсем малко.

— Моите единствени домове — поправи я той, — бяха тези на Танте в Хановер и на Викърс в Англия. Досега — той я погледна и внезапно Джени усети същата опияняваща топлина, която бе почувствала по-рано следобед в къщата в Челен. — Откакто ти дойде, тази къща изведнъж се превърна в мой дом.

Надявайки се, че Ивс ще приеме зачервените ѝ страни като резултат от близостта ѝ до огъня, тя каза, останала почти без дъх:

— Ако това е истина, то със сигурност е дело на леля ви.

— Не, не. Танте направи много, но преди ти да дойдеш, тя се криеше, твърде срамежлива, за да забавлява, или даже да се среща с малко хора. Аз не исках да я насилвам да прави нещо, което очевидно

не ѝ беше приятно — каза той, — но в крайна сметка това място бе тихо като гробище до твоето пристигане.

— Вие тогава можете също така да отдадете дължимото и на лейди Пертуи — каза Джени, смутена от похвалата и топлината в погледа му.

— Не е така. Ти си тази, която направи по-светъл живота ни. Ти ни извади и двамата от черупките ни и аз съм ти благодарен за това.

Джени не можа да измисли нищо в отговор, изумена от тържествената искреност в гласа му. Съзнанието за собствената измама ѝ тежеше много на душата. Щеше да е приятно да мисли, че е успяла някак си да се отблагодари за добрината, но този подарък, знаеше тя, можеше да се разсипе в прах от разкритието на това, което бе направила.

— Аз се страхувам, обаче, че ние не успяхме да заменим дома, който си оставила зад себе си — добави Ивс след малко. — Въпреки храбрия ти вид, аз видях ината зад усмивките ти и се чудех дали не се дължи на копнежа ти по родината?

Джени затвори очи за момент и си спомни дома си, какъвто беше някога и както го видя за последен път. Какво бе останало за нея там в Америка? Братовчедите, ако бяха живи, които никога не бе срещала?

Тя поклати глава.

— Семейството беше моят дом, а не земята. Всички хора, които харесвам, са тук сега.

Джени срещна неговия изпълнен със симпатия поглед. Осъзнавайки истината в собствените си думи, тя разбра за пръв път причината за своето объркване, причината, поради която не можеше да понесе мисълта да напусне този нов дом, която спираше дъха ѝ и караше кръвта ѝ да се забърза във вените ѝ. Тя беше влюбена в Ивс — страстно, безвъзвратно и безнадеждно влюбена.

От всички глупави и необмислени действия, които някога беше предприемала, това със сигурност бе най-лошото.

За нейна изненада, Ивс се пресегна и отмахна един паднал кичур от челото ѝ. Кожата ѝ сякаш беше опарена от лекото докосване на пръстите му.

— Горката Джени — прошепна той, — аз бих желал да мога да помогна с нещо.

Джени се опитваше да не се разплаче, но при думите му изправи отново глава. В същия момент те и двамата осъзнаха как я нарече той.

— Толкова съжалявам — каза той веднага. — Танте винаги те нарича Джени и аз го възприех от нея. Нямах намерение да бъда невъзпитан.

Невъзпитан? Джени внезапно и болезнено си спомни оскъдното си облекло и тихата самота на нощта. Обстоятелствата трудно можеха да бъдат по-интимни и все пак тя знаеше, че е толкова в безопасност, колкото и ако беше заобиколена от цялото лондонско общество. Даже ако Ивс я харесваше, ако той би отвърнал на чувствата ѝ така страстно, както ѝ се искаше, тя пак щеше да е в безопасност, защото той беше джентълмен. Той никога нямаше да се възползва от една жена, живееща под закрилата му и в собствената му къща.

Името ѝ прозвуча много сладко върху неговите устни, помисли тя.

— Госпожица Бючамп звучи много официално — каза тя, оставяйки го да прочете нежното окуражаване в гласа ѝ. Тя би била щастлива да се раздели с името, което не ѝ принадлежеше. Да позволи на отношенията им с Ивс да станат по-близки, както трябваше да бъде с използването на малкото ѝ име, щеше не само да причини болка накрая, знаеше отлично тя, но това бе една болка, която прие щастлива засега.

— Така е и „милорд“ — напомни ѝ той. — Ще ми бъде много приятно, ако ти ме наричаш Уолф — гласът му беше колеблив, сякаш се страхуваше, че ще му откажат.

— Уолф тогава — каза тя и видя как очите му светнаха. Уолф. Някога това име означаваше за нея звярът вълк, чието име изразяваше; сега то ѝ напомняше за неговата самота. То сега беше и един символ на прието приятелство, едно приятелство, което тя вече бе предала.

— Ела — каза той накрая. — Късно е. Аз ще осветявам пътя ти обратно до леглото.

Следвайки го покорно, Джени прие предложената ѝ ръка, докато се изкачваха по стълбата. Щеше ли изобщо някога да заспи отново, чудеше се тя. Съмненията ѝ накрая бяха разсеяни. Въпреки че сега тя не знаеше повече от преди за това какво е причинило разрыва между Уолф и Нейт, с осъзнаването на любовта дойде и доверието. Като

госпожа Мюлер, тя трябваше да вярва, че съществува добра и смислена причина за действията, които Уолф е предприел срещу Нейт.

Имаше също и други неща, които тя трябваше да разреши. Тя също предаде мъжа, когото обича, предаде го отвъд надеждата за прошка. Любовта ѝ беше обречена от самото начало.

Откритието на Джени не ѝ донесе никаква радост. Компанията на Ивс-Уолф беше едно изящно мъчение за нея. Обаче не бе присъщо на природата ѝ да съжалява за минали грешки. Ако го направеше, щеше да бъде едно безполезно упражнение, знаеше тя и насочи мислите си вместо това към търсене на спасение от сегашното си нещастие.

За нещастие, такова спасение не се намираше. Джени сега малко се тревожеше за това какво щеше да стане с нея, но членовете на тяхната конспирация бяха толкова свързани, че един можеше да постави в опасност всички останали.

Изглеждаше неясно колко много заслужаваше Нейт да бъде предпазван. Той беше правият, напомняше си Джени. Даже госпожа Мюлер бе признала изконното му право на наследство. И все пак сега, с отдаденото си на Уолф доверие, тя не можеше да не се чуди и страхува кое приятелско престъпление можеше да е толкова ужасно, че отмъщението на Уолф нямаше да се задоволи с нищо по-малко от затварянето на Нейт, или самия му живот.

Джени желаше с цялото си сърце Уолф просто да ѝ разкаже какво е сторил Нейт, но тя не смееше да тревожи крехките им отношения, като попита. След нощта на техния разговор, Уолф изглеждаше толкова доволен и се държеше с нея необичайно мило. В сърцето си тя знаеше, че живее в рая на глупака, но не можеше да понесе да развали илюзията даже момент по-рано, отколкото е необходимо.

Проблемът с Нейт, обаче, не можеше да се захвърли настрана. По-нататъшното наблюдение на неговото поведение послужи само, за да увеличи разочарованието ѝ. Това, което тя бе приела за истинско благородство и любезност в Нюгейт, сега виждаше, че е просто една външност от елегантни маниери. И то явно задоволяваше лондонското общество. Нейт можеше, като всеки друг, да рискува състоянието си на

карти, да прави дългове, които нито можеше, нито възнамеряваше да върне, да поддържа долна компания и да тича след много модни жени без морал — всичко това той можеше да прави и все пак да бъде смятан за джентълмен.

Джени скоро се убеди, че той не живееше според нейната дефиниция за джентълмен. Даже ако нямаше пред себе си блестящия пример на Уолф, тя пак щеше скоро да се сблъска с безхарактерността на Нейт. Но не можеше да го избегне — и наистина не смееше да направи нищо, което щеше да наруши деликатния баланс между него и Уолф. Следователно, на публични места тя танцуваше с него, понасяше дебелашкото му ухажване както можеше и обикновено се молеше някой да дойде и да го прекъсне. В това Уолф рядко ѝ изневеряваше и на Ричард също можеше да се разчита за помощ.

През нощта на партито на Ардморови, обаче, Уолф беше затънал дълбоко в разговор с един стар приятел на баща си и явно не можеше да се отскубне, без да го обиди. Ричард изобщо го нямаше, един факт, които Джени не бе забелязала, докато не започна да се озърта за помощ.

Тъй като такава не идваше, Джени хвана Нейт под ръка, която бе облечена в пищен сатен с цвят на бургундско вино, и му позволи да я поведе към бюфетната маса в съседната стая.

Нейт също явно бе забелязал, че обстоятелствата позволяват малко разхлабване на стриктното наблюдения над нея.

— Ами че, Джени — каза той и използването на малкото ѝ име сякаш застърга в ушите ѝ, — аз мисля, че твоите защитници са ангажирани на друго място. Изглежда, че най-после ще можем да останем за малко насаме.

Джени искрено се надяваше, че това няма да стане. Нейт несъзнателно използва една твърде точна дума, характеризираща тези, които стояха между тях, забеляза тя и се чудеше колко дълго вече тези двама джентълмени я бяха опазили.

Внезапно, Нейт я дръпна през един тесен коридор в едно малко антре — красива стая, използвана вероятно като място за почивка на дамите по време на малки събирания.

— Ето тук сега е по-добре — каза той със задоволство в гласа си. — Сега ние наистина можем да поговорим, без да се тревожим, че

този, или онзи от твоите придружители може да ни завари неподготвени.

Джени тръгна решително към вратата, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо. Облегнат срещу нея, Нейт спокойно отказа да я пусне да излезе. Един студен страх обхвана крайниците ѝ, но тя реши да се отнесе леко към ситуацията. Сякаш говорейки на едно непослушно дете, Джени каза:

— Нейт, не бъди глупав. Искаш да съсипеш репутацията ми ли?

— Не лоша идея — каза той, смеейки се. Звукът на смеха му изпрати една смразяваща тръпка надолу по гръбнака на Джени. — Тогава Ивс няма да може да отхвърли моето ухажване. Но не, аз просто исках да остана за няколко минути сам с теб. Изглежда, че не мога да ти кажа и добър ден, без някой от придружителите ти с ястребов поглед да се появи като дух от бутилка.

Тъй като Джени не вярваше повече на нищо, което Нейт казваше, не беше странно, че тя намери твърдението му, че желае само разговор, за съмнително.

— Ти не намираще тяхната намеса за толкова противна, когато аз имах нужда да говоря с теб — каза тя с горчив укор. — Наистина, когато и да съм те потърсила за помощ, или съвет за това, как мога да се измъкна от моето опасно и трудно положение, струва ми се, че ти винаги си бил твърде щастлив да намериш някакво извинение, за да избегнеш разговора ни — бузите ѝ се зачервиха от възмущение, но обидата бързо се превърна в тревога, когато тя забеляза погледа на Нейт, пълен с обожание.

— Боже, но ти си много хубава така, Джени — каза той, типично избягвайки отговор. Начинът му на изразяване много приличаше на този на Ричард, забеляза тя, но блясъкът в очите му ѝ каза, че не го правеше, за да я дразни.

Повдигайки малко брадичката си, Джени му каза:

— Не бива да си правиш труда да ме ласкаеш, Нейт. Ивс не е тук, за да се обиди от това — тя замалко щеше да каже Уолф, но се усети в последния момент.

— Джени, аз съм наранен. Мислиш ли, че те възхвалявам само заради Уолф? Ти знаеш, че грешиш — каза той топло. Джени отстъпи една крачка назад. — От самото начало знаех, че ти си специална.

— Но не достатъчно специална, за да заслужавам истината — напомни му тя, решена да промени разговора. — Не достатъчно специална, за да бъде предупредена, или спасена от последствията на твоя малък план.

Горчивината в гласа ѝ, за нещастие, не го обезкуражи много. Както винаги, той имаше готово извинение.

— Аз исках да ти кажа, Джени, наистина исках — каза той. — Дик беше този, който не ми позволи. Ти знаеш колко внимателно той ни наблюдаваше — почти като Ивс.

Беше ли я предпазвал Ричард от Нейт още тогава, чудеше се Джени. Имаше време, когато тя даже можеше да повярва на Нейт, спомни си тя с отвращение, но нищо повече.

Нямаше нужда от думи, за да разбере Нейт какво мислеше тя за неговата нещастна защита. Той пое дълбоко въздух, когато реализацията, че тя повече не му вярваше, достигна до съзнанието му.

— Разбирам — прошепна той. — Значи Дик е използвал добре приятелството си с Ивс. Отначало аз бях щастлив, че той е в състояние да ти даде малко подкрепа, тъй като Уолф не ме пускаше наблизко, но сега виждам как ми се е отплатил за приятелството. Предполагам, че само това е в ума му — как да придобие контрол над богатството на Викърс.

Джени се отдръпна от него, нетърпелива да постави известно разстояние помежду им. Да слуша коварните лъжи на Нейт беше нещо, което повече не можеше да понася.

— Тъй като не може да си получи обещаното от теб? — каза тя със студен като лед глас.

Нейт я погледна, сякаш беше дълбоко обиден. Такова красиво лице, помисли Джени отново, чудейки се колко ли лъжи е прикривало то.

— Значи той е паднал толкова ниско, че ме безчести пред теб — каза той. — Може би не е трябвало да очаквам нещо друго от един бандит, но аз го направих. Честно го направих — той се молеше на Джени и прекрасните му очи се молеха, но тя отвърна лице от него. Обаче не можа да спре звука на гласа му.

— Ти ми вярваше някога, Джени. Аз даже смеех да мисля, че започваш малко да ме обичаш. Не позволявай на злобните слухове да ни разделят.

С гръб към него, Джени не забеляза колко близо до нея се бе доближил Нейт. Сега тя можа да почувства горещия му дъх върху шията и раменете си. Той я хвана за ръцете и я принуди да го погледне.

— Всеки в Лондон знае, че аз те обичам, Джени. Аз се надявах, че когато чуеш моя слаб опит в поезията, ти ще започнеш да разбираш сама себе си.

Докосването на ръцете му я накара да се свие. Тя бе уплашена сега, чувайки го да говори толкова гладко за една поема, която почти сигурно е откраднал. Но ако беше изобщо възможно, тя искаше да избегне конфронтацията. Треперейки, Джени се застави да изглежда спокойна и му се примоли:

— Нейт, ти трябва да спреш тази палячовщина. Знаеш, че това е невъзможно. Ивс никога не би позволил...

— С Уолф мога да се оправя. Ще видиш — обеща той, придърпвайки я още по-близо. Думите, както и действията му я отвращаваха. — Като човек на двора — продължи Нейт — Уолф е особено раним от натиска на общественото мнение. Даже ако ни хванат, преди да стигнем границата, той не може да направи много, за да предотврати брака ни.

Джени започна да се бори, когато той се опита да я целуне. Целувката му попадна върху веждата, вместо върху устните ѝ. Очевидно Нейт смяташе отказа ѝ просто за моминска свенливост, защото не обръщаше внимание на опитите ѝ да се освободи.

— Само кажи, Джени — каза той — и ще тръгнем. Още довечера, ако искаш.

Останала без дъх, Джени се оплака:

— Няма да отида никъде с теб, ако се държиш така — тя все още искаше да поддържа фасадата на приятелски спор, но започваше да чувства, че търпението ѝ се изчерпва. — Пусни ме, Нейт.

— Не бъди толкова горда. Ти със сигурност си видяла достатъчно в Нюгейт — достатъчно с Дик — за да знаеш как един мъж показва на жена, че я харесва. Ти също ме харесваш, нали, Джени? Аз можех да го видя в очите ти, когато бяхме заедно в килията и ми се искаше Дик да се махне, за да можем да останем сами.

И ужасното беше, че тя наистина тогава бе стигнала много близо до това да го обикне и наистина много пъти пожелаваше злото на Дейнджър. Сега ѝ ставаше лошо само като помислеше за това, почти

толкова, както я ядосваше спокойната сигурност на Нейт, че тя го приема. Той явно не виждаше сега нейния изпълнен с омраза поглед и бе решил да използва докрай предимството си.

Притискайки я до стената, той започна да я гали. Тя не можеше да почувства нищо зад ласките, освен похот и алчност, но знаеше, че Нейт не очаква от нея да познава разликата между грубата прегръдка и докосването на любовта. Той вероятно не знаеше, че съществува такава разлика. Нейната борба и молби не означаваха нищо за него, осъзна тя с ужас. Глух и сляп за тези неща, той се мъчеше с дантелата на сутиена ѝ и наведе устните си към топлата кожа на гърдите ѝ. Ръцете ѝ се напрегнаха да го отблъснат, но силата ѝ беше толкова безконечна, колкото и молбите.

И тогава той се разсмя. При този смях търпението на Джени се изчерпа. Не я беше грижа повече, че Нейт щеше да разбере колко много са се променили чувствата ѝ към него. Изобщо нямаше значение, че отсега нататък той щеше да я смята за враг, нито пък, че тя фактически можеше да рискува свободата си като му се опълчеше. Тя искаше само да се освободи от непоносимата му прегръдка. Сега използваше всяка тактика за самозащита, научена от дядо ѝ, Суки и Ричард.

Накрая Нейт се отдръпна назад, когато ноктите ѝ раздраха лицето му, по което бликнаха няколко капки кръв.

— Кучка! — нарече я той, преди да се овладее.

Джени го спря, преди да започне да се извинява. Тя знаеше от Суки, че обидата беше по-голяма, отколкото ако я сметнеше само за „колониална“ дума. Ако я беше нарекъл курва, щеше да бъде поучливо. Тя виждаше, че той вече търси начини да си възвърне позицията, която видя, че загуби. Но в кипящия си гняв Джени не искаше повече да търпи неговото лицемерие.

— Ти сигурно ме мислиш за пълна глупачка — каза тя и гласът ѝ придоби остротата на шпага. — Достатъчно, Нейт. Достатъчно!

— Какво искаш да кажеш? — попита той, опитвайки се да възстанови върху лицето си маската на доброто възпитание. — Джени, аз покорно моля за извинение, че позволих на страстите си да вземат връх. Предполагам, че просто съм бил твърде дълго извън цивилизованото общество. По дяволите, Джен, ти почти ми извади окото — оплака се той, присвивайки устни като бебе. — Ами ако ми

остане белег? — едно истинско чувство на тревога се усети в гласа му, но Джени не изпитваше симпатия.

— Ако ти някога се приближиш повече от ръка разстояние до мен, Нейт, ще ти го извадя със сигурност. Това е всичко, което те тревожи, нали? Така изглеждат нещата. Ти изигра прекрасна роля, Нейт, уверявам те, че е достойна за Гарик. Но за мен тя вече не е достатъчна.

— Знаех си го — извика той, очевидно все още възнамеряващ да играе ролята си. — Това са Уолф и Ричард. Те са ти разказвали лъжи за мен, настройвали са те против мен.

Джени се изсмя с един груб и лишен от хумор смях.

— Не, те не казват нищо. Ти сам се съсипваш, Нейт. Колко сляпа мислиш, че мога да бъда за поведението ти? Смяташе, че ще намеря извинения за всичките ти лоши дела? Нямах много високо мнение за мен.

За момент той замълча. Джени почти можа да види как се опитва да се справи с това неочаквано развитие на ситуацията.

— Ти не ми вярваш, Джени — каза той накрая. — Предполагам, че съм заслужил твоето отношение. След толкова години на изгнание, Лондон ми завъртя главата. Но, Джени, ти трябва да ми вярваш, че това, което ти разказах в Нюгейт е истина. Заради всички нас, не се оставяй да бъдеш подведена от Уолф, или всички ние ще свършим отново в Нюгейт, ако не на бесилката.

При споменаването на Уолф, Джени още повече се ядоса. Мускулите на челюстта ѝ се напрегнаха и тя призна тихо:

— Аз знам какво ти е причинил Ивс. Доколкото разбирам, това е единственото твое твърдение, което съдържа частица истина.

— Но то е, което има значение, нали? — въздъхвайки, той се облегна на вратата. Сега позата на извинение и грехопадение вече я нямаше. Нейт явно разбра, че убеждението беше безполезно и реши да бъде прям.

— За твой късмет, това е вярно — призна тя. — Също така можеш да се смяташ за благословен, защото аз се чувствам задължена да ти върна богатството, което наследих чрез тази измама — не само защото не мога да приема резултата от своето безчестие, но защото съзнавам, че фактически съм ти го обещала — тя поклати цинично глава и се разсмя. — Ти не можа да повярваш в това, нали, Нейт? Това

ти беше грешката. Ако вярваше повече на думата ми, отколкото на чара си, ние нямаше никога да стигнем до тук — тя го погледна направо в лицето. — Аз никога не бих се омъжила за теб, никога.

Това го засегна силно. Неговата самоувереност явно можеше да приеме страстното ѝ отвращение, но не и студеното безразличие на нейния отказ. Сега той също беше ядосан и юмруците му се свиха по начин, които напомни на Джени за нейната физическа уязвимост. В края на краищата, още никой не бе дошъл да я спасява.

— Никога е един много дълъг срок — каза Нейт с копринен от заплаха глас. — Аз смятам, че има няколко решения в живота, които не могат да бъдат променяни. Всичко е просто начин да се намери правилното убеждение.

Опитвайки се да скрие треперенето на пръстите си, Джени оправи роклята си колкото може. Неговият тон, както и думите му я уплашиха, но тя не му даде да го разбере. Гледайки го как стои пред вратата, тя чакаше, докато накрая той отстъпи встрани, за да я пусне да мине. Без да се обръща назад, тя спря за момент в отворената врата.

— Ти си твърде прав, Нейт — каза тя, имитирайки тона му. — Вероятно съществуват обстоятелства, които могат да ме накарат да променя решенията си. Заради теб, тогава, нека се надяваме, че аз никога няма да разбера защо Ивс те е хвърлил в Нюгейт.

Още докато бързаше по коридора, Джени знаеше, че е постъпила много глупаво като го заплаши по този начин. По дяволите. Тя беше толкова решена да разклати арогантната му самоувереност, че не я бе грижа как го е постигнала.

Докато тичаше обратно към стаите на приема тя сякаш изведнъж изпадна в шок. Спря, облягайки се несигурна на стената и се хвана здраво за кръста. Един бърз поглед в огледалото на отсрещната стена ѝ показва трескавата червенина по бузите. И даже по-лошо, тя сега забеляза, че въпреки оправянето на дрехите си, сутиенът ѝ се бе скъсал по средата по време на боричкането им. Беше сигурна, че с острите си чувства, Ивс щеше да го забележи незабавно. И нямаше да му отнеме много време, за да открие как се е случило.

Това трябваше да бъде предотвратено на всяка цена, реши Джени. Ако Уолф откриеше поведението на Нейт спрямо нея, това можеше да се окаже точно извинението, което търсеше, за да предизвика стария си враг. Видяла вече резултата от първата му среща

с Нейт, тя не смееше да се довери на шанса, че този път той щеше да се справи по-добре. Уолф винаги щеше да бъде в по-неизгодно положение при дуел с Нейт, осъзна тя, защото Уолф ще се бие честно.

Забелязвайки един лакей да минава наблизко с поднос празни чаши, Джени го спря и изпрати за госпожа Мюлер. Може би той спомена нещо за вида ѝ, защото вдовицата пристигна много бързо. Само един поглед ѝ беше необходим, за да се убеди, че да си тръгнат незабавно, без да уведомяват Уолф, щеше да е най-доброто разрешение. След това предложение на госпожа Мюлер, те оставиха съобщение, че Джени се е почувствала недобре, но не са искали да развалят удоволствието му от вечерта.

Те успяха да се приберат в къщи, без да разговарят. За учудване на Джени, отсъствието ѝ от партито останало незабелязано. Въпреки че ѝ се струваше, че борбата с Нейт е продължила безкрайно дълго, в действителност явно е било само няколко минути.

Тези няколко минути, обаче, можеха да променят всичко, разбираше Джени, докато размишляваше над събитията в стаята си. Как можа да бъде толкова глупава и да го подразни така накрая? О, майка ѝ беше права. Прибързаните ѝ действия щяха да я съсипят. Единствената ѝ надежда се криеше във вратата на Нейт, че тя нямаше да открие никога основната причина за кавгата му с Уолф — и сигурността, че тя ще изпълни обещанието си. Ако Нейт се усъмнеше, че няма да му върне богатството на Бючамп, тя не знаеше какво може той да направи.

Звукът на музика — тази вечер Скарлати — се носеше от салона долу. Ами Уолф! Джени се чудеше. Ако чрез глупостта си беше поставила в опасност мъжа, когото обичаше... Тя сви колене под завивките и се прегърна здраво с ръце. На всяка цена, Уолф трябваше да остане в безопасност. На всяка цена.

Чак след като музиката се изгуби в гнева му, Уолф осъзна, че размишленията за мъчителните дела на вражеската ръка го бяха привлекли несъзнателно към сложното изпълнение на Скарлати. Нейт трябваше да плати за това. Тазвечерната му палавост само се добави към дългия списък на Уолф. Сметката помежду им беше огромна и плащането отдавна просрочено. Той нямаше да чака повече.

Ако бе разбрал по-рано какво се е случило тази вечер, всичко можеше да е свършило вече. Когато видя белезите по лицето на Нейт, обаче, просто го прие за подарък от последната негова любов — докато виновният вид на Танте не издаде тайната. Явно, че надцени Нейт, като предполагаше, че притежава хитростта, ако не инстинктите на истински джентълмен, за да се държи както трябва с Джени.

Един внезапен спомен придружи мисълта за това, което Нейт трябва да ѝ е направил, за да я принуди да вземе такива екстрени мерки. По дяволите Сър Фредерик и неговите безкрайни, скучни истории. Ако не беше той, Уолф щеше да забележи и да я предпази. Трябваше да бъде там!

Очите му се отклониха към тавана, сякаш можеше да я види през него в спалнята ѝ горе. Слушаше ли тя отново музиката, питаше се той. Или се бе наплакала и заспала един неспокоен сън? Не, той осъзна, че Джени не беше такава, която ще търси спасение в безполезни сълзи. Преди това щеше да се бори със зъби и нокти, за да преодолее трудностите. Усмивайки се, той премина към по-нежните ритми на Вивалди. Тези драскотини по лицето на Нейт го бяха изпълнили с огромно задоволство.

Чувстваше облекчение и от това, че Джени трябва най-после да е разбрала какво се крие зад тази красива, възпитана фасада на братовчед ѝ. Даже на себе си Уолф едва признаваше колко много се страхуваше Нейт да не спечели чувствата ѝ. Но ако скъсването помежду им беше толкова дълбоко и безвъзвратно, както той се надяваше, сега Нейт щеше да бъде толкова неин враг, колкото и негов.

Имаше лекарство за това, разбира се. Той можеше с едно добре премерено движение на шпагата да уреди сметките си и да спре сълзите на Джени. Можеше се стигне до това рано, или късно. И все пак би предпочел друг начин — и не само заради обещанието си пред Танте. Без разрешение на въпроса, Джени щеше да се чувства завинаги хваната в капан. И по-лошо, тя можеше просто да изчезне един ден, оставяйки всичко зад гърба си. Включително и него.

Той потръпна. Случайно погледът му попадна върху креслото, където тя бе седяла с него през онази нощ. Тя изглеждаше толкова изненадана тогава, спомни си той, когато се опита да ѝ каже колко много бе донесла в живота му. Само ако тя знаеше! През годините той се беше научил да поддържа самоуверен вид, но никога не можа да

постигне щастливото качество да си създава лесно приятели. Малкото, което знаеше за топлината на приятелството и семейството, дължеше на стария лорд Викърс и Джон, както и на Танте. Никога обаче не се научи истински как да говори с жените. Въпреки че бе имало жени в живота му, от време на време и за кратко, той никога не опозна омаята и чара на женската компания — никога преди Джени.

Преди Джени, той никога не можеше да си представи, че можеше да има една жена, седяща свита в кресло и твърде неуверена в себе си, която го слуша как свири и просто се наслаждава на момента, без да чувства нужда да запълни тишината с разговор. Разговорът с нея беше лесен тогава, почти прекалено лесен. Той се чувстваше глупаво сега, припомняйки си как бе говорил. Поне успя да сдържи глупостта си до известна степен, въпреки че не можа да се спре да не докосне меките ѝ, светли къдри само веднъж.

Очевидно нещата не можеха да продължават по този начин, нито между него и Нейт, нито между него и Джени. Фактите, които биха ги освободили всички, бяха толкова близо, че той почти чувстваше, че ги докосва. Това щеше да отнеме само още малко време, още съвсем малко.

Времето, обаче, можеше да се окаже точно това, което му липсваше. Той се нуждаеше от отговорите сега.

Джени чакаше напрегнато някакво нещастие да последва кавгата и с Нейт. Нищо не се случи, но тя не се остави това да притъпи бдителността ѝ. Нейт щеше по някакъв начин да я накара да плати за заплахите и обидите. Единствената ѝ надежда беше, че той щеше да почака, докато тя му върне богатството на Бючамп — и че отмъщението му няма да се разпростре върху никой друг.

Като размисли, тя реши да не казва на Ричард какво се е случило. Въпреки че реакцията му сигурно нямаше да бъде толкова бурна като тази на Нейт, все пак той без съмнение щеше да заплаши врага си. Такова едно действие би записало Ричард завинаги в списъка с враговете на Нейт, знаеше тя. Наистина, Ричард сигурно имаше големи възможности, за да се защити сам, но тя разбираше също, че той единствен от всички тях беше най-уязвим, ако самоличността му се откриеше.

Тя поне не разкри дълбочината на чувствата си към Уолф, мислеше Джени с облекчение. Ако Нейт разбереше, че е влюбена в Уолф... Самата мисъл бе достатъчна, за да ѝ причини кошмари. С какво удоволствие Нейт щеше да я нарани чрез мъжа, когото обичаше.

Една тръпка премина надолу по гръбнака ѝ. Начинът, по който той говореше за Уолф, я плашеше. Сякаш Нейт беше пиян от успеха на конспирацията им и сега гледаше на стария си враг с пренебрежение и просто като на едно малко препятствие.

Да се мисли за Уолф по такъв начин бе очевиден абсурд. Любовта не заслепи Джени за факта, че Уолф можеше да бъде и страховит. И точно Нейт би трябвало да знае това. Той го знаеше — и все пак мислеше, че може да надхитри тази забележителна интелигентност. Как? Джени агонизираше. Какво мислеше Нейт, че може да направи?

Чак вечерта, в която Джени бе обещала да отиде на театър с господин Рис, един от ухажорите ѝ, и неговата майка, лейди Лонсдейл, тя започна да разбира накъде клонят машинациите на Нейт. Въпреки

обичайното си удоволствие от театъра, Джени не очакваше много от излизането си тази вечер. Но лейди Пертуи, очевидно желаеща да се запознае с виконтесата, настоя необичайно упорито да приеме поканата. Знанието, че изглежда прекрасно в гълъбовата си рокля, поръбена с „фантастична дантела“ не можа да повдигне духа ѝ. Тъй като Уолф не можеше да ги придружи, нямаше значение къде отиваше или какво правеше.

Обаче значение имаше. След като пристигнаха на Друри Лейн, Джени скоро откри, че тя и лейди Пертуи не бяха единствените гости. За възрастния джентълмен, който се грижеше за лейди Лонсдейл, тя не знаеше нищо, но другият гост беше Нейт.

— Братовчедке — поздрави я той с усмивка, която ѝ се стори неприятна. — Колко очарователно да ви видя отново. Бях започнал да се чудя дали не сте заминали от града, защото измина толкова много време, откакто се видяхме за последен път.

Джени му подаде ръка с нежелание, но не можа да предотврати пръстите си да не се свият в юмрук, докато той поставяше една целувка върху тях. От своя страна, той ги стисна толкова силно, че я заболя.

— Как можете да кажете това, милорд? — каза тя, не му давайки да разбере болката ѝ. — Вие сте този, който изглежда забравя да отиде на събиранията при Уиг — и под носа си, добави: — Не всеки посещава кръчмите и домовете с лоша репутация, братовчедо.

— Не — прошепна той на ухото ѝ, докато я водеше към един стол на предния ред в ложата, — но ти ще останеш изненадана колко много познати намерих от Нюгейт.

Името на това ужасно място беше очевидно прошепнато достатъчно високо, за да бъде чуто от господин Рис. Сядайки на стола до Джени, той забеляза с учтив интерес:

— О, запознати ли сте с таз вечерната пиеса, госпожице Бючамп? Това е една стара работа, разбира се, но аз не знаех дали е била харесана в колониите.

Объркана, Джени започна да си вее с ветрилото. Чу ли момчето Нейт, или не? Може би то просто беше любезно, игнорирайки една забележка, която сигурно е отнесло към въпроса за затварянето на Нейт заради дълговете.

— Братовчед ми току-що започна да я разказва — каза тя колебливо. Всъщност тя нямаше представа каква е пиесата, освен че познавайки вкусовете на лейди Пертуи, нямаше да е голяма възможност да е от Шекспир.

— Това е една особена концепция, нали? — продължи господин Рис, явно не съзнавайки напрегнатата ѝ реакция към братовчед ѝ, — да се постави една опера в затвора Нюгейт — той ѝ се усмихна срамежливо. — Характерите, разбирате ли, са всички разбойници — бандити, прекупвачи на крадени вещи и тем подобни. Даже надзирателите, които човек би очаквал да са почтени хора, са в съюз с крадците.

Това не беше много деликатно напомняне за миналото, помисли Джени, но въпреки това доста ефикасно. Тя се застави да не се обръща и да поглежда Нейт, седящ зад нея и тихо хихикащ.

— Крадци и мошеници, господин Рис? Аз страхувам, че вашата „Просешка опера“ не може да зададе един много морален тон. Ако никой от характерите не е за подражание, как могат да ангажират симпатиите на публиката? — попита тя, размахвайки ветрилото си с бавни, размерени движения. Собственото ѝ изказване ѝ хареса. Тя беше сигурна, че даже намек за напрежение не можеше да бъде открит в него.

Ухажорът на Джени внезапно се съкруши. Изразителните му тъмни очи гледаха към Нейт и сякаш се молеха за помощ.

— Аз помислих... т.е. Вашият братовчед каза, че със сигурност ще ви хареса.

Значи това е било идея на Нейт от самото начало — да бъде доведена тя тук, осъзна Джени. Без да му обръща внимание, тя се съсредоточи в задачата да успокои разочарования господин Рис.

— Аз съм сигурна, че ще ми хареса. Пиесата без съмнение трябва да има някакви изключителни качества, щом я представят толкова отдавна.

— Музиката е очарователна — побърза да каже господин Рис, за да я успокои. — Вие вероятно ще познаете някои от песните. Нови стихове се пеят с популярни мелодии. Нищо от онова ужасно виене, което имате при Хендел.

Джени, която много харесваше оперите и ораториите на Хендел, просто се усмихна и се приготви за една нещастна вечер.

През двата първи акта тя се чудеше какво Нейт щеше да спечели от това. Той наистина ѝ напомни за мястото, откъдето дойдоха и където тя можеше да се върне. Съществуването едновременно на една Джени и една Суки между характерите в пиесата действително я накара да се почувства неудобно. Но като цяло, картината на Нюгейт, създадена от автора Гей, беше твърде красива за тези, които познаваха истинския затвор, за да ги уплаши. Неговият надзирател бе просто един алчен бизнесмен. Сравнен с Диймс, той изглеждаше безвреден. Очевидно, авторът никога не бе виждал Женския затвор, помисли Джени, въпреки че бе схванал перфектно системата от подкупи, „пререквизити“, както ги наричаше той. И все пак Нейт можеше да ѝ напомни за това по много други начини.

Дали от намерението на Нейт, или поради друга причина, но представлението я смрази по начин, който тя предполагаше, че Нейт не можеше да разбере. Хапещата сатира на операта обрисуваше един свят, където безчестието и егоизма управляваха буквално всеки и тези, които се ръководеха от истинска обич бяха глупаци, използвани от безскрупулните и след това захвърляни, след като не можеха повече да послужат за нищо. Тя осъзна, че това беше начинът, по който Нейт виждаше света, едно място, където „Във всички области на живота, съседът използва своя брат“.

Такъв възглед не бе за нея — възглед, който игнорираше съществуването на добри хора като госпожа Мюлер и Уолф. Някога, в Нюгейт, тя почти стана жертва на тази жестока философия, но никога повече. Даже в затвора тя намери надежда и доброта в личността на Суки. Може би имаше надежда за нея сега, помисли Джени, защото това бе единственото нещо, което Нейт не включваше в сметките си — възможността за истинска доброта.

Неговата манипулация с господин Рис, обаче, беше идеално пресметната, трябваше да признае Джени. След втория акт, сякаш по сигнал, господин Рис се изправи и напусна останалата компания, за да види един свой познат в друга лежа, оставяйки Нейт и Джени сами. В края на краищата, това беше напълно приемливо. Нейт се смяташе не само за неин братовчед, но бе и с двадесет години по-стар от нея.

Гледайки надолу към множеството в партера, Джени си напомни, че те не бяха всъщност сами. Имаше хиляди, които можеха да видят дали Нейт щеше да се възползва от ситуацията. Независимо от това, тя

потръпна от отвращение, когато той се наведе, за да прошепне в ухото ѝ.

— Господин Рис — каза той развеселен, — убеден в нашата семейна обич, ме помоли да използвам влиянието си в полза на неговото ухажване. Да, аз също го помислих за смешно. Този знак за жалката липса на проникателност от негова страна би трябвало, надявам се достатъчно да те обезкуражи. Ако не — добави той по-настойчиво, — аз съм сигурен, че мога да намеря по-нататъшни начини, за да те откажа от такъв годеник.

Джени въздъхна, решена да не показва нищо друго, освен умора пред Нейт.

— Ти и аз ще бъдем и двамата по-щастливи Нейт, ако ти можеш да се убедиш, че аз няма да се омъжа за никого — изобщо за никого — като Джийн-Мари Бючамп.

— Възнамерявам да направя това много сигурно — каза той, явно не схващайки мисълта ѝ. — Освен разбира се, за мен. Моето предложение е все още валидно. Въпреки това, което се случи между нас аз съм склонен да простя и да забравя, ако ти не ме накараш да чакам твърде дълго. Мисля, че ще намериш в мен един твърде подходящ съпруг — ако разбира се ти се държиш дискретно.

Това предложение отврати още повече Джени от предишното, което се базираше поне на една претенция за обич. Нямаше смисъл, осъзна тя. Нейт беше неспособен да разбере каквито и да било мотиви, освен собствената си егоистична алчност.

— Какво искаш, Нейт? — попита тя, затваряйки очи поради грозните му намеци. — Предполагам, че искаш да кажеш нещо с тази глупава демонстрация.

— Аз ти казах вече какво искам, скъпа Джени — каза той. — Да се наслажда на богатството си — на цялото си богатство — в безопасност и комфорт, което страхувам се, може да бъде постигнато само като се оженим.

Джени отвори уста, за да спори по това заключение, но той я спря, като я хвана за китката.

— Работата, мисля аз, би трябвало да е абсолютно ясна — продължи той. — Работата, скъпа моя, е там, че твоите пазачи са нищо за мен. Аз не мога да бъда спрян да отида там, където искам да бъда, от Уолф, Дик, или който и да било — той я пусна и размаха една

елегантна ръка над голямата публика. — Къде са твоите герои сега? Виждаш ли ги някъде наоколо? Но аз съм тук, сам с теб, точно както съм го планирал.

Един студен бриз нахлу вътре, когато вратата на ложата се отвори, за да приеме завръщащите се членове на компанията. Джени потрепери, докато се усмихваше на господин Рис. Завесата щеше да се вдигне за последния акт. Навеждайки се напред, Нейт прошепна една последна заплаха:

— Няма нещо, което Уолф, или Дик могат да направят, за да ме спрат. Запомни това, Джени. Нищо.

Джени не повярва на това, но не пропусна да си признае, че въпреки настойчивата защита на двамата ѝ кавалери, Нейт можа да осигури не един, а два разговора насаме с нея. Докато тя и лейди Пертуи пътуваха за в къщи с екипажа на лейди Лонсдейл, Джени се чудеше дали нейната придружителка не беше помогнала за осъществяването на тези разговори. Изглеждаше много вероятно нейна светлост да е попаднала под очарованието на красотата и чара на Нейт.

Колкото и много години да бе прекарал Нейт в Нюгейт, той все още знаеше как да използва обществото и неговите правила за своите интереси. Естествено. Както лейди Пертуи и останалите в обществото, той играеше същата игра и споделяше същата загриженост да се запази външно благоприличие. Слушайки с половин ухо тропота на конете и потока на клюката в екипажа, Джени призна на себе си, че тя беше направо едно бебе в такъв вид игра. И такъв бе и Уолф. Въпреки че това бе едно от нещата, които тя харесваше в него, разбираше, че непоносимостта на Уолф към правилата на обществото го поставяше в една много неизгодна позиция.

Дотогава, докато Уолф не пожелаеше да скъса открито с „братовчеда“ на Джени, Нейт щеше да може да я доближава, когато и където си пожелаеше. При една нейна дума Уолф вероятно щеше да го направи, тя знаеше. Но резултатът от това скъсване щеше да бъде повече от обществен скандал, виждаше тя също много добре. Един от тях щеше да умре и този един можеше да е Уолф. Това беше риск, който тя не можеше да поеме.

Когато се завърна на „Хановер Скуеър“, Джени завари Уолф и госпожа Мюлер да играят една тиха игра на карти. Когато той вдигна поглед при нейния поздрав и ѝ се усмихна, тя се закле, че каквото и да

се случеше, нямаше да позволи той да бъде наранен. Ако някой трябваше да плати за нейната глупост, че повярва някога на Нейт, това трябваше да е тя и никой друг.

Тя остана и изпи чаша чай с тях, но не каза нищо за неприятната си среща с Нейт. Ако не бе постигнал нещо друго, то Нейт ѝ напомни съвсем ясно, че времето изтича. Много скоро тя нямаше да има нищо друго, освен спомени като този. Така че тя остана още малко и поговори с тях, преди да целуне госпожа Мюлер за лека нощ, желаейки при това да можеше да направи същото с джентълмена отсреща, само за да спести още няколко момента от идващото нещастие.

Колко скоро можеше да дойде това време беше въпрос, върху който Джени трябваше да поговори със Суки. Докато се приготвяше да си ляга, тя наблюдаваше как Суки подрежда нещата по един елегантен начин. Сега в нея нямаше нищо останало от крадлата в Нюгейт, помисли Джени, освен може би в тези пъргави пръсти. С тъмната си коса, гладко вчесана под бонето, Суки приличаше много на прислужниците на модните дами, които така я притесняваха.

Но Джени знаеше много добре, че топлото сърце на Суки си беше същото, въпреки че мечтите ѝ се бяха променили от деня, в който се срещнаха в Женския затвор. Това, което имаше да казва на Суки сега, осъзна тя тъжно, бе вероятно да събори тези мечти на земята.

— Суки — каза тя, опитвайки се да събере кураж. — Аз направих нещо много глупаво.

С разперени ръце, Суки отхвърли главата си назад.

— Добре аз се чудех кога ще се решиш да ми кажеш — каза тя за изненада на Джени. — Сякаш не можеш да видиш, че ти си почти полудяла от тревоги и притеснения. Хайде, казвай го. Какво си направила?

Джени разбираше, че този тон беше необходим, за да я накара да се отпусне. Новините ѝ, обаче, нямаше да могат да бъдат толкова лесно отминати, страхуваше се тя. Поемайки дълбоко въздух, тя призна накрая:

— Скарах се с Нейт. И се страхувам, че е твърде сериозно.

— Колко сериозно? — попита Суки, седнала на ръба на леглото.

Отново агонията на борбата с Нейт премина през съзнанието ѝ в болезнени детайли.

— Аз се опитах да му извадя очите — каза тя.

— Това наистина е сериозно — съгласи се Суки. Тя внимателно разгледа Джени. — Той е станал малко неконтролируем, нали?

— Може да се каже така — увивайки един шал около раменете си, Джени седна до приятелката си на леглото. — Но това не е най-лошото.

Суки я погледна изненадана. Нищо чудно, помисли Джени. Колко по-лоши можеха да станат нещата?

— Страхувам се, че нещата се влошиха след това в една размяна на неопределени заплахи.

— Е?

В отговор на нетърпеливия жест на Суки, тя призна накрая:

— Аз му казах по-добре да се моли никога да не открия причината, поради която Уолф го е поставил в затвора.

Джени даже не осъзна, че употреби малкото име на Ивс, докато Суки не ѝ го посочи.

— Ти наричаш негова светлост Уолф пред Нейт? — попита тя, явно ужасена от мисълта.

— Не, не, сигурна съм, че не съм го направила — побърза да добави Джени, еднакво уплашена от мисълта, че може да се е издала толкова лошо. — Чак такава глупачка не съм — едно глупаво твърдение, помисли тя, сякаш влюбването ѝ в Уолф не беше най-голямата глупост от всички.

Странно, но Суки не изглеждаше ни най-малко изненадана от тази внезапна индикация за интимност с някой, когото те всички бяха смятали за враг. Вместо това, тя изглежда се концентрираше само върху реакцията на Нейт.

— Това е добре — каза тя. — Въпреки че нещата са достатъчно лоши. Аз предполагам, че той сега знае, че ти няма да се омъжиш за него.

Джени почти се засмя, припомняйки си колко силно бе изразила отказа си. После си спомни повторението на предложението тази вечер.

— Той каза, че трябва да намери правилния начин, за да ме убеди — каза тя с мълчалив страх в сърцето. — Каза, че нито Уолф, нито Ричард могат да го спрат и че може да ме стигне, където и когато си поиска.

— Тогава е откачил — заяви Суки с успокоителна сигурност. — Мисли, че понеже е получил титлата си сега, не може да бъде пипнат. Мисли, че няма нужда от нас повече. Добре, ако не внимава, ще разбере какво ние можем да направим.

— Бъди сериозна, Суки. Какво можем да направим ние? — Джени протегна ръце в жест на безпомощност. — Ние не можем да предприемем нищо против него, без да поставим всички нас в опасност — теб, мен, Ричард.

— Нито пък той — настоя Суки, изправяйки се и гледайки Джени в очите, за да подчертае твърдението си. — Неговата цел се базира върху това, че ти си Джийн-Мари Бючамп. Мислиш ли, че ще посмее да постави под съмнение това? И без да помисли какво негова светлост ще направи — и той не е мъж, който аз бих отхвърлила с лека ръка, аз мога да ти кажа — една дума за нашата конспирация и той е един мъртъв човек — Джени можа да види, че тя го мислеше буквално. — Ако Нейт само спомене думата Дейнджър, цялата банда ще бъде отгоре му.

Обаче Джени разбираше, че Нейт можеше да опита и друг начин. Това беше мисъл, която я лиши от комфорта, който последните думи на Суки ѝ дадоха.

— Ами ако той се опита да ме отвлече? — попита тя с приглушен от страх глас. — Нейт изглежда мисли, че може да ме застави да се омъжа за него и даже да накара Уолф да приеме това. Въпреки че аз не мога да си представя, че Уолф ще позволи на Нейт да постави ръка върху богатството на Бючамп, даже ако той...

Джени не можеше да понесе да довърши мисълта си. Със загубена чест, щеше ли тя да има силата, за да отхвърли предложението на Нейт? Щяха ли Уолф и лейди Пертуи да я оставят?

— Във всеки случай, той не може да пипне парите, докато аз стана пълнолетна — нито пък ако се омъжа без съгласието на настойника си — и аз съм му го обещала и така и така.

Суки се разхождаше из стаята, но сега спря, сякаш също бе помислила за нещо неприятно.

— Може би той не може да чака дотогава — каза тя, явно нещастна от мисълта. — Аз знам, че той не може да пипне твоето богатство дотогава, но ще е сигурен, че ще го има, разбираш ли?

Джени поклати глава.

— Слушай — каза Суки, опитвайки се да обясни. — Ако се знае, че Нейт е сгоден за теб, тогава лихварите ще му заемат пари срещу бъдещото му богатство, което ще придобие, когато се омъжи за теб. То е същото, както ако са заели пари на някой млад лорд, който не е навършил пълнолетие, но ще има пари веднага щом го навърши, или когато баща му се помине. Те знаят, че той ще бъде платежоспособен. Същото е и с магазините. Те ще му дадат кредит, защото знаят, че ще им плати, когато получи парите си, твоите пари. Но ако няма какво да очаква, тогава, виждаш ли...

— Да, разбирам — тя обаче видя повече от нуждата на Нейт за пари. С болезнена яснота тя осъзна, че може да няма даже няколкото месеца с Уолф, на които се бе надявала. Въпреки рисковете, които Суки изброи, Нейт щеше да опита нещо, тя знаеше. Той трябваше да го направи и тогава Уолф щеше накрая да се раздвижи.

Всичко, което тя можеше да направи, бе да се моли това да не включва шпагата, която той носеше на кръста си.

Тя затвори очи, опитвайки се да контролира болката вътре в себе си.

— Суки, ние по-добре да се подготвим за бързо напускане, просто за всеки случай.

— Аз знам това, Джен — каза Суки, сякаш разбирайки колко много щеше да ѝ коства това. — Аз съм приготвила чантите с нещата ни. А също и грима, който използвахме, когато ти беше приятелката на Дейнджър, за да можем да се маскираме.

Джени тъжно кимна.

— Джен — каза тихо Суки, хващайки ръката ѝ. — Помисляла ли си някога, че може би негова светлост знае истината — и тя не го тревожи?

— Защото го устройва да държи тази част от богатството на Бючамп далеч от ръцете на Нейт? О да, мислила съм за това. Имаше моменти в началото, когато бях сигурна в това, сигурна, че той знае всичко и просто си играе с нас.

— Ами тогава?

Беше мило от страна на Суки, че се опитва да намери някаква надежда за нея, но Джени разбираше, че такава няма. Тя толкова много пъти бе премисляла всичко в ума си.

— Аз съм тази, която освободи неговия най-голям враг. Ако знаеше това, той никога не би се отнасял толкова любезно с мен — каза тя.

Суки я потупа по рамото приятелски.

— Ние стигнахме дотук, нали? Ще извървим и остатъка от пътя.

Джени докосна ръката на приятелката си и се усмихна, но в сърцето си не беше спокойна. С малко късмет те можеха да преживеят следващата година, без тайната им да бъде разкрита, но за нея нямаше да има щастлив край. Всичко, за което можеше да се надява, бе един шанс да напусне, преди откритието на нейното коварство да убие цялата топлина в приятелството с Уолф. При всички случаи, тя трябваше да напусне. Беше само въпрос на време.

Въпреки заплахите си, Нейт изглежда изчакваше засега. Той не направи повече опити да отклони Джени от нейните придружители, нито пък опита късмета си, опитвайки се да привлече вниманието ѝ публично.

Това предпазливо поведение, съзнаваше Джени, можеше да се дължи на факта, че Ричард беше изпратил открито човек от бандата си да я следва и наблюдава, или пък можеше да е резултат от даже повлиятелната намеса от мястото, което Ричард не ѝ разкри. Докато тя се колебаеше да въвлече Ричард в кавгата си с Нейт, Суки показва, че няма такива скрупули. Джени откри, че тя е разказала историята на Ричард, чак след като беше направено, когато младата прислужница я информира за личността на сянката ѝ. Обаче никакви въпроси не можаха да убедят Ричард да ѝ каже точно какво се бе случило между него и Нейт, макар че тя бе сигурна, че не може да е било нещо приятно.

Дали Ричард беше единственият, освен Суки, който знаеше за срещата ѝ с Нейт бе нещо, което Джени не можеше да каже. Тя почти подозираше, че Уолф знае какво се е случило на бала, но че не е направил открит ход срещу стария си враг. Възможно ли беше Уолф да се въздържа да направи предизвикателството, за да не я направи предмет на клюки? Във всеки случай, тя можеше ясно да види, че Уолф е станал даже по грижлив и решен да държи Нейт далеч от нея. Тя подозираше също поради лекото охлаждане между него и лейди

Пертуи, че той е напомнил на нейна светлост за задълженията и отговорностите ѝ като придружителка.

Тези обстоятелства би трябвало да я успокояват. Но тя не се чувстваше в безопасност, освен когато се намираше до Уолф. Знаеше, че Нейт не ѝ е простил, а само ѝ дава временен отдих.

Докато траеше този отдих, обаче, тя възнамеряваше да използва напълно времето си с Уолф, натрупвайки спомени за тогава, когато те щяха да бъдат всичко, което щеше да има от него. Струваше ѝ се също така, че сега той прекарва повече време с нея и е по-малко загрижен за бизнес и държавните работи. Понякога вечер той свиреше за Джени и леля си. Ако отиваха на бал, винаги си запазваше два танца с нея. Когато времето стана по-топло, той я изведе на езда.

В сърцето си Джени знаеше, че той прави това, за да я предпази от Нейт, но не можеше да не почувства, че и той намираше малко удоволствие от компанията ѝ. Наистина, не можеше да се дължи само на въображението ѝ, че той изглеждаше по-свободен и доволен. Доста често госпожа Мюлер коментираше промененото му поведение — как той повече не се криеше с часове в кабинета си. Вдовицата беше изумена, че Уолф включваше Джени сега сред слушателите си, когато свиреше, и даваше това като пример за неговото задоволство и обичта му към нея.

Обич. Това беше една бледа дума за това, което тя чувстваше към него, и все пак щеше да е щастлива да мисли, че е спечелила даже едно мъничко място в съзнанието му. Повече от това Джени не си позволяваше да се надява. Понякога през нощта тя сънуваше какво би било да бъде обичана от един такъв мъж, но сънят винаги се превръщаше в кошмар. Чувствата на Уолф, колкото и силни да бяха, не можеха да преживеят извършеното от нея.

Тя трябваше да се оттегли, казваше си Джени, да спре да се измъчва с проблясъци на радост, каквато никога нямаше да познае. Но да направи така се оказа невъзможно. Дотогава, докато можеше да остане до него, тя трябваше да остане, независимо каква цена щеше да плати по-късно.

Имаше и друга причина, поради която Джени искаше да стисне зъби и да остане с него. Докато беше с Уолф, съществуваше известен шанс, че щеше да е в състояние, да предотврати враждата им с Нейт да избухне в кръвопролитие. Тя можеше да даде на Уолф време да намери

друг Бючамп, за да лиши Нейт от наследство и може би тогава той нямаше да иска нещо повече от връщането на Нейт в Нюгейт. Тя не се тревожеше повече как едно такова откритие щеше да ѝ се отрази. Щом Уолф оставаше в безопасност, нищо друго нямаше значение.

Въпреки че Джени не бе изразила тези мисли гласно, тя мислеше, че Нейт, когато решише да действа, щеше да го направи срещу нея, или Уолф. Те бяха двамата, които стояха между него и богатството. Но вярвайки в това, тя беше неподготвена за заплахата, когато накрая дойде. Трябваше да помни, че Нейт знаеше и други начини, за да я нарани.

Тя имаше късмет, че се намираше в галерията над главната зала, когато управителят отвори вратата на трима служители на закона. Тя се беше качила по стълбата, за да вземе една книга, която бе оставила в стаята си и точно щеше да се връща в гостната, когато чу шумното нахлуване на тримата мъже. По говора им веднага можа да разбере, че не бяха джентълмени, едно обстоятелства, което незабавно я постави нащрек. Управителят на Уолф не би отворил вратата на никого, освен благородници; търговците заобикаляха към задната страна на къщата, каза си тя. Стойки тихо наблизко, но без да я виждат, тя не трябваше дълго да чака причината за тяхното посещение.

— Получи се информация — обяви помпозно най-едрият от тримата, очевидно водачът им, — че една избягала престъпница на име Суки Гмуркачката, се е скрила в тази къща и вероятно се е дегизирала като някаква прислужница, може би камериерка. Ние сме тук, за да заловим тази опасна престъпница.

Джени не можеше да види лицето на управителя, но тя знаеше точно как би изглеждало то с вдигнати от недоверие вежди. Гласът му обаче тя можа да чуе, пълен с презрение.

— Ще видя дали негова светлост ще ви приеме. Бихте ли почакали тук?

Без да дочака отговора им, Джени изтича до стаята за шиене, където последно бе видяла Суки, опитваща се да зашие скъсаната ѝ от Нейт рокля, когато той я атакува. Останала без дъх, тя каза бързо:

— Ела бързо, Суки. Нейт те е предал.

Реакциите на Суки очевидно не се бяха забавили от лесния ѝ живот в тази къща. Тя веднага остави работата си настрана.

— Те тук ли са вече? — попита тя.

— Да — отговори Джени. — Търсят една прислужница — през няколкото минути, които ѝ трябваша, за да намери Суки, на ум ѝ дойде една идея. — Те може вече да са заобиколили къщата, за да наблюдават всички изходи. Ти никога няма да можеш да минеш покрай тях, нито даже с помощта на човека на Ричард.

Следвайки Джени обратно в стаята ѝ, Суки бързо схвана идеята ѝ, но не беше съвсем сигурна дали можеше да я осъществи. Докато Джени ѝ помагаше да свали роклята си на прислужница, тя прошепна:

— Те никога няма да повярват, че съм дама, Джен. Само ако ме чуят как говоря.

— Те не говорят — успокой я Джени. — Те не очакват една дама да ги забележи изобщо. Ако въобще ни погледнат, аз ще бъда много изненадана. Ето, нека ти помогна с този корсет. Тази бяла блуза ще свърши работа, а също и червената рокля.

— Не синята — автоматично каза Суки, професионалните ѝ инстинкти най-после бяха събудени. — Дай ми онази черешовата на ивици, която лейди Пертуи те накара да купиш, въпреки че всеки полусляп човек би ѝ казал, че не отива на косата ти. Гримовете са скрити в онова чекмедже. По-добре да използваме и тях.

Двете жени се движеха бързо и ефикасно, за да направят промяната от камериерка в дама. В Нюгейт те си бяха помагали достатъчно често в обличането, така че сега просто изпълняваха познати задачи. Суки все още си слагаше грим, когато вратата се отвори шумно и вътре нахлу госпожа Мюлер.

С един-единствен поглед тя видя извършващата се пред очите ѝ подготовка. Джени чакаше напрегнато, за да види как щеше да реагира вдовицата. Но първите ѝ думи потвърдиха предчувствието, че можеше да се разчита напълно на доброто ѝ сърце.

— Ах, вие вече знаете, Уолф ме изпрати, за да събера всички прислужници и да ги заведа при него и онези хора в кабинета, но аз мисля, че не е необходимо да се бърза, нали? Добре, добре — каза тя, като огледа Суки. — Има нужда от още нещо. Нещо... Почакайте, моля.

Госпожа Мюлер изтича отново навън и се върна след момент с висока шапка и пудра за косата на Суки. Вдовицата се зае да промени тъмните къдри на младата прислужница в модно бели с помощта на пудрата. Една бенка, умно поставена, за да подчертава блестящите ѝ

тъмни очи, допълни ефекта. Суки камериерката, някога Суки Гмуркачката, се промени в дамата Сюзан. Но само докато си държеше езика зад зъбите.

Когато вдовицата отиде накрая, за да събере останалите прислужници, Джени и Суки се промъкнаха незабелязано в гостната. Връчвайки на Суки да държи бродерията ѝ, Джени стисна успокоително ръцете на момичето.

— Всичко ще бъде добре, Суки. Аз съм сигурна в това.

Суки се усмихна вяло.

— Знам. В най-лошия случай човекът на Дейнджър ще ме спаси, преди да ме върнат в Нюгейт. Но сега аз отново съм бегълка и сама — обаче, както Джени очакваше, Суки не можеше да се отдаде за дълго на това, което тя наричаше „мяукаща сантименталност“. — Ох, аз просто се съжалявам. Не ми обръщай внимание — добави тя. — Но ще ми липсваш. Ти беше добра с мен, Джен.

— Била съм добра с теб? — каза Джени изненадана. — Суки, ти ми спаси живота, а също и да не полудея. Ти ме поддържаше, когато мислех, че не мога повече да продължавам. Аз съм тази, която не знам какво ще правя без съветите и забележките ти.

Суки поклати глава.

— Аз ти казах и преди. Ти си по-силна, отколкото съзнаваш, Джени Уайлд. И мисля, че може би подценяваш...

И двете погледнаха изведнъж нагоре, когато вратата се отвори и се показаха Уолф и хората на закона. Лицето му изразяваше само скука, но Джени знаеше, че е познал Суки даже зад пластове грим и пудра. Ако не нещо друго, той щеше да познае роклята ѝ. Щеше ли да ги издаде?

— Това са единствените дами в къщата, конетабъл — каза той, сякаш му бе дошло до гуша от техните непрестанни капризи. — Моята подопечна, госпожица Бючамп и фройлайн Нюман, която живее с нас докато очаква пътуването си до Хановер. Ако настоявате, мога да претърся къщата си за вашата бегълка, но се страхувам, че информацията ви е била грешна от самото начало.

Самите офицери изглежда изпитваха вече някакво съмнение по този въпрос, но водачът им явно нямаше да се откаже толкова лесно. Без съмнение имаше голяма награда за главата на Суки и той искаше да я спечели.

— Можем ли да зададем някои въпроси на дамите, милорд? Те могат да имат някаква информация, която би ни помогнала за залавянето на престъпницата.

— Можете да питате госпожица Бючамп каквото желаете. Фройлайн Нюман е тук само от един-два дни и говори само на немски — тук Уолф изглежда си спомни маниерите си и започна да говори нещо, което изглеждаше като дълго обяснение на немски, изпълнявайки молбата на офицерите. Тъй като никой, освен Уолф не говореше на този език, той можеше със същия успех да рецитира поезия. Интонацията му в края, обаче, ясно показваше един зададен въпрос. Той изгледа настойчиво Суки и зачака.

— Найн, Хер барон — отговори тя гладко, поклащайки глава с невинно незнание. Джени беше впечатлена. Умното момиче явно бе научило една-две думи от госпожа Мюлер.

— Както виждате, джентълмени, фройлайн не може да ви помогне. Госпожице Бючамп, вие сигурно също се чудите за какво става дума. Явно тези мъже чувстват, че има една промъкваща се в къщата престъпница, маскирана като камериерка. Това е причината, поради която бях принуден да извикам леля си, за да ни помогне. Надявам се, че за вас времето, през което сте контактували с фройлайн, не е било много трудно.

Само за нея гласът се стопли от симпатия. Тогава Джени разбра, че всичко ще бъде наред. Уолф можеше да предпазва Суки просто, за да запази честта на къщата си, така че нито той, нито някой друг да не бъде компрометиран, че е приютил Суки. Но усмивката му сега й каза, че вместо да й се сърди за това, че се опитва да спаси Суки, той се гордее с нея.

По-късно тя щеше да помисли какво значение можеше да има за нея знанието му за миналото на Суки, но засега просто трябваше да поддържа маскарада.

— Фройлайн Нюман ми показваше ръкоделието си. Без госпожа Мюлер, за да превежда, аз се страхувам, че трудно можем да проведем с нея истински разговор. Но не разбирам това смешно твърдение за престъпници сред персонала — каза тя. — Ако беше така, в този дом има много ценни неща, а досега не липсва даже фартинг.

— Много подходяща забележка, госпожица Бючамп — каза Уолф и след това се обърна към офицерите. — Джентълмени, не мога да не

мисля, че тази фалшива информация е подадена с две цели — или да притесни този дом за някакво въображаемо прегрешение, което е извършил някой от слугите, или умишлено да ви отклони от верния път, за да може някой престъпник да избегне вашата бдителност. Ще можете, надявам се, да разпитате отново вашия информатор?

— За нещастие, милорд — беше принуден да признае водачът, сега много смутен, — тази информация ни се подаде анонимно.

— Разбирам — каза Уолф по начин, който очевидно целеше да накара служителите на закона да се почувстват още по-неудобно. — Има ли още нещо, офицери?

Те сега щяха да си счупят краката от бързване, фактически спъвайки се, докато се опитваха да се извиняват и бързаха към вратата в едно и също време. То почти можеше да бъде смешно, ако тя и Суки не бяха толкова нервни. Въпреки че офицерите изглежда напуснаха къщата, те не смееха да се отпуснат, не още.

Госпожа Мюлер влезе в гостната след момент, чудейки се да плаче ли, или да се смее.

— Тези тримата! Те разтревожиха всички момичета от персонала. Готвачът е вбесен. Каква вечеря ще получим довечера, не ми е ясно. Но те си отидоха. Буутс ги последва по улицата, докато не се убеди, че наистина си отиват. И спорели през цялото време, казва той.

— Аз не съм изненадан — каза Уолф. — Жалко е, но те изглежда не знаят кой е доставил информацията. Бих искал тази личност да плати така, както и те.

Той не знаеше кой е издал Суки обаче, както знаеше Джени, осъзна тя. Нямаше време да размишлява за последствията, поне не още, докато не поговореха за бъдещето на Суки.

Уолф дойде и седна до Джени, гледайки нейната преобразена камериерка.

— Добре, фройлайн — каза той. — Аз се страхувам, че се налага да отплуваш за Хановер още при следващия прилив.

— Хановер? — повтори Суки, явно слисана. Но тя нямаше избор. Те трябваше да направят каквото решише Уолф сега.

— Само временно — увери я той. — Ще бъде най-безопасно, ако последваме историята, която разказах на онези тримата непохватници. От Хановер можеш да заминеш закъдето поискаш. Аз бих ти

предложил да се качиш на кораба за колониите, за Америка, но ще стане както ти си решиш.

Суки изглеждаше малко смутена да разговаря с Уолф така, облечена във фини дрехи и седяща в неговата гостна. Усмивайки се леко, тя каза:

— Най-последно заминаване. Трябваше да знам, че ще се стигне до това. Вие сте прав, разбира се. Те поне говорят английски там.

— Ти ще бъдеш добре, Суки — увери я той с една доброта в гласа, която трогна и Джени. — Аз ще ти дам да отнесеш някои писма до бизнесмени в Уилямсбърг, Вирджиния, с които работя. Те ще ти помогнат да си намериш добра работа. По времето, когато очаквам да имаме новини от теб, сигурно ще научим, че или си се омъжила за лорд Губернатора, или си станала собственичка на една от големите плантации.

— По дяволите — каза тя и после покри уста с ръце, изумена от собствения си език.

— Отивай тогава — отговори той на свой ред. — Без съмнение имаш да свършиш много неща, за да се приготиш.

— Да, милорд — каза Суки и се поклони. На вратата тя се поколеба за момент, после се обърна.

— Благодаря ви, милорд. Аз не знам дали някой друг от лордовете и дамите би направил за мен това, което вие направихте.

— Не ставай смешна, Суки — каза той, като се пресегна, за да вземе ръката на Джени. — Разбира се, че знаеш. Бързай сега.

— Да, милорд — каза тя и след това излезе от стаята.

Уолф все още държеше ръката ѝ.

— Тя ще ти липсва, мисля аз — каза той.

— Много — призна Джени, съзнаваща преди всичко докосването му. Тя разбираше, че трябва да даде някакво обяснение за близостта си с една прислужница и то прислужница, която се бе оказала избягала престъпница от Нюгейт. — Когато пристигнах отначало в Лондон — каза тя бавно, внимателно подбирайки думите си, — Суки беше една от малкото хора, които показаха към мен добрина и се отнесоха приятелски. Каквото и да е правила в миналото, с мен тя никога не е била нечестна — Джени сведе поглед надолу. Искаше ѝ се да може да каже това и за себе си.

— Не е необходимо да ми обясняваш — каза Уолф. — Самотата е нещо, което аз разбирам твърде добре. Само се надявам, че сега разбираш, че имаш вече много други приятели и няма нужда да си сама.

Обаче нямаше да има никой друг, на когото тя щеше да може да каже истината, помисли тъжно Джени. Но очевидното желание на Уолф да я успокои, я затопли, независимо от това.

— Аз не мога да изразя колко съм ти благодарна за добрината.

— Ако съм ти доставил удоволствие — каза той, — тогава съм щастлив. Но съм и загрижен — добави той. — Трябва да призная, че нямам доказателство, но вярвам, че познавам автора на тази атака срещу Суки.

— Моят братовчед — каза Джени, задържайки дъха си. Можеше ли Нейт да събори цялата им фалшива конструкция чрез този единствен ход? Разкриването на камериерката на Джени като осъдена от Нюгейт трябваше да наведе Уолф на подобни мисли и за останалите от тях.

— Значи — каза той, — ти не си толкова изненадана в края на краищата. Знаеш, че лорд Викърс беше затворен за дългове в Нюгейт и е имал възможността да срещне Суки там. Някак си той трябва да е научил за пристигането ти още щом си слязла на тези брегове. Изпращайки Суки да служи като твоя камериерка, той се е надявал да получи отвътре информация за заниманията ти — къде ходиш, какво правиш, кои ухажори предпочиташ. За негово нещастие, Суки наистина е станала твоя приятелка. Аз мога само да приема, че това е отмъщението му заради пропуска й да го снабдява с информацията, която иска.

Изумена, Джени не знаеше как да реагира. Поднасяше й се едно обяснение като на поднос. Само по себе си, това беше достатъчно логично предположение, но твърде повърхностно и от човек, който изобщо не даваше обяснения. И все пак изглеждаше правдоподобно.

— Респектът и чувствата, които изпитвах към братовчед си — призна тя, — бяха погубени от неговото поведение. Но да заговорничи по такъв начин... Наистина ли мислиш, че е възможно?

— Аз съм сигурен, че зад това е бил братовчед ти — каза Уолф, — въпреки че признавам, че нямам други доказателства, освен разума и инстинктите си, за да подкрепя такова едно твърдение. Колкото до

причината зад едно такова поведение, ти можеш ли да ми кажеш някаква друга причина, поради която би го направил?

Джени погледна в морскосините му очи, желаейки да посмее да признае страховете си.

— Не — каза тя тъжно накрая. В края на краищата, това не беше лъжа. Тя просто не можа да му каже.

Един час преди разсъмване, Джени изпълзя от убежището на леглото си, за да си каже сбогом със Суки. Новопокръстената Фройлайн Нюман изглеждаше направо ужасена при мисълта за заминаването. Докато Джени гледаше как нейната преобразена приятелка крачи от единия край на дневната до другия, очевидно твърде нервна, за да закуси, тя си спомни колко спокойно Суки се бе изправила срещу грозотата и деградацията на Женския затвор. Но онова беше част от света, който Суки познаваше. При пътешествието си до колониите, тя щеше да навлезе в един нов свят.

— Ще трябва ли да се бия с индианците? — попита тя Джени накрая.

Смеейки се въпреки себе си, Джени поклати глава.

— Ти можеш и никога да не ги видиш. Суки, ти не можеш да съдиш за целия колониален живот от моите преживявания по време на войната с французите. Ти знаеш, че там има градове. Е, не нещо толкова огромно като Лондон, това мога да ти гарантирам, но със същите удобства. Ние имаме там магазини, кръчми и даже игрални домове.

От изражението на Суки личеше, че тя се отнася скептично въпреки това.

— Негова светлост ми даде писмо до един негов приятел. Той казва, че аз може би ще мога да получа работа в един от магазините, тъй като там няма много нужда от камериерки — каза тя без ентусиазъм.

— Няма ли да ти хареса тази работа? — попита Джени.

— О, да, ще ми хареса. Ти мислиш ли, че те ще вземат на работа такава като мен в един от онези модни магазини, а? Даже ако не знаят, че аз съм една птица от Нюгейт, лесно ще разберат, че съм просто едно момиче от бордеите.

Значи това било.

— Суки — каза настойчиво Джени, — миналото ти е зад теб сега. Аз мисля, че ти ще намериш американците много по-заинтересовани от това, което си сега, отколкото от уменията ти. Уолф беше прав, ти знаеш. Ти вероятно ще свършиш там като богата бизнес дама със собствен магазин за дрехи и дузина момичета, работещи за теб.

Суки се усмихна на това накрая, след това дръпна ръката на Джени и ѝ прошепна конфиденциално:

— Той ми даде сто лири, Джен. За да ми помогне да се установя както трябва, каза той.

Тази щедрост от страна на мъжа, когото обичаше, стопли сърцето на Джени, но ѝ напомни за собствената ѝ неспособност да направи нещо за своята приятелка и компаньонка.

— Ти не заслужаваш по-малко — каза тя. — Аз само бих искала да мога да допринеса също с нещо. Нищо, което имам тук е наистина мое, за да го дам. Освен това.

Тя пхна един малък пакет в ръцете на Суки и наблюдаваше как тя го отваря, за да открие накрая избродирания екран за камина, върху който Джени работеше толкова самоотвержено.

— По-безполезен подарък трудно мога да си представя — каза Джени, смутена от бедността на подаръка си, — но той, надявам се, ще ти напомня за една приятелка, на която ще липсваш много повече, отколкото можеш да си представиш.

Суки прехапа устна, сякаш за да не заплаче, и гледаше безмълвно подаръка си. След момент мълчание, тя накрая каза:

— Аз никога не съм имала екран за камина. Сега наистина ще се смятам за фина дама.

При нежното докосване на ръката на Джени до нейната, самообладанието на Суки изневери и тя заплака на рамото на приятелката си. Самата тя почти разплакана, Джени я прегърна успокояващо.

— Слушай, Суки — каза тя, борейки се да остане силна, — може би мога да ти предложа друг вид подарък. Имам един чичо, който се преместил във Вирджиния, преди да се родя. Майка ми не го харесвала и прекъснала връзката им, но ако ти му кажеш, че си ми приятелка, аз съм сигурна, че ще ти помогне. Името му беше Уолтър Уайлд и се е установил около Джеймстаун, струва ми се. Ако някога изпаднеш в

затруднение, трябва да го намериш, него или синовете му и да им кажеш, че си приятелка на Евгения Уайлд, дъщерята на Джон, от Мохаук Вали в Ню Йорк. Те ще се погрижат за теб — тя се отдръпна назад, за да може да погледне директно Суки. — И когато аз накрая се освободя от тази ужасна лъжа, ще дойда там и ще се присъединя към теб.

Суки прие кърпичката ѝ, но отказа утехата на това обещание.

— Ти сега никога няма да можеш да се върнеш, Джен. Аз мога да видя това, даже ако ти не можеш. Никога да не видиш негова светлост? Никога да не чуеш отново нищо за него? — тя поклати глава. — Ти имаш дух почти за всичко, но това направо ще ти изтръгне сърцето.

Когато чу думите ѝ, Джени осъзна истината в тях. Сърцето ѝ наистина щеше да се скъса, ако се разделеше с Уолф, но тя се бе надявала, че никой друг нямаше да го види толкова ясно.

— Толкова ли си личи? — попита тя.

— Само за мен — отговори Суки, — и може би за Ричард — тя сякаш се поколеба за момент, като че размишляваше колко повече може да посмее да каже. — Той е добър човек, негова светлост — добави тя накрая. — И ми се струва, че няма да бъде толкова строг, или отказващ да прости, ако ти му кажеш истината.

Сега дойде ред на Джени да поклати тъжно и безнадеждно глава. Това беше нещо, за което бе мислила твърде често и дълго, но винаги отговорът бе един и същ.

— Има някои неща, които можеш да простиш на всеки, освен на приятел. Ние станаме твърде близки, за да изглеждат действията ми нещо друго, а не предателство. Така че ти виждаш, че сърцето ми ще се скъса, независимо дали ще замина, или остана.

Те постояха там мълчаливи за момент и после се прегърнаха за последен път. Звучите в хола вече показваха, че моментът на раздялата е дошъл. Джени, чувствайки се съвсем неподготвена, обърна лицето си с молба към вратата. Не още, молеше се тя, само още няколко мига.

Времето, обаче, както бяха казали някога на Джени, не чакаше никого. Едно почукване прозвуча на вратата и лакеят, невъзмутим както винаги, обяви, че екипажът е готов за Фройлайн Нюман. Момъкът даде да се разбере, че е познал Суки, само с едно леко намигане. Джени много би искала да знае какво мисли за всичко това

останалата част от персонала и какво Уолф им е казал, но се съмняваше, че ще разбере някога.

И сега скъпата ѝ приятелка трябваше да замине. Зад изпълнените със сълзи очи на Суки, Джени можа да види искрата на неугасимия дух на момичето и един намек за хумор, напомнящ ѝ как я бе видяла за пръв път, бъркаща в джоба на Диймс.

— Спомняш ли си, когато се срещнахме за пръв път, Джен? — попита Суки, умът ѝ очевидно следващ същия път. — И ти ме попита за името ми? Изглежда, че най-накрая се сдобих с такова.

— Така е — каза Джени, усмихвайки се за сбогом. Тя твърдо си напомни, че Суки не трябваше да я запомни слаба и сълзлива. Последен спомен. Въпреки всичките си планове, това можеше да се окаже последния път, когато виждаше Суки. И наистина събитията от последните месеци ѝ показаха колко малко можеше да се вярва на хорските планове. Имаше толкова много неща, които тя искаше да каже, но сега думите просто не ѝ идваха на ум.

Едно закашляне до вратата им напомни, че нямаха време. Взимайки вещите си, Суки спря за момент и погледна назад за последен път, след като се увери, че лакеят е тръгнал напред.

— Аз научих много от теб, Джен — каза тя. — Повече, отколкото можеш някога да си представиш. Но ти също имаш да учиш много неща, особено за хората. Може би когато решиш, че нищо няма да е наред за него и теб, ще помислиш за това. Грешила си и преди.

— Аз бях права за теб — прошепна Джени, но стаята беше празна.

Думите на Суки бяха изречени с добри намерения, но Джени не можеше да намери утеха в тях. Тя наистина бе сгрешила за Уолф, когато го смяташе за техен враг, за студен и жесток злодей, който можеше да ги унищожи всички, без да се замисля — точно такъв човек, какъвто Нейт бързо се доказа. Дали злото, което беше направила, като прие ролята на самозванка, заслужаваше същата строгост, която заслужаваше Нейт, нямаше голямо значение; то със сигурност щеше да ѝ коства топлината на неговото отношение.

Неговото внимание ѝ показваше, че бе спечелила някакво място в чувствата му, колкото и малко да е то. Това, че той сега стоеше до нея

търпеливо, докато тя се чудеше над предимствата на една шапка над друга, не можеше да се дължи просто на желание да я защити. Разбирайки това, Джени светеше от едно крехко щастие. Каквото ѝ причиняваше удоволствие сега, щеше да бъде още повече причина за страдание по-късно, знаеше тя. Независимо от това, тя позволи на Уолф да я отвлича, решена да се наслади на всяка минута, която имаше с него.

Появяването на Ричард, когото видя през прозореца на магазина, ѝ напомни отново колко малко време можеше да ѝ остава. Знаеше ли той какво се е случило? Неговият наблюдател трябва да е видял офицерите да напускат с празни ръце, даже ако не е научил за маскирането и бягството на Суки.

— Госпожице Бючамп, милорд, добра среща — поздрави ги той с обикновената си любезност. — Как сте и двамата в този хубав ден?

— Объркани — отговори Джени, опитвайки се да приеме същия лек маниер. — Рожденият ден на госпожа Мюлер е след три дни и аз се опитвам да избира един подарък, но не мога да се спра на нещо.

Ричард се приближи и погледна през рамото ѝ.

— А, аз мисля, че тези шапки са за по-възрастна жена от вас, госпожице Бючамп. Сега разбирам. Те са очарователни, но аз съм сигурен, че госпожа Мюлер ще хареса всичко, което вие изберете за нея.

— Така ѝ казах и аз — добави Уолф, усмихвайки се. Той изглеждаше по-скоро доволен, че Ричард се присъедини към тях. Моите двама защитници, помисли Джени, гледайки ги един до друг.

— А вие, милорд, също ли търсите подарък за леля си? — попита Ричард.

— Страхувам се, че показвах една достойна за съжаление липса на оригиналност и купих една кутия с марципани, които леля ми харесва много. Не, аз съм тук просто за да правя компания на госпожица Бючамп и, надявам се, да ѝ доставя малко облекчение и отпускане след суматохата, която преживяхме вчера. Може би сте чули вече нещо за това в града?

Джени погледна подозрително Уолф, изненадана, че той повдигаше същата тема, която тя искаше толкова много да разисква. Той със сигурност щеше да пожелае да запази историята за приключението им в тайна? После тя разбра какво правеше Уолф —

той просто предупреждаваше другия ѝ защитник за опасността от Нейт.

— Имаше малко приказки за това, че законът се е появил пред вратата ви — призна Ричард, — но никой не им обърна внимание. То е толкова абсурдно. Искате да ми кажете, че е истина в края на краищата?

Нейт отново се бе заловил за работа, осъзна Джени, припомняйки си какво ѝ каза той за уязвимостта на репутацията му като човек на двора. Тя забеляза също, че Уолф е подготвен за това.

— О, да — призна той, — в търсене на камериерката на госпожица Бючамп, която те твърдяха, че е престъпница, избягала от Нюгейт. Те обърнаха цялата къща с главата надолу, търсейки бедното момиче.

— И никога не я откриха?

Уолф хвърли бърз поглед към продавача, който го изпрати бързо да увива покупките на Джени.

— Не, никога. Аз не мога да кажа и че съжалявам за бягството ѝ, защото момичето се опитваше колкото може да живее един подреден и уважаван живот.

Думите му спечелиха един проницателен поглед от Ричард. Без съмнение бившият бандит се чудеше, както и Джени, колко далеч можеше да стигне великодушието на Уолф.

— Как стана така, че момичето е било проследено до дома ви, знаете ли?

Събирайки пакетите на Джени, Уолф ги поведе отново навън.

— Очевидно едно анонимно писмо е оставено на един от съдиите. Странно, не мислите ли? Особено след като би трябвало да има някаква награда за залавянето на бедното момиче.

— Много странно наистина — призна Ричард. — И сега госпожица Бючамп е останала без камериерка.

Той можеше със същия успех да каже, че Джени е останала без един от нейните съюзници, защото сигурно това е била целта на Нейт. Джени сега искаше да знае какво трябваше да предприемат. И как тя щеше да остане сама с Ричард, за да чуе съвета му, беше още един въпрос, на който нямаше представа как да отговори.

Градската улица пред магазина беше пълна със звуци и движение. Един трополящ екипаж привлече отчасти вниманието на

Уолф, но Джени го чу да казва:

— Но ако вие познавате някоя, която търси подобна работа, изпратете ни я. В противен случай смятаме, че ще е най-добре да изчакаме с обявяването на свободното място. Госпожица Бючамп зависи по-малко от другите дами от услугите на една камериерка, така че засега камериерката на моята леля може да ѝ даде цялата помощ, от която се нуждае.

— Добре, аз съжалявам, че тази беда така е обезпокоила дома ви — каза Ричард, очевидно търсейки някакъв начин да удължи разговора. — Който и да е бил този, изпратил информацията за момичето, трябваше поне да има любезността да изчака, докато Сезонът в обществото свърши.

— Да — каза сухо Уолф, — очевидно този информатор не е джентълмен.

Въпреки че думите му бяха достатъчно меки, тонът му показва на Джени колко дълбоко беше засегнат той. Нейт може би насочи това коварно отмъщение срещу нея, но той бе поразил и дома на Уолф и това беше нещо, което не можеше нито да се прости, нито да се забрави. Поглеждайки нагоре към любимия профил, Джени си спомни отново колко опасен можеше да бъде Уолф, когато го заплашваха и предаваха.

Думите му, след като той забеляза уплашеното ѝ изражение, също напомниха на Джени, че трябва да бъде по-внимателна. Струваше ѝ се, че ако Уолф разкрие дълбочината на чувствата ѝ, това щеше да има почти толкова ужасни последствия, колкото и ако разкриеше истинската ѝ самоличност.

— Аз смятах да поразсея госпожица Бючамп, но досега не съм направил нищо, освен да разисквам нашите неприятности — каза Уолф с пълни със симпатия очи. — Елате, Сър Ричард — продължи той, — аз моля за вашата помощ. Какво бихте предложили, за да повдигнем духа на една млада дама?

— Обещание за едно излизане, може би? — предложи Ричард. — Аз възнамерявах да предложа едно такова разнообразие на дамите в отплата за вашата любезна гостоприемност. И една обява за бал с маски в Рейнлаг идната седмица ми хвана окото, така че се чудя дали всички вие ще сте свободни.

— Едно посещение в приятните градини на Рейнлаг е превъзходна идея — съгласи се Уолф. — Може би си спомняш, госпожице Бючамп, че съм ти споменавал това място, където миналата година младият Моцарт изнесе концерт. Музиката там често е превъзходна, но аз се страхувам, че един бал с маски няма да е подходящ. Тъй като вие сте нови в града, вероятно не знаете, че такива събития обикновено привличат и нежелателни елементи. Някои дами, обичащи приключенията отиват, струва ми се, но моята леля е по-скоро старомодна в тези неща.

— Вие сте съвсем прав — отговори Ричард. — Аз не съобразих това. Нека да помисля тогава за нещо друго.

Една малка обява, поставена в ъгъла на витрината на магазина даде отговора на Джени. Усмивайки се, тя каза на Уолф:

— Ако искате да ми доставите удоволствие, милорд, аз знам един начин, който ще донесе и на леля ви подарък за рождения ден и тя винаги ще го пази.

— Госпожице Бючамп, аз съм на твоите услуги, както винаги. Как мога да извърша това галантно дело? — попита Уолф.

Вместо отговор, Джени посочи обявата, която гласеше: „Тук се изрязват профили“.

— Госпожа Мюлер ми каза, че често ви е молила да си направите портрет, но че никога не сте имали време за това. Това ще отнеме само няколко минути.

Молбата явно завари Уолф неподготвен. Колебаейки се, той изглеждаше почти смутен. Джени отначало искаше да използва възможността да поговори с Ричард, но сега желаше този профил за себе си, както и за госпожа Мюлер. Ако беше внимателна, можеше да го прерисува, без някой да разбере. Така щеше да притежава образа му и да го пази, когато нямаше да може повече да гледа оригинала.

— Много добре — съгласи се той накрая, — но само ако ти се присъединиш към мен и също си направиш един.

— Вие имате портрета ми — напомни му Джени.

— Той е за идните поколения — каза Уолф. — Аз искам един за себе си — държейки вратата отворена за нея, той каза: — Ще ви е интересно ли да ни наблюдавате, Сър Ричард?

Джени почти не обърна внимание на отговора на Ричард. Добре беше, мислеше тя, че профилът нямаше да бъде цветен, нито пък щеше

да отразява някакво изражение на лицето. Нейното сигурно гореше. Значи Уолф искаше образа ѝ — за себе си.

Тъгата по лицето на Ричард, обаче, бързо ѝ напомни, че един такъв спомен можеше доста бързо да престане да се цени, когато Уолф разбереше истината за нейното самозванство. Нищо чудно, че Ричард я съжеляваше. И той като Суки бе видял любовта ѝ към Уолф, но познавайки света повече, разбираше нейната безнадеждност.

Сядайки първа, Джени реши да не се задълбочава в такива мисли и вместо това да се съсредоточи върху умението на художника. Веднъж Уолф ѝ беше разказал как могат да се рисуват профили, като се очертае сянката на човека върху лист хартия, закачен на стената. Тази дама, обаче, изрязваше своите профили на живо и ножиците ѝ бяха толкова бързи и сръчни, колкото проницателните ѝ очи.

Профилът на Джени беше изрязан бързо и си приличаше много. Когато Уолф зае мястото си върху една табуретка, на Джени ѝ се искаше да може да гледа, но в сепарето нямаше място за наблюдатели, пък и времето, припомни си тя, можеше да се използва по-добре.

— Суки тогава е в безопасност? — попита Ричард веднага. Застанал небрежно във външното помещение на магазина, той изглеждаше безгрижен.

— Тя вече трябва да е в Хановер — отговори Джени, — и след това по пътя си за колонията Вирджиния. О, Ричард, ти трябваше да видиш колко прекрасни бяха Уол... Ивс и госпожа Мюлер. Те ѝ помогнаха да мине като една германска гостенка.

— Умно — призна Ричард, — и много любезно. Аз съм щастлив, че Суки е имала късмет, но се тревожа за теб. Тя ще ти липсва.

— Вече ми липсва — говорейки тихо, Джени помоли: — Ричард, кажи ми какво ще правим с Нейт? Аз се страхувам. Непрекъснато мисля какъв ще е следващия му удар.

— Моето богатство — отговори сухо Ричард. — О, той не е причинил още някаква сериозна вреда — побърза да я успокои той, — но успя да ме накара да изпратя още от хората си в провинцията, оставяйки ни по-малко защитени тук в града. Сега, когато аз и моите хора станаме почтени, признавам, че се колебая да го убия.

Една такава възможност никога не беше минавала през ума на Джени. Въпреки действията на Нейт, мисълта за хладнокръвното убийство на човек я изуми.

— Аз някак си разбрах, че идеята няма да ти хареса — призна Ричард, прочитайки веднага изражението на лицето ѝ. — Да ти кажа право, повече ми харесва мисълта да оставя Ивс да се оправя с него. Смятам, че неговото отмъщение ще бъде по-резултатно от всичко, което ние можем да измислим.

— Аз мисля, че той се надява да намери друг наследник на графството и по този начин да лиши Нейт от наследство. Макар че след толкова много години би трябвало да е разучил вече всички възможности.

— Може би е открил неотдавна някаква нова информация — посочи Ричард. — Аз знам само това — Ивс не гледа на мен като на човек, който ще се откаже от изпълнението на отмъщението му. Той може и да няма търпение да го направи, но знае, че рано или късно ще го извърши. Това е просто въпрос на време.

Джени надзърна в другата стая към Уолф, който все още седеше с неподвижна глава пред художничката. Колко време им оставаше? Този въпрос сега не ѝ даваше мира и денем и нощем.

— И какво ще правим с Нейт междуременно? — попита тя настойчиво. Нейт нямаше да позволи плановите на Уолф да се развият естествено, когато им дойдеше времето. Един негов ход и всичките им намерения можеха да рухнат — даже тези на Уолф.

— Аз мисля... аз мисля, че ти трябва да напишеш едно признание — посъветва я Ричард за нейна огромна изненада. — Не се тревожи. Ти можеш да го направиш, без да ме споменаващ като свой съучастник.

— Но как мога аз да направя това? Ние твърдахме, че ти си пристигнал на кораба с мен.

— Това не е проблем. Имаше достатъчно време тогава — след твоето освобождаване, да пътуваш до Бостън и обратно. Аз ти казах, не се тревожи за мен. С малко късмет, това признание никога няма да ти потрябва, но е добре да го имаш. Или по-скоро адвокатите ти. И — той вдигна пръст, за да подчертае това — Нейт трябва да знае, че то е у тях и че те ще го предадат на Ивс, ако нещо ти се случи. Каквото и да е то.

— Разбирам — каза Джени, подготвяйки се да се възхити от профила на Уолф, тъй като гласовете показваха неговото идване. — И ако това не свърши работа?

С обичайната си заразителна усмивка, Ричард каза под носа си:

— Тогава, страхувам се, ти ще трябва да размислиш дали животът на Нейт е по-ценен от загубата на твоя собствен живот — или пък на някой друг.

„Какаовото дърво“ не беше място, където Уолф би отишъл някоя вечер за развлечение, въпреки че той намери кафенето за приятно порано през деня. Залагането големи суми пари на ези-тура, или карти му изглеждаше в най-добрия случай глупаво, а в най-лошия — безотговорно. Известността на „Какаовото дърво“, обаче, с тези съмнителни занимания, го правеха едно от най-подходящите места, в които можеше да се чуе нещо за Нейт. А също и за да се противостои на коварните слухове, които той разпространяваше.

Наистина, освен че изпускаше по някоя дума пред приятелите си по хазарт, напоследък Нейт изглеждаше много тих. Или се опитваше да избегне някои от по-настойчивите си кредитори, или просто се грижеше никой да не свърже името му с анонимната информация, изпратила служителите на закона в дома на Ивс. Този епизод сигурно го е разочаровал, мислеше Ивс със задоволство. Малкото клюки, които Нейт можа да предизвика след случая, сигурно са били слабо утешение в сравнение с унищожението, което е очаквал. Уолф почти съжеляваше, че Нейт не беше тук тази вечер, за да може да се наслади на неговото поражение.

Но Нейт нямаше да се остави да бъде победен, напомни си Уолф. Ако и да не бе осъществил цялата възнамерявана поразия, все пак нанесе достатъчно вреда. Слуховете, които пусна, можеха наистина да нанесат малко вреда, но щеше да бъде глупаво да се игнорират изцяло. По-добре беше да се унищожат в зародиш, преди са станали опасни.

Може би сега и светът щеше по-малко да иска да приема Нейт само по външния му вид, помисли Уолф, оглеждайки се наоколо. През тези дълги години Нейт бе свикнал да използва личния си чар, за да си пробива път в света и то с добър ефект. Нищо чудно, че очакваше публична подкрепа за ухажването си на Джени.

Този път обаче, Нейт грешеше, дяволски много грешеше. Уолф се усмихваше, докато вървеше из стаите, поздравявайки по някой познат. Неколцина джентълмени го спряха, за да попитат как е

хубавата му подопечна. Да, прекалено много съперници желаеха да спечелят ръката на Джени, за да може отхвърлянето на Нейт да бъде посрещнато с друго чувство, освен облекчение. И твърде много други се надяваха на покровителството на Уолф, за да рискуват да го обидят. Нейт можеше и да има симпатията на хората, но подкрепата им беше малко вероятна.

Не че тя можеше да му донесе нещо. Ако Нейт смяташе, че някаква сила под небето може да накара стария му приятел да приеме брак между него и Джени, той малко разбираше положението. Даже ако Джени не означаваше толкова много за мен, помисли Уолф, като спря да погледне едно раздаване на карти, никога не бих я пуснал в клещите на Нейт. И защото тя означаваше толкова много...

Нейт можеше да си мисли, че ще е по-щастлив да се върне в Нюгейт, чудеше се Уолф, отколкото да рискува и причини някаква вреда на Джени с отмъщението си.

Един млад играч, очевидно подбуден от погледа на Ивс да преосмисли избора си на занимание, се изправи и освободи място на масата. Присъединявайки се към играта, Уолф бързо насочи разговора към това, което го интересуваше. Слухове, че той вече е посрещнал хората на закона на прага си, циркулираха — по един странно полезен за него начин. Уолф заяви, че е вбесен от този удар по репутацията си. С глас, който ясно се чуваше из стаята, той описа с недобри изрази служителите на закона и тяхното търсене на Суки.

— Ако те бяха дошли да ме арестуват за някое въображаемо прегрешение срещу короната, аз нямаше да трепна — каза той на съиграчите си, — но да твърдят, че мога да приютя някоя бягаща от закона, без да знам за престъпното й минало? Можете да ме обвините в магьосничество, ако желаете, но никой мъж не смее да ме обвини в незнание. За това няма прошка.

Историята му се посрещна със смях, каквато бе и целта му. Повечето в обществото можеха и да се чудят какво да мислят за него, намирайки го за странен, за малко чужд — но никой не можеше да отрече неговата интелигентност. Идеята, че един престъпник можеше да се скрие под носа му, беше очевидно смешна и така мислеха всички. И никой, забеляза Уолф, даже и не помисляше за възможността той да е знаел за престъпното минало на Суки и че я е приютил въпреки това.

Само с половината от вниманието си ангажирано от картите, Уолф си спомни колко близо бе до провал тогава. Може би трябваше да се покаже по-изненадан от обвиненията срещу камериерката, чудеше се той. Бързото мислене го снабди тогава с едно възможно извинение, но той усещаше, че Джени го намира за подозрително. И дума не можеше да става да обвини открито Нейт, разбираше той сега. Но какво трябваше да направи? Той не смееше да признае, че знае за миналото на Суки. Това щеше да го доведе твърде близо до нещастните преживявания на Джени и се страхуваше от последствията, ако тя разбере всичко, което знае той. Даже ако се съгласеше да остане, което беше съмнително, деликатното равновесие на отношенията им щеше да бъде нарушено.

Една студена вълна от страх премина през тялото му. Той потръпна, обвинявайки за това лошото вино. Докато лакеят му донесе друга бутилка, изигра нова игра и спечели. Похвалите и поздравленията на останалите играчи не означаваха нищо за него. Нито виното, нито печалбата можеха да облекчат разтревоженото му сърце, поне не докато играта между него и Нейт продължаваше.

Ставките в тази игра бяха твърде високи, за да се приема тя леко. Някога Уолф мислеше, че всичко, което може да загуби е живота си, но сега разбираше, че е сгрешил. Всички уроци от миналото също му напомняха, че Нейт е един страховит опонент — и че той е готов да унищожи всичко застанало на пътя му към титлата и богатството на Викърс.

Сега Джени беше ключът към това богатство. Но стана ясно, че бракът, който Нейт така силно желаше и смяташе за гарантиран, му е бил най-решително отказан. Спомняйки си драскотините, украсили лицето на Нейт за повече от седмица, Уолф се усмихна. Червенокосите Бючампови винаги се отличаваха с темперамент и упоритост.

И все пак сега, когато съгласието на Джени явно не можеше да бъде спечелено с обикновено ухажване, Нейт нямаше да се поколебае да използва всички други възможни средства. И не се поколеба. Атаката срещу Суки, трябваше да признае Уолф, беше един умен ход. Той знаеше, че Джени е най-уязвима в чувствата към приятелите си. Заплахите срещу собствената ѝ безопасност само можеха да предизвикат нейния гняв. А какво би направила Джени, за да предпази един приятел, беше съвсем друга работа.

Поне тази вечер, каза си той, тя се намираше в безопасност. Самият той придружи Джени и леля си до вкъщи, преди да излезе отново. Но докато Уолф и Дейнджърфийлд можеха да я пазят физически, те не бяха в състояние да я предпазят от собствената ѝ природа.

Въздишайки, Уолф събра печалбата и си взе довиждане. Той нямаше да им липсва — мястото му се зае веднага — и постигна всичко, което можа тази вечер. Един поглед към часовника му показва, че е вече три часа сутринта. Изглеждаше, че е станал много чувствителен към времето напоследък, което изтичаше между пръстите му и бързаше напред към нещастieto.

Надявайки се, че хладният нощен въздух щеше да изчисти паяжините от мозъка му, Уолф се приготви да си върви. На вратата портиерът го спря за момент.

— Още ли сте тук, лорд Ивс? Мислех, че вече сте си отишли. Вие сте толкова редовен в навиците си, а не като мнозина от посетителите ни. Затова, когато един джентълмен ме попита дали сте тук, аз го уверих, че сте си тръгнали преди известно време. Той беше Сър Ричард Дейнджърфийлд.

— Вътре ли е той? — попита Уолф, чудейки се какво ли можеше да иска Дейнджърфийлд.

— Не, милорд, той си тръгна преди секунда. Ако вървите бързо, може да го настигнете до следващата пряка.

— Благодаря ти — навън Уолф се отказа от услугите на двама сънени кочияши. Той едва можа да различи в тъмнината отпред светлината от фенера на момче, осветяващо пътя на една самотна фигура, която му заприлича на Сър Ричард. Взимайки фенера от собствения си придружител, Уолф ги последва.

Въпреки че обикновената му крачка беше побърза от на повечето хора, особено след вечер край масата с карти, Уолф не можа да настигне Дейнджърфийлд чак до следващата пряка, където, странно защо, двойката зави. Пътят на Дейнджърфийлд към дома му не е в тази посока, помисли Ивс, внезапно разтревожен. Автоматично ръката му стисна дръжката на шпагата. Когато светлината на момчето изведнъж изчезна, той не дочака звуците на тревога, а изтича напред с извадена шпага.

Уолф намери Сър Ричард изправен срещу трима нападатели. Момчето, явно техен съмишленик, вече беше избягало. Единият от тримата грубияни, които заплашваха Сър Ричард, веднага откри колко добре владееше острието бившия бандит. Но още двама оставаха. Не, осъзна Уолф, забелязвайки трета фигура в сянката. Те все още бяха трима. Докато двамата с шпаги се приближиха, за да нападнат Дейнджърфийлд, третият чакаше с една тояга, за да го довърши.

С тъпото на шпагата си, Уолф потупа скрития наблюдател по рамото. Той, стиснал тоягата, трябва да беше водачът на бандата, предположи Уолф, защото единият от нападателите бързо се хвърли към Ивс, за да предпази оня с тоягата.

— Колко ми е приятно, че ви виждам, милорд — поздрави го небрежно Дейнджърфийлд, сякаш се срещаха на разходка в парка и продължи да парира ударите на нападателите си. — Извинявам се за поведението на останалата част от компанията. Вие сте съвсем прав да ги определите като не джентълмени. Знаете ли, че тези приятели даже имаха любезността да ме помолят за кесията ми, преди да нападнат? Не трябваше да им я давам, но смятам, че формалностите трябва да се съблюдават.

Атакуващите можеха и да нямат маниери, но притежаваха повече от наченки в умението на фехтовката и даже бяха по-добри от повечето като тях. Четиримата сигурно щяха да успеят да се справят с Дейнджърфийлд, помисли Уолф, въпреки че не всички щяха да преживеят този опит. И Джени щеше да остане без един от защитниците си.

Подновеният гняв срещу Нейт усили атаката му.

— Джентълмени, аз ви давам една възможност. Досега вече трябва да сте разбрали, че целта ви е провалена. Личността, която ви е изпратила, за да изпълните тази глупава и безсмислена поръчка, може да ви предложи малко заплащане, ако наистина пожелае да ви плати за тази провалена работа. Оставете долу оръжията си, дайте ми информацията, която искам и ще можете да живеете недокоснати.

От сенките се чу гласът на водача, дълбок и груб:

— Аз не виждам да сме се провалили още, ваша светлост — той замахна с тоягата към Уолф и получи в корема юмрук, който му изкара въздуха. Другият, надявайки се да използва това отвличане, насочи

шпагата си към сърцето на Уолф и вместо това се намери нанизан върху неговото острие.

— Те не слушат никога — каза Уолф и се обърна, за да посрещне подновената атака на водача на бандата. Човекът беше едър почти колкото Уолф и с бързи крака. Но се оказа недостатъчно бърз.

Едно движение, целящо да положи Уолф по гръб, му позволи да стори същото на нападателя си. И макар че грубиянът все още стискаше тоягата, Уолф я използва, за да нанесе няколко основателни удара върху тялото му. Откривайки, че нападателят е неподвижен, Уолф погледна нагоре и намери Дейнджърфийлд клекнал на едно коляно и почти останал без дъх.

— По дяволите — каза Сър Ричард, — аз го убих. Остана ли жив някой от тях?

Те имаха нужда от един жив, за да потвърди това, което вече знаеха — че Нейт ги е изпратил да убият Дейнджърфийлд. За нещастие, когато Уолф погледна надолу към нападателя си откри, че неговата съдба не е по-добра от тази на останалите. При последната им схватка главата на човека случайно се е ударила фатално върху уличните павета. Приглушен стон от един тъмен ъгъл им даде една последна надежда — първият паднал от острието на Дейнджърфийлд.

— Твоите другари няма да чуват повече — каза му Уолф приятелски, като коленичи до него. Без шпагата и приятелите си грубияни, човекът имаше жалък вид. Той се сви под внимателния поглед на Ивс. Ръката му беше пронизана — една хубава чиста рана, която със сигурност щеше да го предпази за известно време от предприемането на подобни начинания. — Надявам се, че възнамеряваш да си по-сговорчив — добави Уолф.

— Аз не знам нищо — побърза да каже мъжът. — Дженкинс беше този, който подготви цялата работа. Някакъв благородник искал да отмъсти на друг заради обезчестяването на сестра си.

Уолф не изглеждаше доволен.

— Ти не ми се виждаш чак такъв глупак, за да повярваш на такава история — каза той.

— Защо да ме е грижа, че някакъв благородник иска да се отърве от друг? Може би другият всъщност е обезчестил момичето, но какво ме засяга това? Заплащането беше добро.

— Беше ли наистина? Аз ще бъда много по-изненадан ако чуя, че ти си получил даже един фартинг преди свършване на работата. Обаче не се тревожи. Малко е вероятно, че щеше да получиш нещо и след това — Уолф въздъхна и се изправи. Докато прибираше шпагата си, той попита мрачния Дейнджърфийлд: — Мислите ли, че той знае още нещо?

Все още коленичил, Дейнджърфийлд поклати глава.

— Съмнявам се. Бихте ли повярвали на такъв глупак за важна информация? Но той все пак може да ни е от полза. Слушай, човече — каза той, придърпвайки мъжа по-близо за яката на ризата. — Аз искам да пуснеш слух сред престъпния свят. Разкажи на всички — на мошениците, крадците, джебчиите, пияниците, убийците и всички останали — кажи на всички никой да не закача Сър Ричард Дейнджърфийлд, или който и да е от дома на лорд Ивс. Разбираш ли? Домът на лорд Ивс не трябва да се пипа.

— Ивс? — мъжът погледна стреснат нагоре. Очевидно репутацията на Уолф беше по-широко известна, отколкото мислеше той.

— Точно така. И можеш да ми вярваш, когато ти казвам, че ако нещо се случи на мен или някой от дома ми, ние двамата ще намерим тези, които са го извършили. Ако въображението ти не може да отиде по-нататък, просто запомни това — Дейнджърфийлд се наведе напред и прошепна нещо в ухото на мъжа. Уолф не можа да долови какво каза той, но резултатът беше оглушителен. Треперейки от страх, човекът избухна в плач.

— Аз не знаех — плачеше той. — Кълна се, че не знаех.

— Добре, сега знаеш — каза Дейнджърфийлд. — Тръгвай сега и разпространи думите ми.

— Ще го направя, ще го направя — обеща той. — Стиснал ръката си, мъжът тичешком се изгуби в тъмната нощ. В бързината си да изчезне той даже забрави шпагата си.

Без да се изправя, Дейнджърфийлд погледна нагоре.

— Трябва да ви благодаря за помощта, милорд. Тази вечер вие със сигурност ми спасихте живота — той се усмихна тъжно. — Аз казах на госпожица Бючамп, че вие сте много подходящ човек за някой, който има нужда от помощ в битката.

— Благодаря ви за комплимента — отговори Уолф. — И ви го връщам. Не мога да помисля за някой друг, който бих искал да е до мен в боя — той огледа резултата от схватката с отвращение. — Вие знаете, разбира се, кой е отговорен за това.

— Знам — призна Дейнджърфийлд. — Поне след тази вечер той ще намери по-малко кандидати за поръчките си. Това може да го принуди да излезе на открито.

— Да, той ще трябва да опита друг план следващия път. Този със сигурност се провали.

Дейнджърфийлд сви рамене. Изражението му беше разтревожено.

— Ще зависи от това, какво възнамерява да постигне. О, аз си оставам съвсем жив, за да го тревожа, но... има един малък проблем.

— Какъв? — попита Уолф. Беше ли рискувал Дейнджърфийлд тайната на миналото си, предупреждавайки своя нападател, чудеше се той. Трябваше ли вторият защитник на Джени да изчезне?

— Вие ще трябва да ми помогнете — каза Дейнджърфийлд с мрачен глас. — Мисля, че съм си счупил глезена.

Счупен глезен! Най-известният престъпник на епохата, спънат от едно паве! Ако нападението не беше толкова ужасно, Джени щеше да го помисли почти за смешно.

Според разказа на Уолф, Ричард наистина сметнал, че подлият начин на нападението е най-лошата му страна. Той очевидно би предпочел една чиста рана от шпага пред това да изглежда глупав и непохватен. Наранената му гордост сигурно го е боляла повече от всяка телесна рана.

Въпреки факта, че на другата сутрин Уолф направи една забавна история от целия епизод, Джени не се излъга, че това е било една безвредна, или просто развлекателна среща с неколцина негодници. От клюките на слугите тя научи нещо съвсем различно за едно палто, силно изцапано с кръв и за една спокойна заповед да се погрижат трите тела да бъдат изнесени от района на Сейнт Джеймс.

Госпожа Мюлер явно бе чула същата клюка. Страхът покри с облаци радостта ѝ от рождения ден, макар че тя храбро демонстрира удоволствие от техните подаръци. Джени беше щастлива да види, че профилът на Уолф пожъна голям успех. Един букет, изпратен от Ричард, също предизвика трепереща усмивка върху устните на вдовицата.

Букетът предизвика нещо повече от усмивка у Джени; той ѝ донесе информацията, от която толкова се нуждаеше. Внасяйки цветята, слугата успя да ѝ пъкне незабележимо една бележка. По време на вечерята тя чувстваше как хартията шумоли в джоба ѝ, напомняйки за присъствието си. Обаче ако се оттеглеше рано в стаята си през една такава вечер, щеше много да бие на очи, така че Джени беше принудена да сдържи нетърпението си, докато остане сама.

Късно през нощта, на светлината на една-единствена свещ, Джени накрая прочете новините на Ричард. Като Уолф, той явно възнамеряваше да ѝ спести най-лошите детайли /както и, предположи

тя, най-конфузните/, но не смееше да отрича важността на нападението.

Това, че е употребил старата парола на Дейнджър, разтревожи Джени, макар че вероятно само означаваше, че се намират в безопасност от наемни убийци. Това най-малкото можеше да доведе до слухове за спасението на Дейнджър от бесилката. Можеше да е вярно, както настояваше Ричард, че такива слухове би трябвало да се приемат от властите за чиста измислица. Тя наистина се надяваше да е така.

И фактът, че Нейт е загубил наетите хора, не означаваше, че той ще е безпомощен, признаваше Ричард, а че сега Нейт ще трябва да действа сам и евентуално да се изправи пред последствията, ако го хванеха. Вероятността да бъде хванат беше голяма, защото Нейт бе наблюдаван, както и тя.

Но Джени знаеше, че е бил следен и преди и това не му попречи да наеме крадците и убийците си, или да издаде Суки. Той щеше някак си да намери начин, за да се добере до Джени. Благородно беше от страна на Ричард да обещае, че тя ще бъде в безопасност и да я посъветва да има търпение, но Джени сега разбираше по-добре нещата, за да повярва, че Нейт може да бъде спрян толкова лесно.

Отговорът беше ясен и непоносим. Тя не бе готова да си тръгне. Как щеше да понесе загубата даже само на един ден, който можеше да прекара до Уолф? Всеки момент, преживян с него, беше скъпоценен за нея. Тази вечер, когато госпожа Мюлер заплака над профила му, той я погледна с толкова топлина в очите. И през този единствен миг те всички забравиха Нейт и неговите козни.

Не, тя не можеше да се откаже от нито един момент по-рано, отколкото можеше да е необходимо. И все пак стана ясно, че нещо трябваше да се направи, за да се усмири Нейт. Една молба, отправена към по-добрата част от природата му щеше да е безплодна. Той не вярваше на нейните обещания. Но Джени реши, че малко от собственото му лекарство ще свърши работа, докато изгаряше накъсаните останки от писмото на Ричард. Да, тя дори можеше да се наслади на това. Ричард вече ѝ показва пътя, сега тя щеше да задвижи плана. Време беше Нейт да познае вкуса на страха.

Тази нощ Джени се бори с първата стъпка — признанието, което Ричард я посъветва да напише. Тя скоро откри, че трудността се състоеше не в избягване споменаването на Ричард, а в намирането на

начин да каже довиждане на Уолф. Въпреки мамещата музика отдолу, въпреки сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, тя го завърши.

През следващите няколко дни, довършвайки подготовката си, Джени откри колко много неща беше научила от Нюгейт. Някога тя се смяташе неспособна за такава интрига, но сега го направи лесно. Един претекст я заведе заедно с признанието ѝ при адвокатите. Друг ѝ помогна да се измъкне сама от бала на Спенсърови. Дотогава вече бе уредила човекът на Ричард да отнесе едно писмо на Нейт, подписано от анонимен информатор, да ѝ купи домино и да я придружи на бала с маски в Рейнлаг.

Джени си сложи в екипажа тъмната перука на „приятелката“ на Дейнджър и червеното домино. С маскирано и боядисано в модно бяло лице и някоя и друга бенка, тя се чувстваше сигурна, че никой няма да я познае. Само се надяваше, че костюмът ще прикрие така добре и страха ѝ, както прикриваше личността ѝ.

Щом пристигна, самите приятни градини привлякоха малко вниманието ѝ. За нейните очи, свикнали с дивата величественост на колониалните гори, тези английски градини бяха твърде питомни, твърде цивилизовани. Тази вечер, обаче, вниманието ѝ беше съсредоточено само върху една цел и нямаше да позволи да бъде отвлечено.

Едно внимателно оглеждане на тълпата, влизаща в знаменитата Ротунда, не можа да открие Нейт, но освободи някои страхове, повдигнати от коментарите на Уолф. Тя бе щастлива да види, че веселящите се, колкото и да бяха в приповдигнато настроение, изглеждаха почтени в по-голямата си част. Ако внимаваше и си тръгнеше по-рано, нямаше да срещне друга опасност, освен тази, за която се бе подготвила.

Вътре в Ротундата, пазачът на Джени се отдръпна назад, за да я следва на няколко крачки. Нейт нямаше да може да разбере, че неговата непозната имаше един защитник зад себе си. Даже когато тя загуби от поглед черното му домино, знаеше, че той е там. Въпреки че никога не научи името на човека, тя го позна като един от хората, които помагаша за бягството на Дейнджър от бесилката. Сигурна беше, че всеки мъж, толкова близък с Ричард и толкова надежден, можеше да се справи с Нейт, ако той станеше неуправляем.

Джени направи един кръг в елегантната стая. Сега, когато се намираще тук, тя започна да се съмнява в своя смел план. Мястото, толкова обширно и пълно с хора, я обезкуражаваше. В добавка към разноцветните домина, тук имаше всякакви духове, пастири и пастирки, които никога не бяха виждали овца, дами и джентълмени, облечени в древни костюми — и всички маскирани. Как щеше да намери Нейт сред такава навалица?

Той можеше да бъде навсякъде — да се подкрепя в богато украсените сепарета, в някоя частна лежа в галерията, да пие чай около някоя от четирите колони, в стъпките на котилъона на дансинга, или като нея, просто да се разхожда, където реши и откъдето можеше най-добре да наблюдава грандиозния спектакъл.

Ако Джени не беше намерила още Нейт, другите започваха да я забелязват. Тя избегна няколко опита за завързване на разговор, но позволи на един младеж да я заведе на дансинга за един танц. Момчето изглеждаше безопасно, с изключение може би на твърде многото вино, което бе поело. Това, че тя прие поканата му, най-малкото му попречи да направи сцена, което трябваше да се избегне.

Когато тя се сбогува с партньора си, късметът накрая ѝ се усмихна. Пред нея стоеше мъжът, когото търсеше — Нейт.

Той също беше облечен в червено, в стила на денди от Реставрацията. Самата красота и екстравагантност на костюма му, с бричове, поръбени с къдрави дантели, я накара да помисли веднага за Нейт. Когато разгледа лицето му, вече бе сигурна. Даже маска не можеше да скрие неговата студена, безсърдечна хубост.

С маниер, който се надяваше, че е тайнствен и заинтригуващ, тя го потупа по рамото с ветрилото си.

Той се обърна и се усмихна, готов да използва чара си.

— Червено домино, най-послед се срещнахме. Почти се бях отчаял, че няма да те намеря. Почеркът ти е много елегантен — каза той, вдигайки в ръка писмото ѝ.

Гласът, който Джени възприе, беше не съвсем благороден, а подходеше повече за дъщеря на магазинер, получила добро образование.

— Аз върша много неща елегантно, сър — каза тя, — включително събирането на информация.

— Леко, леко, скъпа моя — каза Нейт, оглеждайки се бързо. Знаеше ли той, че е следен, чудеше се тя. — По-добре да поговорим на по-спокойно място. Може би в някоя от тези красиви ложии...?

Скривайки усмивката си, Джени хвана Нейт под ръка, докато отиваха към галерията. Стана точно така, както се надяваше. След като влезе в ложата, тя огледа за момент блестящата тълпа с чувство на задоволство. Имаше достатъчно хора тук тази вечер, за да се чувства в безопасност.

— Сега е по-добре — каза Нейт. — Виж какво, мое прекрасно червено домино, ти, каза, че знаеш нещо, което ще ме заинтересува. Ако е така, кажи ми го и аз обещавам, че и ти ще имаш полза.

— Аз знам много добре колко струват твоите обещания, Нейт — каза Джени с нормалния си глас, като се обърна с лице към него.

— Добре, добре — каза Нейт, като се увери най-после, че това е тя. — И ако това не беше любовницата на бандита. Аз съм поласкан, Джени. Като си помисля какви грижи си си създадала, само за да ме видиш.

— Не само за да те видя, Нейт — Джени кимна на придружителя си в черното домино, който бе влязъл след Нейт. Той някак си изглеждаше по-едър сега, много по-впечатляващ и заплашителен, докато опираше пистолет до гърлото на Нейт. — Направо на въпроса. Ти достатъчно често ми напомняше за моята незащитност. Време е да помислиш сериозно за собствената си безопасност.

Нейт се засмя, но тя можа да види страха в очите и капка пот върху веждата му. Гласът му, обаче, беше спокоен.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че ще заповядаш убийството ми и ще стоиш да гледаш? Бъди разумна, Джени.

— Аз съм много разумна що се отнася до деликатността на положението ни, Нейт. Трябва ли да изброя някои от фактите? Изглежда, че си забравил някои от тях, други пък може би не знаеш.

— Имаш ли нещо против, ако първо се настаня удобно? — попита той. — Имам чувството, че това може да ни отнеме известно време.

— Моля — каза Джени, опитвайки се да постъпва небрежно като жертвата си и посочи към един стол. Обаче нейният пазач с черното домино беше по-груб и блъсна Нейт върху стола с маниер, твърде далеч от нежен.

Проявата на сила изглежда малко го уплаши, макар и не особено, забеляза тя. В края на краищата, нещата не можеха да стигнат твърде далеч. Не пред нея. За съжаление той я познаваше твърде добре в това отношение, помисли Джени.

— Давай — каза той. — Аз съм целият слух — но Джени забеляза, че черното домино, застанал зад него, изглежда го бе впечатлил малко.

— Добре — каза тя. — Искam първо да ти обърна внимание на факта, че независимо какви мерки си взел за собствената си безопасност, ти седиш сега тук с пистолет в гърба.

— Забелязах — каза той сухо. — И също забелязах, че има много хора наоколо, които биха чули един пистолетен изстрел.

— Те няма да чуят един нож — напомни му тя, нарочно грубо. — И когато накрая открият, че не си просто един пиян веселяк, може би някой ще си спомни двойката червено и черно домино. Може би. Аз, разбира се, изобщо не съм тук. Аз съм в къщи с мигрена.

— Разбирам — каза той и тя започна да мисли, че наистина е така, въпреки че той реагираше несериозно, както винаги. — Надявам се главоболието да ти мине скоро.

— Внимавай, Нейт. Ти направи няколко неверни предположения относно реакциите ми в миналото. Нека ти кажа сега какво съм направила. Написах едно признание.

Нейт само се изсмя на това.

— Ти очакваш да го повярвам?

С усилие, Джени запази гласа и стойката си спокойни. Неговата самоувереност трябваше да бъде разклатена.

— Ако искаш вярвай, ако искаш не, но адвокатите ми вече го имат в ръцете си. Ако нещо ми се случи — ако бъда отвлечена, или изчезна, ако преживея някакъв сериозен инцидент — писмото ще бъде отворено и съдържанието му предадено на лорд Ивс. Не си прави труда да ми казваш, че това е нещо, което никога няма да направя. То вече е направено.

Тя можа да види, че това наистина го впечатли, макар че той бързо прикри смущението си, както направи тя преди. Сега нямаше съмнение, че отвличането е било част от неговия план, ако тя продължеше да му се противи. И все пак той се усмихна — вечният градски кавалер.

— Един излишен ход, скъпа моя, мога да те уверя. Аз искам да се омъжа за теб, а не да ти причиня вреда.

— Не е ли странно това? — каза тя, потискайки едно потръпване от отвращение. — Струва ми се, че ако се омъжа за теб, това ще се отрази много лошо на здравето ми. Следователно още веднъж трябва да ти откажа.

— Трябва ли, скъпа моя? Аз не бързам чак толкова. В края на краищата, към кой друг можеш да се обърнеш при нужда? Суки очевидно си е отишла. Ричард, бедната душа, е прикован за жилището си със счупен глезен. Аз съм единственият останал, на когото можеш да се довериш.

Да се довери на Нейт? Джени поклати глава.

— Ако е такава работата, тогава е ясно, че трябва да се оправям сама. Но не аз държа пистолета, нали? — тя нарочно изчака малко. — Между другото, ти няма да можеш повече да изпращаш наемници срещу нас. Паролата на лорд Дейнджър ни пази. От сега нататък ще трябва сам да вършиш мръсната си работа. Ти си останал сам, Нейт, не аз.

Той сигурно вече беше открил това, защото не реагира даже с мигване на очите.

— Ти ме виждаш как целият треперя, Джени. Ако си свършила, тогава... или искаш отново да направиш едно безсмислено предложение да ми върнеш парите?

Моите пари, отбеляза си Джени, а не наследството на Бючампови.

— Не, аз не бих си губила времето с това — каза тя. Сега Джени знаеше, че никога няма да позволи това богатство да стане негово, не и след нещата, които той извърши. От момента, в който се опита да убие Ричард, тя смяташе правата му за загубени.

Споменът за този опит направи гласа ѝ по-твърд, когато тя продължи:

— Аз просто искам да ти напомня, Нейт, че загубата на богатството на Бючампови не е най-лошото нещо, което може да ти се случи. Ако ме принудиш да използвам това признание, ще загубиш всичко — титлата, свободата и вероятно живота си. Това не са дългове, ти разбираш, а мошеничество, кражба. Няма да си първият благородник, когото ще обесят в Тайбърн.

— Тогава няма да съм сам — парираща я той бързо. — Измамата е толкова твоя, колкото и моя, скъпа Джени.

— Аз мога да предпочета бесилката пред брак с теб — отговори студено тя. — Но се съмнявам, че ще се стигне до това. Бандата на Дейнджър пази своите хора, както можеш да видиш. Но аз много се съмнявам, че те ще вдигнат ръка, за да те защитят, Нейт.

Той погледна нагоре към черното домино.

— Не, предполагам, че няма. Добре е, че никога не съм зависел от тях, нали?

Джени въздъхна. Въпреки безгрижния маниер на Нейт, тя трябваше да се надява, че заплахите ѝ са постигнали нещо и че поне, е спечелила още малко време.

— Твоята арогантност ще те съсипе, Нейт. Чудя се дали ще се смееш, когато откриеш колко съм сериозна?

— О, аз ти вярвам, Джени — каза той. — Наистина ти вярвам. Но има един фактор, който си пропуснала в плана си — един твърде учудващ пропуск, според мен. Уолф.

При споменаването на това име тя замръзна. Беше ли видял Нейт, както очевидно Суки и Ричард направиха, колко дълбоко е ангажирано сърцето ѝ? Надявайки се, че гласът ѝ не разкрива нещо повече, Джени му напомни:

— Аз казах, че адвокатите ще уведомят лорд Ивс за съдържанието на писмото ми.

— Така направи, така направи — каза той и се усмихна. — Сякаш това просто е част от процеса на моето унищожение. Но аз знам по-добре, Джени. Това е нещото, което ти няма да понесеш — праведният Уолф да те види такава, каквато си — една птица от Нюгейт, която помогна на най-заклетия му враг да му сложат превръзка на очите. Какъв очарователен начин да му се отплатиш за цялата добрина!

О, той беше умен и знаеше твърде добре как да наранява. Но тя смело вдигна брадичка.

— По-добре ли ще му се отплатя, Нейт, като се омъжа за теб? Аз мисля, че не.

— Но, скъпа моя, ти можеш тогава да му предложиш една прекрасна възможност за отмъщение. Той ще може да се задоволи с

прелъстяването на моята жена, докато аз се забавлявам от знанието, че всъщност съм този, който му е откраднал това, което цени.

Преди да завърши изречението си, юмрукът на Джени се стовари върху челюстта му. Секунди по-късно, ръцете на нейния пазач се заключиха около гърлото на Нейт.

Джени се засрами почти веднага. Дотолкова стигна решението ѝ да се контролира! Тя не смееше даже да помисли за значението на втората част от изказването на Нейт. Поставяйки възпираща длан върху ръката на пазача си, тя се обърна към Нейт, който замаян потриваше челюстта си.

— Аз мисля, че ти каза повече от достатъчно. Всичко, което направиш, или кажеш от сега нататък, може само да ме принуди да използвам това признание. Може би мога в края на краищата да се отплатя за добрината на лорд Ивс, като му дам информацията, която му трябва. Помисли за това, Нейт.

С високо вдигната глава, Джени излезе царствено от ложата. Но докато слизаше надолу по стълбата към партера на Ротундата, тя почувства как краката ѝ започнаха да треперят. Човекът на Ричард веднага ѝ предложи ръката си с необикновено галантен жест — любезност, която странно защо я трогна. Когато тя се опита да изрази благодарността си по пътя за в къщи, това изглежда само го смути.

Джени тихо вървеше из тъмната и тиха къща към стаята си. Когато се съблече и скри костюма си, помисли за Суки и за това, къде ли се намираше сега нейната приятелка и какво ли правеше. В моменти като този Суки ѝ липсваше най-много. Тя можеше да ѝ помогне да подреди мислите си, можеше да ѝ каже какво да очаква сега от Нейт. Вместо това сега Джени щеше само да чака, да се надява и да разчита на мъжете, които толкова вярно я пазеха.

Навън, вторият защитник на Джени с черното домино се поколеба пред къщата. В далечината, един пазач обяви три часа сутринта.

— Всичко е наред — каза цинично маскираният, повтаряйки традиционната фраза на нощния пазач. — Страхувам се, че не още. Но ще бъде, ще бъде — обеща той, след което бодро отиде до парадния вход на къщата. Докато стоеше там, търсейки ключа си, луната освети красивата му глава, разкривайки един неочакван златен отблясък.

Размишлявайки над случилото се, Джени реши, че сигурно Нейт беше по-разтревожен, отколкото показва. Тя твърде късно осъзна, че опасността можеше да дойде при положение, че той сметнеше заплахата ѝ за предизвикателство, на което трябва да се отговори. Но тя не искаше да прави предположения, защото поведението на Нейт бе непредвидимо. Какъвто го познаваше, той можеше да си седи кротко и просто да остави собствените ѝ тревоги бавно да я влудят.

И наистина, защото поглеждаше през рамото си всяка минута на деня и нощта, тя беше почти склонна да мисли, че е извикала образа на Кейлъб Диймс от най-дълбоките си страхове и най-лошите си кошмари. Веднъж видя познатата му фигура, когато слизаше от екипажа, за да нанесе сутрешна визита в дома на една приятелка на лейди Пертуи. Когато се обърна от прага, за да погледне назад, там нямаше никой, освен обикновените улични търговци и неколцина слуги, изпълняващи поръчките си.

Дали Джени си бе представила този епизод, или не, но той послужи, за да се събудят старите ѝ страхове. Това я държеше будна през по-голямата част на нощта и когато най-сетне заспиваше, виждаше в съня си заплашителното лице на Диймс, както го видя за последен път в Тайбърн.

Не беше възможно, опитваше се тя да се успокои. Даже Нейт никога не би изпратил Диймс след нея — щеше да се страхува, че надзирателят ще поиска пари — парите на Нейт, или нейните пари. Но че Диймс случайно е имал възможността да я съзре и познае, също изглеждаше невероятно. Ако я търсеше, той би го правил в Ковънт Гардън, а не в Хановър Скуеър.

Един разговор с нейните пазачи облекчи съзнанието ѝ за известно време. Никой от тях не беше забелязал някой да я следва, или да разпитва за нея. Диймс беше известен със способностите си да прави и двете неща, така че ако се приближеше до нея, щеше да бъде забелязан веднага.

Обаче те не го забелязаха, когато тя го видя следващия път, нито пък в театъра, нито в книжарницата. Всеки път имаше достатъчно хора наоколо, за да може той лесно да изчезне в тълпата. Какво можеше да направи тя, чудеше се Джени. Нямаше начин да покаже присъствието му на хората на Ричард, без да забележат нейните компаньони. С Уолф

до себе си се чувстваше в безопасност, но той не можеше винаги да е с нея.

Тя не се съмняваше повече, че Диймс я преследва. Единственото нещо, което я учудваше, бе това, че той още не я издаваше. Може би просто му харесваше да си играе с нея, мислеше тя, като котка с мишка. Или не беше съвсем сигурен, че свидетелстването му за затварянето ѝ в Нюгейт като Джени Уайлд щеше да е достатъчно, за да обори претенциите ѝ за името и богатството на Бючамп.

В сърцето си, обаче, Джени знаеше истината. Диймс искаше да я унижи, но не по този начин. От самото начало той ѝ показва ясно, че иска нея. Сега мислеше, че притежава оръжието, с което да получи съгласието ѝ.

Бягай, казваше ѝ разумът. Не чакай да разбереш, дали Диймс може да се доближи достатъчно, за да изпълни старите си заплахи. Но сърцето ѝ продължаваше да се моли за още време. Още една вечер с музика и разговор, настояваше то. Още един ден с Уолф.

Даже самата Джени трябваше да признае, че не можеше повече да понася това напрежение. Уолф беше достатъчно любезен да припише тъмните кръгове под очите ѝ на умората и настояваше да съкратят броя на приетите покани. Истината обаче бе, че тя не смееше да излезе от къщата.

Знанието, че не остава никога сама, никога без пазач, трябваше да я успокои, но не ставаше така. Един разумен мъж можеше да се спре пред такива трудности, но Джени знаеше, че Диймс не е разумен. Той търсеше отмъщение, на всяка цена.

Всеки ден Джени очакваше някой от пазачите да ѝ съобщи, че Диймс е бил хванат и предупреден, но напразно. Тя даже вече не беше сигурна, че те ѝ вярваха. Да им каже, че не бяха успели да забележат такъв опасен тип неведнъж, а три пъти, щеше да е обидно.

Понякога Джени бе склонна да повярва, че си е представила цялата работа. Седейки в хладната тишина на църквата „Сейнт Джордж“ в неделя сутрин, тя почувства, че ужасът на Нюгейт принадлежи на друг свят и друго време. Думите на службата се лееха над нея като едно напомняне за всичко, което бе нормално, разумно и подредено. Навън слънцето светеше ярко за пръв път след цяла седмица мрачна мъгла и дъжд, като караше всички да се чувстват малко по-весели и доволни. В такъв ден беше лесно да си в мир с

ближните си и трудно можеше да повярваш във възможностите на злото.

Когато госпожа Мюлер откри загубата на ветрилото си, стигайки на излизане до църковните стъпала, Джени не се поколеба и предложи да го намери. То трябваше да е паднало зад скамейката, където седяха. Щеше да ѝ отнеме само момент, за да го донесе и в края на краищата какво можеше да ѝ се случи в църквата?

Освен, че „Сейнт Джордж“ изглеждаше по-тъмна и малко по-застрашителна сега, когато нямаше хора. Джени отиде бързо до скамейката, чувайки шумоленето на полите си в тишината. Всеки звук сега ѝ се струваше неестествено силен — бръмченето на муха по прозореца, щракването на една врата, грубото хриптене на нечий дъх зад нея.

Тя бързо се обърна и намери Диймс да стои близо до себе си. Той държеше в ръцете си ветрилото на госпожа Мюлер.

— Търсиш ли нещо? — попита той и потри с ветрилото белега върху бузата си — същият белег, който тя му причини.

Панически търсейки изход за бягство, Джени видя, че се намира в капан. Къде беше нейният пазач тази сутрин, питаше се тя. Той със сигурност би разпознал Диймс досега.

— Ако търсиш човека, който така внимателно те наблюдава, можеш да спреш. Той попадна, разбираш ли, в нещо като инцидент.

Джени прекара език по устните си, които изведнъж почувства сухи. Значи нейният пазач е бил отстранен. Обаче госпожа Мюлер я чакаше на стълбите на църквата. Колко дълго щеше да чака, преди да тръгне да види защо тя се бави? Пет минути? Десет? Тя забеляза, че тежките парадни врати на църквата са затворени. Човек можеше да вика и пищи и нито звук да не проникне през тази преграда. Тя трябваше да възпре Диймс, да го накара да продължи да говори.

— Значи ти ме намери накрая. И успя да си осигуриш разговор на четири очи. Браво, Диймс! Сега предполагам, че възнамеряваш да ми кажеш цената на мълчанието си — гласът принадлежеше на „приятелката“ на Дейнджър, а не на Джени, но това беше единственият глас, който Диймс можеше да разбере.

— О, аз няма да те изнудвам, Джени, момичето ми. Никога не съм искал пари от теб — той пристъпи по-близо и тялото му я

притисна до скамейката. — Много ще се радвам, ако не загубиш положението си. Винаги съм искал да имам дама за любовница.

Обръщайки главата си настрани от ухиленото му лице, Джени се опита да остане спокойна. Ако той разбереше колко уплашена е тя, всичко беше загубено.

— Никога ли не ти е идвало на ум, че моят настойник може да използва влиянието си, за да се отърве от всеки, който досажда на неговата подопечна?

Диймс внезапно я сграбчи за гърлото с едната ръка, докато с другата потупваше сакото си многозначително. Значи беше помислил да се снабди с доказателство.

— Има някои неща, които едно момиче може да сметне за умно да скрие от баща, или настойник. Пусни негова светлост след мен, Джени Уайлд, и аз ще му разкажа нещо повече за миналото ти, освен ареста. Как ще обясниш всички онези месеци, когато беше любовница на Дейнджър? Ако аз му кажа, че тогава си ми била любовница, както и сега, мислиш ли, че ще повярва на нещо, което кажеш, за да го отречеш?

Сълзи на чист страх изпълниха очите на Джени. След като бъдеше разкрито предателството ѝ, защо Уолф да не повярва на всичко, което Диймс каже за нея? Неспособна да говори, тя само поклати глава.

— Не? Какво искаш да кажеш с това не? Съгласието ти не е необходимо повече, Джени Уайлд. Ела, те ще дойдат да те търсят всеки момент.

С ръката на Диймс, стиснала гърлото ѝ, тя не можеше да издаде звук, докато той я дърпаше навън през една малка странична врата в алеята зад църквата. Тя се опита колкото можа да се отскубне от хватката му, но откри, че модната рокля пречи толкова на движенията ѝ, колкото и силните ръце на Диймс. Ярката слънчева светлина я удари в очите след полумрака на църквата. Как можеше това да е истина, чудеше се тя ужасена, посред бял ден?

Диймс я хвърли до стената на църквата и я удари силно веднъж, очевидно само заради чистото удоволствие от това. Оглушена от удара, тя се застави да се съсредоточи, да остане нащрек. Ръцете му вече опипваха полите ѝ. Тя трябваше да направи нещо, за да го спре, но той изглеждаше подготвен за всичките ѝ действия.

— По дяволите, Джени. Бори се, ако искаш. Но издай само звук и може би ще реша да те видя по-скоро мъртва, отколкото съкрушена.

Сега, когато очите ѝ можаха отново да се фокусират, Джени видя купчина захвърлен, или потрошен строителен материал в един ъгъл. Оставяйки тялото си да се свлече на земята, тя се пресегна към купчината отпадъци. Когато пръстите ѝ стиснаха едно парче тухла, Джени удари Диймс с всичка сила.

— По-скоро ще умра — закле се тя, освобождавайки се накрая от хватката му.

Диймс обаче беше подготвен за удара. Той се плъзна косо по веждата му и го зашемети за момент, не повече. Веднага щом тя се изправи на крака, можа да почувства как той се хвърля след нея и я сграбчва за глезените. Тя го риташе и усещаше, че го удря, но той я държеше здраво, поваляйки я отново на колене.

Борейки се да се изправи, тя очакваше да почувства как ръцете на Диймс се протягат отново към нея, но вниманието на нападателя сега бе насочено другаде. Помощта най-после дойде. Как се случи Уолф да я търси и намери, тя не знаеше, но той беше сега тук.

Диймс нямаше шанс срещу такава ярост. Чак когато неколцина от слугите, притекли се на шума от битката, пристигнаха в алеята, Уолф спря накрая да налага отмъстителния надзирател. Подхвърляйки го настрана като боклук, той изправи Джени на крака и я вдигна на ръце.

— Добре ли си? — прошепна той с накъсан глас.

Кимвайки, Джени се отпусна в успокоителната прегръдка. Тя можеше да чуе как сърцето му тупти в ушите ѝ. Докосването на ръцете му, нежно отмахващи косата ѝ от бузите, беше толкова сладко за нея, колкото допирът на Диймс ѝ бе отвратителен.

Когато тя погледна нагоре, лицето — му беше мрачно — но не заради нея, не още. Но щом узнаеше, щом Диймс започнеше да говори...

— Отведи ме в къщи — помоли се тя. Но повече от къщи, тя имаше нужда да се доближи до Диймс за последен път. Надзирателят започваше бавно да идва в съзнание. Сега всеки момент той щеше да започне да разпространява отровата си, още по-опасна от това, че отчасти бе истина.

Уолф със сигурност щеше да застане между нея и мъжа, който я нападна, но тясната алея не позволяваше трима души да минат един до друг — не и когато едната от тримата носеше широки поли. Поне веднъж, помисли Джени сухо, модата ѝ идваше на помощ. Когато минаваше покрай него, тя се престори, че се отдръпва от Диймс, който сега беше вдигнат на крака, но вместо това падна напред към него само за секунда, сякаш се спъна в полата на роклята си.

Този момент беше достатъчен за пъргавите ѝ пръсти да намерят документите — Суки я бе научила добре — но също се оказа и искрата, която съживи в Диймс огъня на отмъщението. Той нямаше да пести думите си.

Засега, обаче, Уолф нямаше да стои и да слуша брътвежа на надзирателя. Докато я отведеше в къщи и се погрижеше за нея, слугите му щяха да оправят с нейния нападател. Но независимо от това, той щеше да чуе разказа на Диймс и то скоро.

След такова едно преживяване, от нея естествено се очакваше да почива и възстанови силите си. След като се погрижиха за синините и драскотините ѝ и беше отговорено на деликатните въпроси на госпожа Мюлер, посъветваха я да се оттегли в стаята си. Но почивката беше невъзможна даже след като тя се опита да изтърка чувството за потните ръце на Диймс от тялото си в банята. Самата мисъл за него я караше да се чувства нечиста даже повече, отколкото се чувстваше, когато напусна Женския затвор.

След горещата баня тя настоя да си облече една проста дневна рокля, за да дочака завръщането на Уолф от офиса на съдията. За да успокои госпожа Мюлер, Джени легна върху една кушетка в дневната — притъмняла сега в късния следобед, но щом добрата вдовица излезе на пръсти, скочи отново на крака и закричи из стаята.

Тя все още се разхождаше нервно, когато Уолф най-после се завърна. Очите ѝ изследваха лицето му за някакъв знак на гняв, или презрение, но тя видя само загриженост. Възможно ли беше да е пропуснал твърденията на надзирателя? Тя можа да измъкне доказателството на Диймс за престоя ѝ в Нюгейт, но знаеше много добре, че думите бяха способни да причинят неизразима вреда и без доказателство.

— Джени, Джени — каза Уолф с особено нежен глас, — Танте ми каза, че не искаш да почиваш, но аз трудно мога да повярвам, че

можеш да бъдеш толкова неразумна. Не можеш ли да заспиш?

Тя поклати глава. Кошмарите я чакаха там, сигурна беше.

— Трябва да знам какво се е случило.

— Много добре, щом трябва да знаеш, аз ще ти кажа. Но трябва да се сгушиш първо тук на кушетката като едно добро момиче, или Танте ще ни се кара и на двамата.

Тя покорно се върна на кушетката и почака, докато Уолф придърпа един стол. Реши по любезността му, че все още е в безопасност, най-малкото поне още известно време. Отпускайки се леко, тя го помоли отново за новините му.

— Кой от страховете ти трябва първо да успокоя? — каза той сякаш на себе си. — Този човек няма никога повече да тревожи теб, или който и да е друг. Той е отведен в затвора Нюгейт и аз много се съмнявам, че ще излезе оттам, освен може би по пътя за Тайбърн.

Джени потръпна. Затворниците, които Диймс третираше толкова зле, сега щяха да имат възможността да му върнат предишните услуги. Не, малко вероятно беше Диймс да излезе, за да види Тайбърн.

Една топла длан покри нейната.

— Не се тревожи, Джени. Ти няма да го видиш отново. Съдията изглежда смята, че моето свидетелстване, както и това на слугите е достатъчно. Можеш да ми вярваш, че ще се погрижа всякакви сензационни слухове да бъдат спрени. Обещавам ти, че никакъв скандал няма да докосне твоята репутация.

Това можеше да се окаже не чак толкова лесно, помисли Джени. Поемайки дълбоко въздух, тя призна:

— Той заплаши да разкаже най-ужасни неща за мен, като в „Изнасилването на Лукреция“.

— Винаги съм мислил, че това е една много глупава драма — каза Уолф, като ѝ се усмихваше. — Да предпочете репутацията пред честта си е избор или на глупак, или на личност, която цени само външната страна на нещата. Аз съм щастлив да видя, че ти си твърде умна, за да направиш такъв избор. Да, той се опита да ни отвлече с някакъв смешен брътвеж. Също твърдеше, че може да го докаже, но естествено, не можа.

Колко странно, помисли Джени, че самата нужда на Диймс да я заплаши с видимо доказателство трябваше да ѝ помогне. Ако той беше оставил документите за ареста ѝ в книгата на затвора, можеше да

изпрати някой в Нюгейт, за да ги донесе. Сега те се намираха в безопасност в ръцете ѝ.

Джени погледна дланите, които все още държаха нейните. Кокалчетата на Уолф бяха зачервени и охлузени от битката с Диймс. Той беше ранен, каза си тя, защото я защити. Заради нея.

— Джени — каза той по-сериозно, — ти знаеш кой стои зад това.

Нещастна, тя кимна. Беше сметнала риска за твърде голям, но Нейт го е поел. Диймс никога не би я намерил и проследил толкова успешно без помощ и то много осведомена помощ.

— Братовчед ми — каза тя. — Аз знаех, че той не е... една личност за пример, но никога не съм мислела, че може да стигне толкова далеч.

— Аз често се чудех напоследък, дали не трябваше отдавна да те предупредя, но се страхувах, че няма да ми повярваш.

Каква глупачка е била тя тогава!

— Не, аз вероятно нямаше да ти повярвам тогава. Срам ме е сега да го призная.

— Не, не, това не е срамно — каза той, галейки ръката ѝ почти несъзнателно с палеца си срещу нейната длан. — Почти всеки се очарова от Нейт. Той е приятел на всички — докато нямат нужда от помощта му. И аз мислех някога, че ми е приятел.

— Това ли се е случило? — Джени едва посмя да попита, но сега искаше да знае повече от всякога. — Ти си имал нужда от помощта му и той ти е отказал?

Уолф срещна погледа ѝ с очите си, пълни с мъката на спомените. Болката от някои спомени никога не си отиваше, както самата Джени можеше да свидетелства. За момент той помълча и тя започна да се чуди дали изобщо ще ѝ отговори. После той заговори и гласът му беше внимателно изчистен от емоции.

— Нейт нарече Джон пред властите Якобински предател, за да го убият. Когато това не стана, той потърсил Джон в колониите и наел една група негодници, за да нападнат фермата му, преоблечени като индианци. После се върна в къщи и тормозеше стария човек с болно сърце, докато не го умори и пътят на Нейт към титлата беше накрая чист. Така че ти виждаш, че той вече е отишъл твърде далеч, за да спечели богатството на Бючамп и няма да позволи на никой да застане на пътя му.

Сега Джени разбра, че Нейт е извършил много по-лоши неща, отколкото само да предаде приятелството си с Уолф; той беше предал приятелите на Уолф, хората, които Уолф е обичал. Само като си помислеше, че някога е вярвала, че никое престъпление не може да заслужава наказанието, което Уолф му е отредил. Нищо чудно, че е предизвикал стария си приятел на дуел, като е открил предателството на Нейт.

— Аз мога да потвърдя, че той е наклеветил Джон — продължаваше тихо Уолф. — Разбираш ли, това може да се защитава като патриотизъм. Колкото до останалото... аз бях свидетел как той се отнасяше със стария граф, но предполагам, че този вид изтънчена жестокост също не може да се нарече убийство. Съобщенията от Джон и от моите колониални агенти доказват само, че Нейт го е намерил и е говорил с него. Фактът, че индианската атака е последвала толкова скоро след това, по време, когато тази част от страната още не бе в опасност, може да не означава нищо. Даже детайлите на нападението, толкова различни от набезите на местните племена, не доказват нищо. Но аз знам, аз знам.

Той спря за момент, после изглежда успя да се овладее.

— Старият граф също го знаеше. Затова промени завещанието си. Той се надяваше и молеше ти все още да си жива, за да можеш да спасиш малко от богатството на Бючамп от алчните ръце на Нейт.

— Само че сега Нейт се опитва да получи това богатство от мен. Уолф, какво ще стане, ако аз умра, преди да навърша пълнолетие? — някак си съществуването на писмото в офиса на адвокатите й се струваше по-крехка защита от преди. Офисите се разбиваха. Документите се крадяха. Нейт даже можеше да наеме някой, за да свърши това, тъй като то нямаше да представлява очевиден ход срещу техния дом. И тогава какво?

— Даже и не помисляй за такова нещо — каза Уолф с ужасен глас, въпреки че сигурно беше допускал възможността и преди. — Ако

трябва да знаеш, парите вероятно ще бъдат задържани в съдилищата с години и ще бъдат изядени от адвокатите. Това изобщо не устройва Нейт.

— Не, предполагам, че не — каза тя, опитвайки да се усмихне. Но Нейт щеше да се опита отново. Уолф беше прав — след толкова много усилия, Нейт нямаше да се откаже.

Джени разбра по начина, по който Уолф я гледаше, че собственият ѝ ужас е очевиден за него. Това, което той не можа да разбере бе, че тя се страхуваше заради него даже повече, отколкото за себе си.

— Аз не мога да те обвиня за страха ти — призна той. — Днешната атака едва ли ти е вдъхнала доверие в способността ми да те предпазвам.

— Ти ме спаси от онова чудовище — протестира тя. — Във всеки случай, грешката беше моя, че толкова глупаво тръгнах сама.

Уолф обаче не прие извиненията ѝ. Поклащайки глава, той каза:

— Аз не мисля, че можеш да бъдеш обвинявана за това, че си се помислила в безопасност в църквата на паството, намираща се на същия площад, където живееш. Единствената опасност, която понякога може да се намери в „Сейнт Джордж“ е скуката, но нищо повече. Между другото, мой дълг е да се грижа за безопасността ти. Заклел съм се да те предпазвам — каза той сякаш повтаряйки клетва, — и ще направя всичко, което трябва, за да останеш здрава и невредима.

Джени разбра тогава, че не може да чака повече. Ако Уолф чувстваше, че неговото присъствие не е достатъчно, за да я предпази от гибел, следователно той щеше да премахне тази гибел — Нейт. Какъвто и план можеше да има Уолф, за да изпрати Нейт обратно в затвора, очевидно той все още не беше готов. Всички в къщата забелязаха с какво нетърпение Уолф очакваше ежедневната поща и колко разочарован изглеждаше след получаването ѝ. Тя не знаеше какви новини очаква той, но разбираше, че няма да забавя действията си повече, докато чака.

Отначало тя се страхуваше, че Уолф ще се хвърли незабавно, още същата вечер, да предизвика своя и нейния враг. Но накрая Джени с голямо облекчение си спомни, че недалеч от града се организираше

борба със залагания. Тя осъзна, че Нейт със сигурност щеше да присъства. Изкушението на хазарта, както и самият спорт, щяха да го привлекат като магнит. Ако тя имаше късмет, той даже можеше да остане извън града няколко дни.

Уолф можеше да използва това време, за да измисли подходящо оправдание за предизвикателството си, ако пожелаеше да го стори; Джени би го направила излишно, като му даде вместо това амуницията, от която той се нуждаеше, за да постави Нейт обратно в Нюгейт, където му беше мястото.

Джени не можеше да отхвърли натрапчивия страх, че Нейт може някак си да е откраднал признанието, което тя остави при адвокатите си, докато се приготвяше да излезе. Накрая, тя реши да напише още едно и да го предаде в по-сигурни ръце — тези на Ричард — след като и без това щеше да го направи. Но да напусне, без да си вземе довиждане с приятеля, който беше толкова верен и добър с нея бе немислимо. Тя реши, че така може би беше по-добре. Това щеше да даде възможност на Ричард да прочете сам признанието и да се убеди, че тя се е погрижила нито следа от подозрение да не падне върху него. Тя щеше да добави и документите, които беше измъкнала от джоба на Диймс. И тогава можеше да е сигурна, че Ричард би предал пакета на Уолф — но чак след като тя вече е поела пътя на самотата.

Името, което Ричард ѝ даде, все още се намираше в паметта ѝ — Сам Харкинс в кръчмата „Турска глава“. Тя надзърна през прозореца, за да провери. Да, нейният вечерен пазач беше заел мястото си. Той можеше да я отведе до кръчмата на улица Флийт и да ѝ каже, надяваше се тя, какво се е случило с неговия предшественик. Въпреки че искаше, тя не посмя да попита Уолф дали е чул за някакъв „инцидент“, както Диймс го нарече, някъде из площада.

Бягството ѝ щеше да бъде лесно, разбираше тя, но тази мисъл не ѝ донесе успокоение. Затваряйки очи, тя се опита да не мисли за това, което щеше да остави зад гърба си. Каза си вместо това да мисли за своя план. Един дуел между Уолф и Нейт щеше да бъде предотвратен със сигурност. Справедливостта ще възтържествува. Нейт най-после ще бъде наказан и светът ще си отдъхне от неговите машинации.

И по-важното — мъжът, когото обичаше, щеше да е в безопасност. Какво значение имаше тогава какво ще си помисли за

нея? Може би с този последен жест тя щеше да се реабилитира, поне до известна степен, в неговите очи.

Тя реши да остави всички неща, които принадлежаха по право на Джийн-Мари Бючамп. Прекрасните рокли, бижутата, панделките и дантелите щяха да останат тук. Тя взе само сапфирените орнаменти, които Уолф ѝ подари за първия ѝ бал. Спомни си госпожа Мюлер да казва, че той сам ги е избрал. И късно същата вечер, докато те все още блестяха в косата ѝ, той докосна една нейна къдрица и я нарече великолепна.

Джени прехапа устна, за да задържи сълзите си. Не, тя щеше да преживее отново всички спомени и детайли по-късно. Да мисли за тях сега означаваше само сърцето ѝ да се къса. Бързо, за да се предпази от прекалено много мисли, тя извади малкия сандък, който Суки ѝ беше приготвила за бягството. От дъното на гардероба извади простите рокли, които Ричард намери за наследницата от колониите.

Не ѝ отне много време да събере малкото вещи, които наистина ѝ принадлежаха. Тя седна на ръба на леглото и поддържа единствения подарък, който открадна от госпожица Бючамп — профилът, който прекопира от този на госпожа Мюлер. И тогава, накрая чу знакът, който очакваше — тихите звуци на клавесина, идващи от салона долу.

Докато всички не се оттегляха по стаите си, тя не можеше да напусне къщата. Очевидно Уолф щеше да остане буден още известно време. Можеше ли да бъде много опасно, ако се присъединеше към него за последен път?

Опасно или не, тя трябваше да го направи. Тази последна възможност да го види, да бъде с него, ѝ изглеждаше като подарък от небето. Сякаш и музиката я призоваваше тази вечер.

Тя внимателно се преоблече, преди да изтича надолу по стълбата. В края на краищата, предполагаше се, че си ѝ легнала отдавна. Преди да напусне къщата, трябваше да се преоблече отново, но не я беше грижа за това.

Тя тихо се плъзна в стаята и на обичайното си място. Уолф не вдигна поглед, за да я поздрави, но веднага премина от Скарлати към една от песните в дневника на Анна Магдалена, които знаеше, че тя харесва.

Спомняше ли си той за нощта, когато за пръв път ѝ изсвири тази музика, чудеше се тя. Това бе същата нощ, в която тя се сблъска с

твърде много истини. Мъчително беше да си спомня сега, когато гледаше скъпото му лице, морскосините очи, съсредоточени в изпълнението, че е имало време, когато не го е обичала и познавала.

Тази вечер той изглежда просто искаше да свиря за нея. Може би деликатността не му позволяваше да я разпита за днешното неприятно преживяване, докато самата тя не заговори. Това бе така типично за него, помисли си тя.

След един час, Джени просто се изправи и напусна салона. Ако останеше по-дълго, можеше да загуби куража си. Ако той беше дошъл с нея и ѝ предложил ръката си, докато изкачваха стълбите, тя със сигурност щеше да се притисне до него и да заплаче. Тя и така заплака, докато събираше багажа си и започна внимателно да слиза по стълбата на слугите.

Нейният пазач я забеляза веднага. Един поглед му стигаше, за да разбере всичко, което трябва. Без да пророни дума, той взе багажа ѝ и я изведе навън в празния площад. Никой не забеляза бягството ѝ от къщата; никой нямаше да я чуе сега как прошепва последно сбогом на мястото, където намери за толкова кратко време любов и щастие.

Беше почти полунощ, когато Джени напусна къщата на Уолф. От там не им отне много време, за да стигнат кръчмата „Турска глава“, но тук тя се изправи пред едно забавяне. Какво си шепнеха толкова оживено господин Сам Харкинс и нейния пазач, тя не знаеше, но то явно означаваше за нея едно по-продължително чакане.

Тъй като пазачът ѝ напусна веднага след това, за да занесе нейното съобщение на Ричард, тя се замисли дали щеше да получи отговор от него, или той самият щеше да дойде, за да ѝ каже сбогом. Би искала да стане така, но когато един екипаж се появи накрая, Ричард не беше в него.

Нямаше никой, на когото да каже довиждане, даже пазачът ѝ. Преди той да напусне, Джени му благодари за грижите, но той не искаше и да чуе благодарностите ѝ. Очевидно това, че не повярваха на съобщенията ѝ за Диймс, ги смущаваше и двамата с неговия ранен колега, който, както се разбра, се оплакваше повече от наранена гордост, отколкото от счупения си череп.

Кочияшът ѝ напомни, че конете ставаха нетърпеливи. Разбирайки, че се опитва да отложи неотвратимото, тя въздъхна и влезе в екипажа. Като се огледа, видя, че Ричард все още се грижеше много добре за нея, въпреки че не дойде сам да я изпрати. Екипажът беше много добре поддържан, тапициран с меки възглавници, на които можеше да облегне уморената си глава. Той ѝ бе осигурил и ескорт — един конник, който да я съпровожда по пътя.

Накрая екипажът потегли в нощта, отвеждайки я в неизвестна посока. Почти нямаше значение къде отива сега, въпреки че тя предполагаше, че в края на пътя си щеше да се озове при Суки в колониите. Подробностите спокойно можеха да бъдат оставени в ръцете на хората на Ричард, които естествено имаха опит в организирането на бягства. Тя си спомни нощта след обесването на Дейнджър и колко внимателно беше организиран всеки детайл, как тя се прехвърляше от екипаж в екипаж и от едно облекло в друго.

Внезапно Джени осъзна, че не помисли да промени външния си вид. Перуката и гримовеите ѝ бяха опаковани някъде из багажа ѝ, но не бе сигурна къде. В мъката си при напускането даже и не помисли за маскировката. Може би още не беше абсолютно необходима, надяваше се тя. Мъжът от „Турската глава“ със сигурност щеше да ѝ напомни, ако трябваше. При първата спирка тя поне трябваше да извади тъмната перука. Кочияшът, или придружителят на кон можеха да я посъветват какво да направи, ако изобщо бе необходимо.

В сърцето си Джени знаеше, че тревогите ѝ са глупави — просто едно отвличане, което я предпазваше да не мисли за страховитата действителност на нейното положение. Тя никога нямаше да го види отново. Ритъмът на колелата и чаткането на конските подкови сякаш повтаряха безкрайно думите: „Никога няма да го видиш, никога няма да го видиш“.

Първите бледи признаци на развиделяването се показаха над хълмовете на хоризонта. Пълното изтощение изпрати Джени в прегръдката на една неспокойна дрямка, но забавеният ход на каретата я събуди. Един поглед през прозореца ѝ разкри гледката на малко село. За своя изненада, тя почувства, че огладнява. В края на краищата, бяха изминали часове, откакто бе хапвала нещо, сигурно рано сутринта на предния ден преди нападението. Очевидно животът продължаваше, помисли тя тъжно, въпреки разбитото ѝ сърце.

Екипажът спря пред малък хан, но никой не излезе да отвори вратичката, или да помогне на Джени да слезе. Не спираха ли само за да сменят конете, питаше се тя. Поглеждайки през прозореца, видя ескортиращият конник да разговаря увлечено с ханджията, който изглеждаше учудващо сервилен. Тя точно щеше да отвори вратичката и да ги повика, когато конникът свали наметалото и шапката си, откривайки една позната глава, покрита с бледо злато.

Значи изобщо не беше избягала от Уолф.

Преди тя да се отдръпне от прозореца, той изглежда я видя. И преди Джени да може да събере мислите си и даже преди да започне да мисли какво означаваше присъствието му, той се оказа до нея.

— Мога ли да се присъединя към теб за остатъка на пътуването? — попита той с обичайната си любезност. — То няма да продължи дълго. Ние почти стигнахме.

— Къде ме водиш? — попита тя, доволна, че гласът ѝ беше спокоен и равен. Никой не можеше да отгатне по външния ѝ вид черното отчаяние, което чувстваше вътрешно.

— В къщи — каза Уолф. — След като направим една кратка спирка.

В къщи? Беше ли това един жесток жест от негова страна? Тя нямаше дом, не повече. Разглеждайки лицето му, тя не можа да открие какво чувстваше той, какво мислеше сега за нея. Как се бе озовал тук? Беше ли възможно просто да я е последвал и все още да не знае съдържанието на признанието ѝ?

— Ти си знаел истината през цялото време — каза тя, когато, най-накрая истината я осени. Суки беше права. Каква глупачка е била да не види, да не разбере истината зад всичките му тънки намеци, дразнения и прекалено готови обяснения. Защо го е направил, питаше се тя. Защо се отнасяше с нея добре? Това ли беше нейното наказание?

— Аз знаех, че ти не можеш да бъдеш Джийн-Мари Бючамп — отговори ѝ той тихо.

Разбира се, тя трябваше да отгатне това от неговия разказ днес, не, вчера. Той винаги е знаел повече за живота на стария си приятел в колониите, отколкото Нейт някога е предполагал.

Следващите му думи потвърдиха това.

— Джон не обичаше много да пише писма и дълго време ние се страхувахме, че короната може да открие местонахождението му, но

той ми пишеше поне веднъж годишно. Когато се роди бебето, той ми писа, много развълнуван. Детето било кръстено на френския дядо на жена му, защото приличало много на него.

Значи обяснението е толкова просто. Никаква червенокоса Бючамп, а едно тъмнокосо галско бебе. И не Джийн шотландката, а една френска Джийн. Средиземноморският навик на използване името Мари при кръщаване на момчетата ги беше объркал всички.

— Моите очи ми разказаха останалото — продължи Уолф. — Въпреки че това, което видях от теб в Нюгейт и на обесването, не ме подготви за вида ти като госпожица Бючамп.

— Защо? — не можа да се въздържи тя да не попита. Нито пък можа да скрие обидата в гласа си. — Защо ни остави да направим това? Предполагам, че сме послужили много добре на плановите ти — спомняйки си как те се надявах да го излъжат, може би тя нямаше право да чувства горчивина, но я болеше от знанието, че е била използвана.

— Джени, ти ми даде една надежда, от която почти се бях отказал. Твоето появяване беше един подарък от Провидението. Но от самото начало стана ясно, че ти нямаш представа колко дълбоко си замесена и аз няхах доказателство, за да ти го покажа. Аз все още нямам доказателство, но се надявам, че ти можеш да ми помогнеш да го намерим.

Думите му само я объркаха. Той знаеше, че тя сега вярва в неговата преценка за характера на Нейт. Не беше ли видял признанието, което тя остави? То със сигурност представляваше нужното доказателство, за да бъде върнат Нейт в затвора.

— Аз не разбирам — каза тя, уморена и духовно и физически. — Какво по-голямо доказателство срещу Нейт можеш да искаш?

— Аз не говоря за Нейт — каза той, обърквайки я още повече. — Джени... о, ние пристигнахме.

Те спряха пред една голяма и елегантна барокова къща от миналия век. Тя се издигаше от едно малко възвишение, заобиколено от декари паркова гора, която изглеждаше леко подивяла. Имаше нещо странно познато в гледката, въпреки че тя знаеше, че никога не е била тук преди. Където и да се намираше това тук.

Уолф слезе от каретата и после се обърна, за да помогне на Джени.

— Прекрасно, нали? Една от по-ранните работи на Хоуксмор. Аз се страхувам, обаче, че ти я виждаш не в най-добрия ѝ вид.

Значи това беше Викърс. Нищо чудно, че ѝ изглеждаше познато. И Нейт и Уолф ѝ го бяха описвали много пъти. Замаяна сега, тя не можеше да се чуди защо спряха тук. Когато Уолф ѝ подаде ръката си, тя автоматично му даде своята и го последва.

На вратата ги очакваше един облечен в строга ливрея иконом.

— О, това сте вие, милорд. Аз не можах да се сетя кой идва в такъв ранен час — каза той, поздравявайки Уолф с фамилиарно уважение.

— Положително не Викърс — каза Уолф само с намек на горчивина. — Аз съм щастлив да те видя отново тук, но съм изненадан. Как са нещата?

— Не съвсем както бих искал, милорд, но ние се опитваме с всички сили да оправим нещата. Аз не се учудвам, че не очаквахте да ме видите тук. Повечето от нас сега се върнаха. Всички хора, които наел негова светлост, избягаха, когато първите им заплати за три месеца не бяха платени.

— Има ли много загуби?

— О не, милорд. Ние скрихме повечето от ценностите предварително. Всичко, което са взели е малко сребро. Това не можахме да опазим.

— Ти си направил повече, отколкото може някой да очаква, Партридж — каза Уолф, потупвайки го по рамото. — И със сигурност повече, отколкото сегашният лорд Викърс заслужава. Аз се надявам и се моля твоите услуги скоро да бъдат по-добре възнаградени. — Очевидно спомнил си накрая своята цел, той се обърна към Джени: — Бих искал да покажа на госпожица Бючамп къщата.

— Разбира се, милорд, госпожице Бючамп. Винаги е удоволствие за мен да служа на някой от семейството — каза той, като хвърли един одобрителен поглед на разветите ѝ от вятъра червени къдрици. — Бихте ли желали да ви придружа? Да ви донеса малко закуски? Нямаме много неща в кухните, но...

— Не, не, аз не искам да те притеснявам изобщо — увери го Уолф. — Знам, че никой не познава къщата и нейната история по-добре от теб, но тъй като ние не можем да останем за дълго, госпожица Бючамп и аз ще се справим сами днес.

— Както желаете, милорд.

Те влязоха през вратата в една огромна зала с прекрасно централно стълбище, което обикаляше стаята като ръце, прегръщащи посетителя. В друго време Джени щеше да е щастлива да се възхити на красотите на къщата, но сега мислеше много повече за Уолф. Госпожица Бючамп? Какво ли замисляше той сега, питаше се тя. Или беше нечестно от нейна страна да приеме, че зад всяко негово действие се криеше някакъв план? Тя най-малкото трябваше да е благодарна, че той не разкри измамата ѝ пред слугата.

С всяка стъпка Уолф изглежда се вълнуваше все повече, докато накрая спря пред входа на дългата галерия в западното крило.

— Ела — каза той, — искам да погледнеш семейство Бючамп.

Напълно объркана, Джени вървеше из залата, разглеждайки портретите по стените. Те всички бяха тук, всички хора, чиито имена и истории тя толкова внимателно запомни — от първия граф до прачичото на Нейт. Но както и къщата, лицата върху стените ѝ изглеждаха странно познати.

Нищо чудно, че хората я приемаха като една Бючамп, осъзна Джени стресната. Приликата беше ясна, почти учудваща. Изумена, Джени стоеше пред един портрет, който можеше да бъде нейният собствен, освен древната рокля, която жената носеше.

— Лейди Евгения — каза Уолф, застанал тихо зад нея, сякаш чакаше нещо, някаква по-нататъшна нейна реакция. — Тук има една картина на цялото семейство — той ѝ я показа. — Известният с позорната си слава стар граф с децата си. Моят приятел, после Виконт Куерлс, лейди Евгения, дядото на Нейт и...

— Но това не може да бъде — каза Джени и ръката ѝ се протегна автоматично, сякаш да погали едно скъпо и добре запомнено лице. Тя не го помнеше толкова млад, но това беше определено същото изражение. Имаше една миниатюра, която принадлежеше на баба ѝ, нарисувана, когато е бил горе-долу на същата възраст. Тя стоеше в един ъгъл на майчиния ѝ шкаф, спомни си тя, преди огънят да погълне цялата къща.

— Това е дядо ми — каза тя накрая.

Зад нея Уолф изпусна една огромна въздишка на облекчение.

— Аз мислех, че трябва да е той, но агентите ми още не са намерили доказателството, което ми трябва и не можех да знам, че ти

ще го познаеш. Всичко, на което можех да се надявам, беше голямата фамилна прилика да ти направи впечатление. И тя има смисъл. От Дивия Джак до Джак Уайлд. Евгения на Джени.

— Южени — поправи го тя тихо. — Майка ми всъщност беше наполовина францужойка.

— Южени, тогава. Да, това име е много по-красиво, Джени — каза той — честно, не виждаш ли? Ти може да не си Джийн-Мари, но със сигурност си една Бючамп. Освен ако не искаш да ми кажеш, че имаш по-големи братя, което е малко вероятно, ти си най-близката директна наследница на богатството Бючамп. То си е твое по право. Ти не си измамила никого.

— Не защото не се опитах — каза Джени, не желаеща да приеме възможността, че Уолф не я мрази за това, което бе направила. — Искам да кажа да те измамя. Фактът, че се провалих толкова нещастно не променя това — тя го погледна, но в очите му нямаше гняв, нито обвинение. И ако не смяташе другояче, тя можеше да открие в погледа му обожание.

— Излъгала ли си ме наистина, Джени? — попита той, като взе дланите ѝ в своите. — Освен историята, която съчини, за да подкрепиш твърдението си, лъгала ли си ме някога? Когато ти идваше и ме слушаше как свиря, когато разговаряхме сами в музикалния салон, беше ли това част от някакъв план да ме измамиш?

— Не, разбира се, че не! — извика ужилена тя. Тези моменти ѝ бяха по-скъпи, отколкото той някога можеше да разбере, но сега не беше сигурна колко много самата тя е била измамена тогава.

Уолф изглежда разбра инстинктивно какво искаше да чуе тя.

— Аз ти обещавам, Джени, че никога не съм те лъгал. Да, аз скрих от теб малко от нещата, които знам, но постъпих така, защото се страхувах, че няма да ми повярваш, и защото се страхувах, че ще избягаш. След като те търсих толкова дълго време, не можех да рискувам това.

Възможността, отразена в очите му, че нещата можеха да бъдат както някога между тях, ѝ изглеждаше твърде хубава, за да се надява.

— Но ти не си могъл да знаеш, поне не в началото — протестира тя. — А също и след като ме видя в Нюгейт — бузите ѝ пламнаха, когато си спомни ролята си като любовница на Дейнджър.

— Аз мисля, че ти беше много храбра, много галантна — каза той с искреност, в която тя не можеше да се съмнява. — Спомни си какво ти казах преди, Джени. Понякога сърцето просто знае — той сви рамене, сякаш нейната вродена ценност бе очевидна. — Аз знаех.

Топлината не се оттегли от бузите на Джени, въпреки че не бе причинена повече от смущение. Тя можа да почувства ударите на сърцето си срещу роклята. Някак си вече не беше сигурна дали разговаряха за нейната честност, или за нещо по-неуловимо.

— Танте също знаеше. Тя ме накара да обеща, че моята свада с Нейт няма да те нарани. В това, страхувам се, аз ти измених за свой срам, иначе ти нямаше да се чувстваш принудена да напуснеш защитата ми.

— Не, не, аз не си отидох, защото се страхувах за себе си — тя не можеше да понесе той да мисли, че ѝ е изменил по някакъв начин. — Аз се страхувах толкова много, че ти можеш да предизвикаш Нейт на друг дуел. И това бе единственият начин, по който можех да го предотвратя. Ако ти имаше признанието ми, мислех аз, ти можеше да върнеш Нейт обратно в затвора...

— Щеше ли да има такова голямо значение, Джени, ако се дуелирах с Нейт?

Тя трудно осъзна въпроса му. Пълните последствия на сега разкритото ѝ минало накрая я удариха с пълна сила.

— Уолф — каза тя нетърпеливо, — ти няма нужда да се дуелираш с Нейт, за да ме защитиш. Той не е наследникът, той не е графът. Ти каза, ако аз съм имала братя... Баща ми имаше един помлад брат и той има двама синове. Единият от тях е със сигурност жив и истинският наследник. Нейт е толкова далеч от наследството на Бючамп, колкото винаги е бил.

Възторжените викове, които тя очакваше в отговор на съобщението си, не дойдоха. Вместо това, Уолф изобщо не му обърна внимание.

— Щеше ли да има значение, Джени — попита той и гласът му бе странно напрегнат, — щеше ли да има значение, ако аз се дуелирах с Нейт? — той я дръпна по-близо, докато дланите ѝ се опряха до него и тя можа да почувства броката на сакото му с върховете на пръстите си.

— Разбира се, че щеше да има значение — каза тя, отказвайки да го погледне. — Леля ти щеше да е страшно разтревожена.

— А ти, Джени? — настоя той. — Щеше ли да има значение за теб?

Значение за нея? Това беше единственото по-лошо нещо от мисълта да го напусне. Тя рискува много, за да напусне Нюгейт, но не можеше да го остави да рискува живота си.

— Ти знаеш, че Нейт не може да се бие честно — каза тя с неравен глас. — Ако те ранеше отново... — очите ѝ се спряха на гърдите му. Само на инчове от върховете на пръстите ѝ се намираше онзи ужасен белег, оставен от Нейт, когато са се дуелирали преди.

— Всъщност аз мислех за друг начин, за да те предпазя — каза той колебливо с глас, треперещ почти като нейния. — Мислех, че можем да се оженим.

Треперейки, Джени се бореше, за да запази известно самообладание. Това, че той споменаваше такова разрешение сега, изглеждаше непоносимо болезнено. С едно изречение, той предложи желанието на сърцето ѝ и си взе предложението обратно, давайки да се разбере, че то само би било един начин за нейната безопасност.

— Но, разбира се, това не е необходимо сега — каза тя.

— Не, не е — съгласи се той. — Ще се омъжиш ли за мен, Джени? — попита той с глас, който бе далеч не официален, нито пък студен.

Досега, тя мислеше, че нищо вече не може да я изненада, но този въпрос го направи. Изумена, най-после тя погледна нагоре към него. Лицето му беше напрегнато, почти мрачно. Възможно ли бе, помисли тя, Уолф да се страхува? Обаче твърде много неща ѝ се случиха през последните два дни, за да може да осъзнае чутото.

— Ти искаш да се ожениш за мен? — попита тя, почти не смеейки да повярва на ушите и очите си.

Надеждата, която тя не можа съвсем да потисне, изглежда събуди една гореща искра в Уолф.

— Да, Джени — каза той много твърдо. — Аз искам да се ожена за теб. Искам винаги да си до мен, да бъдеш моята дама, мой най-скъп компаньон и моята любов. Ще дойдеш ли сега с мен у дома като моя жена?

У дома. С Уолф. Това беше всичко, което Джени наистина искаше. Тя облегна страната си за момент на неговите гърди. Наистина дом.

С толкова пълно от щастие сърце, тя почувства, че има опасност да се разплаче. Усмихвайки се, погледна нагоре към него.

— Ти ще трябва да искаш разрешение от моя настойник.

Уолф вече беше видял отговора в очите ѝ. Думите ѝ се загубиха в страстната му целувка.

След още няколко целувки и малко щастливи сълзи, Джени и Уолф напуснаха Викърс Хол и отпътуваха обратно до селото, за да потърсят Преподобния Доктор Уорен. След настойчивия съвет на Ричард, Уолф се бе снабдил с един специален лиценз, въпреки че /каза той/ имаше малка надежда някога да го използва. Те съжаляваха за отсъствието на госпожа Мюлер от празничното събитие, но Уолф увери Джени, че имаха нейната благословия. Поставяйки ръце около кръста ѝ, той добави, че жената, въстанала срещу желанията на семейството си щеше почти сигурно да разбере тяхното нетърпение.

Добрият стар свещеник ги поздрави с удоволствие и почти, както забеляза Джени, очакващ тяхната молба. С неговия иконом и клисарят като свидетели, той произнесе думите, които щяха да свържат Джени и Уолф като съпруг и съпруга.

Стори ѝ се странно, че един толкова важен момент отмина толкова бързо. Само след секунди той приключи и Доктор Уорен ги покани у дома си за едно празнично питие, което се превърна в сватбената им закуска.

От там те отпътуваха за имението на Уолф. Някой от църквата, или даже от Викърс Хол, очевидно беше съобщил новината в имението, защото целият персонал се бе подредил пред парадния вход, за да поздрави новата си господарка. Помпозната церемония смути малко Джени. Внезапно тя осъзна, че е баронеса и господарка на една голяма къща, с много отговорности. Но в това също имаше причина за гордост и тя светна, когато видя колко обичан и уважаван е Уолф от хората, които го познаваха през целия му живот.

Уолф я разведе из новия ѝ дом, посочвайки гордо основите му от времето на кралица Елизабет. Всякакви въпроси трябваше да се

задават, а също и да им се отговаря. Кога е започнала тя за пръв път да мисли добре за него? Уолф искаше тя да му каже. Спомняйки си цялото им тайно заговорничене, Джени го накара да признае какво е знаел и какво просто е предположил.

Те говориха до късно след вечеря и после Уолф, усмихвайки се малко самоуверено, ѝ предложи ръката си и я поведе нагоре към спалнята им.

Стаята беше подготвена за тях, леглото застлано и свежи цветя поставени върху нощното шкафче. Това бе една учудващо красива стая за Уолф, помисли Джени. Но в нея имаше някои лични вещи, които показваха, че е негова и я правеха по-малко чужда за нея. Неговите принадлежности за бръснене стояха до умивалника. Близо до леглото имаше купчина книги със заглавия на английски, френски, латински и немски, които го очакваха, забеляза тя с усмивка.

— Би ли желала да изпратя една от жените да ти помогне? — попита той.

— Не, не — увери го тя бързо. Тя знаеше на какви тънки намеци и полезни предложения щяха да я подложат камериерките. И това щеше да е от добро сърце, като част от някакъв ритуал; те никога не биха разбрали отвращението ѝ от подобни неща. — Аз мога да се справя, ако ти ми помогнеш.

— Разбира се — каза той тихо, но Джени помисли, че му е приятно, че той също искаше да се изолират за малко от света.

Тя почувства пръстите си неловки, когато развърза роклята си и Уолф се справяше също почти толкова лошо, борейки се с дантелите на корсета ѝ. Освободена най-после от него, тя стоеше по бельо, треперейки, въпреки че не ставаше течение.

— Сега аз трябва да съм твоят камериер — каза тя леко, опитвайки се да скрие нервността си и помогна на Уолф да свали сакото и жилетката си.

— Аз мога да свърша останалото — каза ѝ той тогава, като че и той се чувстваше срамежлив. — Аз не помислих преди, когато ти съжаляваше за отсъствието на Танте, че ти може да се нуждаеш от присъствието, или съвета на една жена — каза той колебливо, като се качваше върху масивното легло.

Тя се изкикоти, след което притисна уста с ръка, за да потисне глупавия звук.

— Аз не съм някоя от твоите дворцови дами, Уолф — напомни му тя нежно. — Аз знам какво става между един мъж и една жена.

Той се пхна до нея.

— Да, предполагам, че е така — ръката му се протегна, за да погали лицето ѝ. — Забравих нещо — каза той и започна да измъква всички игли от косата ѝ, една по една. След всяка карфица, която измъкваше, той я целуваше, докато косата ѝ падна на вълни върху лицето и тя смееща се остана без дъх.

Със затворените завеси на леглото, светът наистина изглеждаше много далеч. Джени се срамуваше от светлината на свещта, но искаше да вижда Уолф по-добре, да вижда лицето му.

Само за момент Джени се пребори с неприятните спомени за други лица, други ръце. Тогава Уолф я притегли по-близо и започна да ѝ показва, че грешеше, много грешеше — тя не знаеше нищо от това, което можеше да се случи между хора, които се обичат един друг. О, като едно фермерско момиче, тя знаеше много добре как се правят бебетата. В Нюгейт беше чувала и виждала съвкупяването на затворниците, една дейност, която често имаше по-малко общо с животински глад, отколкото с нуждата да се забрави палача. Това, което тя видя там, наистина нямаше повече общо с любовта, отколкото арогантното опипване на Нейт или отмъстителната похот на Диймс.

Тези грозни спомени и страховете, които повдигнаха, избледняху при докосването от ръцете и устните на Уолф. Той целуваше синините, останали от нападението на Диймс, оставяйки я замаяна и гореща и даже малко нетърпелива.

Тя се засмя и попита:

— И не мога ли аз да направя същото за теб? Не ти ли нанесе Диймс поне един удар?

Уолф тихо се засмя, но се отдръпна, когато тя погали голите му гърди. Сега тя разбра причината за срамежливостта му — не от излишна скромност, а заради този ужасен белег.

— Не, остави ме — прошепна тя срещу обезобразената кожа, и започна да целува тънката линия на белега. — Аз не искам да се срамувам от това. Нейт трябва да се срамува, а не ти.

Той я остави да свърши да целува белега му, след това я притисна силно до себе си.

— Аз те обичам, Джени — каза той с глас, спаднал с няколко тона по-ниско.

Остатъкът от нощта премина сред водопад от чувства. Ако имаше болка, тя никога не може да си я спомни след това. Това, което си спомняше от собственото си поведение малко я смущаваше сред студената светлина на деня, но там в тъмното, сама с Уолф, то изглеждаше напълно естествено и правилно. Той я научи, че тялото ѝ е способно на удоволствия, които никога не си беше представяла и ясно ѝ даде да разбере, че му бе дарила щастие, което никога не се е надявал да намери. Думите, които бяха изречени в църквата сутринта ги правеха едно цяло в очите на закона и църквата; сега те наистина станаха едно чрез съюза на телата си.

По-късно, когато те накрая почиваха, все още с преплетени тела, задоволени и спокойни, Джени почувства как галещите пръсти на Уолф преминават през разбърканите ѝ кичури.

— Ти виждаш сега — каза той, — защо не исках да си пудриш косата.

Джени и Уолф бяха твърде щастливи в провинциалното си гнездо, за да позволят на света да ги занимава, или привлече твърде скоро. Струваше им се, че винаги ще имат какво да правят тук, за да помислят за връщане в Лондон. Беше в реда на нещата Джени да се запознае с новия си дом и съвсем естествено желанието ѝ да види всяко любимо място от младостта на Уолф.

Обаче даже в това изолирано място светът не можеше да остане забравен. Как бе възможно, когато всеки спомен от миналото, всяка щастлива асоциация водеше назад към Викърс и Нейт? Обичана, каквато знаеше, че е, в безопасност, както се чувстваше под нежната защита на ръцете на Уолф, Джени знаеше, че не могат да оставят зад себе си миналото, докато Викърс не бъде предаден на законния му наследник и Нейт не бъде върнат в Нюгейт.

Някак си, обаче, Нейт се изплъзваше от мрежата им, измъкваше се и от хората на Ричард, както и от тези на съдия-изпълнителя. Той беше свободен и докато се намираше на свобода, Джени знаеше, че няма да има мир за нея и за мъжа, когото обичаше.

Така те се завърнаха в къщата на „Хановер Скуеър“ и в любещите ръце на госпожа Мюлер, сега Танте и за двамата. Когато ги видя, тя заплака, очевидно толкова развълнувана, че едва намираше английските думи, за да изрази радостта си. Тази първа нощ в къщи, почти всичко изглеждаше приятно и познато, сякаш никога не бяха заминавали, с тази разлика, че Джени вече не лежеше сама през нощта, мислейки за Уолф.

Но твърде скоро тя започна да разбира колко се е променило положението ѝ. Като лейди Ивс, от нея се очакваше да поеме грижите за къщата. И това, за което не беше подготвена, се оказаха социалните задължения, които сега имаше и гостоприемството, на което се очакваше от нея да отговаря.

Джени подозираше, че Уолф е щастлив да я вижда толкова социално ангажирана, надявайки се, че това ще я отвлече от тревогите

й за продължаващата свобода на Нейт. От време на време тази негова надежда даже се сбъдваше, докато тя не видеше още един куриер, бързащ на разговор с Уолф, за да получи по-нататъшни инструкции.

И поне един пратеник тя бе щастлива да види не по-малко от Уолф. Когато той влезе в дневната, закачливият поглед в очите му така контрастиращ със скромното му държане, духът на Джени се повдигна при напомнянето, че те не бяха сами срещу Нейт.

Съобразявайки се с Танте, разговорът остана нарочно повърхностен, докато тя присъстваше. Безкрайните спекулации за местонахождението на Нейт тревожеха Танте и затова всички те се опитваха да ѝ ги спестят колкото можеха повече. Джени би искала и тя да успее да изгони тази мисъл от съзнанието си и да мисли само за факта, че беше издадена заповед за арестуването му, а не за това, че още е на свобода.

Този факт, обаче, си остана в съзнанието на всички, даже когато разговаряха за такива важни неща като заздравелия глезен на Ричард и плановете им да организират една музикална вечер. Веднага щом Танте затвори вратата на дневната зад себе си, Уолф се обърна с въпрос към Ричард:

— Някакви новини?

— Никакви — очевидно разочарован, Ричард се изправи и отиде да погледне през прозореца мрачното сиво утро. Това вероятно беше ново чувство за него, помисли Джени. Изглеждаше съмнително, че някога се е спирал на всеки завой, както сега.

— Абсолютно нищо — продължи той. — Аз започвам да се питам дали Нейт не е напуснал страната.

— Не — отговорът на Уолф беше категоричен. — Да пристигне без пукнат грош на чужд бряг? Не и нашият Нейт. В края на краищата за какво му е неговия знаменит чар, ако не за да го разберат? — поклащайки глава, той добави: — Освен това, Лондон е неговата среда. Тук е мястото, където се намират неговите резерви и контакти. Той няма да се отдалечи много от тях.

Джени потръпна. Не, той нямаше да се отдалечи много от Лондон. От тях.

— Какви резерви са му останали? — попита Ричард, все още изпитващ съмнения. — Той няма пари, или има само за преживяване, а не кредит. И все пак го няма в нито едно от местата, където може да

преживее с толкова малко. Повярвайте ми, ако се намираше, където и да е в Алзация, аз щях да знам.

Без съмнение, Ричард беше вдигнал на крак престъпния свят за издирването си. Но сега й хрумна, че може би не там трябваше да се търси.

— Какво има, Джени? За какво мислиш? — попита Уолф, стисвайки я за ръката, за да я извади от мислите й. Когато той я погледна, тя забрави Нейт за момент, чувствайки как бузите й се затоплят. Но сега тя нямаше да се остави да бъде отвличана.

— Ти спомена чара на Нейт. Не е ли възможно някоя маскирана дама, повярвала в неговите приказки за несправедливостите, които понася, да му е предложила убежище?

Тя погледна и към двамата, но Ричард беше този, който отговори пръв, поклащайки глава.

— Едно от първите неща, които направихме, бе да проверим сред неговите... познати жени. Никоя от тях не го е виждала. Накратко, аз се съмнявам, че е помолил за помощ, без да има парите, с които да я заплати.

Изчервявайки се отново, Джени настояваше:

— Ти не ме разбра добре. Аз нямам предвид неговите „познати жени“, както ти деликатно се изрази, а една дама. Някоя като... Лейди Пертуи, леко доверчива и повече от влюбена в него...

— Някоя с голямо лично богатство — вметна Уолф. — Да, в това има смисъл. След нашия брак, той ще трябва да потърси друга наследница. Ако случаят е такъв, аз искрено съжалявам бедната дама.

Но Ричард все още оставаше скептичен.

— Няма да има вреда да разучим тази възможност, но ми се струва невероятна. О, аз ви гарантирам, че някоя глупава дама би му заела известна сума, мислейки, че той иска да си плати дълговете, или да избяга от страната. Но какъв е смисълът да го укрива? Той не може да очаква сега, че ще възстанови загубите си, след като новият наследник се очаква да пристигне скоро.

— Но не разбираш ли? — Джени се изправи и закричи бързо из стаята, докато успя да постави нервите си под контрол. — Аз се басирам, че Нейт не вярва в този нов наследник. И защо трябва да вярва? — тя се обърна към Уолф за подкрепа. — В края на краищата, след като е могъл да измами адвокатите с една самозванка, защо да не

го направи и с теб? Той знае, че ти ще извършиш всичко, за да го лишиш от наследството.

Страхувайки се да каже повече, тя затвори уста. Големината на опасенията ѝ беше очевидна даже за собствените ѝ уши. Уолф незабавно я последва и взе дланите ѝ в своите.

Тишина изпълни стаята. Те всички знаеха много добре какво е вероятно Нейт да направи, помисли Джени, но не искаха да го кажат пред нея. Вместо това, когато Ричард си взимаше довиждане, двамата мъже размениха многозначителни погледи.

Веднага щом гостът им си отиде, Уолф леко разклати Джени и я прегърна.

— От какво се страхуваш толкова, любов моя? Каквото и да мислим за Нейт, той никога не е поемал рискове само заради омразата си.

— Това няма да е само омраза — настоя Джени ужасена. — Единственото препятствие между Нейт и титлата и богатството на Викърс винаги си бил ти. Не аз, или новият наследник. Ти си този, който стои на пътя му от самото начало.

— Разбирам — каза той тихо. За момент помълча, после я целуна по веждата и каза: — Имаше време, не толкова отдавна, когато не ме беше грижа какво ще ми се случи, ако можех да видя как Нейт плаща за греховете си. Но не и сега. Животът никога не ми е бил толкова сладък и скъпоценен, както откакто те срещнах и разбрах, че ме обичаш. Можеш да си съвсем сигурна, че наистина ще бъда много внимателен какви рискове поемам.

Отпусвайки отново глава на рамото му, тя обви с ръце шията му и почака за неизбежното заключение.

— Но — каза той, както тя знаеше, че ще направи, — има стари дългове, които все още чакат да бъдат платени. Аз ти обещавам, че няма да поема по-голям риск, отколкото е необходимо. Не мога да обещаая, че изобщо няма да има рискове. Ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че Нейт не може да бъде оставен на свобода, за да нарани отново някой друг.

— Знам. Аз знам това — прошепна тя. Част от нещата, които обичаше в Уолф, представляваше чувството му за чест, за отговорност. Нямахме смисъл сега да се оплаква, че това щеше да го изложи на опасност. — Аз просто съм толкова щастлива...

— Аз също — каза той с дълбок глас и устните му докоснаха косата ѝ. — И ние ще бъдем още по-щастливи, когато Нейт няма да може повече да ни тревожи. Той няма да ни отнеме това щастие — закле се Уолф.

Въпреки топлината в гласа и прегръдката му, Джени потрепери. Да, той щеше да внимава. Заради нея и Танте, той щеше да се задоволи със затварянето на Нейт, въпреки че престъпленията му плачеха за по-голямо наказание.

Обаче никакви скрупули, или чувства можеха да повлияят на Нейт. Щеше ли той да се задоволи с нещо по-малко от кръвта на Уолф?

Колкото и търсенето на Нейт да занимаваше мислите ѝ, Джени не можеше да позволи това да попречи на социалните ѝ задължения. Тя не се нуждаеше от напомнянето на лейди Пертуи, за да знае, че като лейди Ивс трябваше да поддържа съответно положение. Поведението ѝ винаги щеше да рефлектира върху Уолф, върху неговата позиция в двора и докато мнението на света за нея нямаше голямо значение, тя придаваше огромна важност на това Уолф да бъде ценен, както заслужаваше.

Тя също се надяваше, че музикалната вечер, която е планирала, ще му достави удоволствие. В пролуките между разговорите и поздравите с гостите, Джени хвърляше по един критичен поглед на подредбата в балната зала. Това не беше малката интимна вечер, която се бе надявала да организира, но щеше да премине добре. Даже препълнена със столове за вечерния концерт, залата впечатляваше.

Съзнанието, че собственият ѝ вид, в рокля от бродирана коприна, е безупречен, ѝ помогна да укрепи самочувствието си. Около шията ѝ почиваше още едно напомняне за чувствата на Уолф — едно колие със сапфири и диаманти, избрано да пасва на бижутата, които ѝ бе подарил за бала. Но сапфиреният блясък в очите му беше този, който ѝ каза колко много той я обича и повдигаше духа ѝ много повече от всяко бижу.

С Уолф до нея, вечерта напредваше много по-гладко, отколкото се надяваше тя. Музиката, благодарение на него, беше прекрасна. Дворцовите му връзки им осигуриха появяването на капелмайстора на Негово Величество — Йохан Кристиан Бах, както и някои

изпълнители от операта. Слушайки прекрасните звуци, тя почувства, че започва да се отпуска. Знаеше, разбира се, че много от гостите ѝ само чакаха една почивка, за да опитат от вината на Уолф, но те нямаха значение. В очите на Уолф тя съзираше удоволствието му и това ѝ стигаше. В края на музикалната пиеса той стана и се качи на сцената, за да представи едно младо сопрано, но очакваните хвалебствени слова не излязоха от устните му. Вниманието му беше привлечено от галерията, откъдето се чуваха звуците на някаква разправия. За секунди те така се усилиха, че публиката започна да се обръща на местата си, за да види какво става.

Когато се обърна, обаче, Джени не се учуди като останалите. Даже преди Нейт да нахлуе през отворената врата на балната зала, тя знаеше. Не беше ли направил така и преди, пристигайки непоканен на нейния бал? Този път, шпагата му вече беше извадена и насочена заплашително към един от слугите, опитващ се да го спре.

Джени гледаше с ужас шпагата. Всичките ѝ надежди за едно безкръвно разрешение на тази кавга очевидно се свеждаха до нула. Елегантните остриета, толкова небрежно носени през всичките тези седмици, щяха накрая да бъдат използвани — и то не за упражнение.

Повече от всичко друго тя искаше да отиде до Уолф, да застане до него, но знаеше, че това сега само щеше да го разсее. Само за момент, очите му срещнаха нейните с тихо извинение, след което той бързо даде знак на слугите да се отдръпнат назад.

— Ивс! — извика Нейт от площадката над стълбите. — Ти се опита да ме съсипеш за сетен път — викайки към изумените гости, той ги помоли: — Слушайте, всички вие — сочейки с обвиняващ пръст към Уолф, той продължи със звънлив, метален глас. — От години, както знаете, този мъж е мой враг. Той ме изпрати в Нюгейт, скривайки факта за смъртта на братовчед ми, за да ме лиши от полагащото ми се наследство. Сега, когато повече не може да скрие тази истина, той иска да измами всички ви с един самозванец, предполагаем син на човек, за когото се знае, че е умрял неженен.

Хората започнаха да шепнат около Джени, докато Нейт продължаваше да изопачава фактите, но тя не можеше да се концентрира. Всичко, което виждаше, беше проблясващото острие в ръката на Нейт и решителния поглед в очите му. Тя се оказа права, но това изобщо не я утешаваше, изобщо.

Вниманието ѝ се върна отново към Уолф, който вдигна ръка, за да успокои публиката. Той спокойно се обърна към гостите си:

— Моите извинения, дами и господа, за това грубо вмешателство. Господин Бючамп естествено е разтревожен от неотдавнашните новини. И очевидно е толкова разтревожен, че е забравил маниерите и разума си. Иначе щеше да осъзнае, че новият лорд Викърс със сигурност ще е в състояние да потвърди претенциите си пред съда.

— О, да, той ще има доказателство, няма съмнение в това — каза Нейт с пълен със сарказъм глас, като слизаше бавно надолу по стълбата. Придвижването му накара Уолф да слезе от сцената. Напредвайки бавно през насядалата публика, Уолф кимна на Ричард, очевидно давайки му някакъв сигнал.

— Чуваш ли, Ивс? — продължи високо Нейт заради публиката. — Аз те наричам лъжец и измамник. Достатъчно ясно ли го казвам? Срещни се с мен сега и защити честта си — или нека всеки в тази стая разбере, че нямаш такава — той зачака в подножието на стълбата, очевидно чувствайки се сигурен в себе си.

Джени едва съзнаваше виковете на дамите, уплашени от неговите думи. Някои от тях се изправиха, явно желаейки да избягат от стаята, но нямаше друг път за бягство, освен покрай него и шпагата му. Внезапно, тя си спомни да потърси с очи Танте, която се беше преместила за разговор с лейди Пертуи. Бледа, вдовицата седеше неподвижно и изглеждаше, без съмнение, не по-малко ужасена от Джени. Джени би искала да я успокои, или да я прегърне за успокоение, но нямаше да може да я достигне в тълпата, не сега.

Уолф сякаш не забелязваше нарастващата паника зад гърба му.

— Ако това е едно предизвикателство — каза той, — аз вярвам, че то ми дава право на избор за място и време. — Имаше в края на краищата правила и за тези неща, помисли Джени с бърз проблясък на надежда. Човек не се дуелираше по средата на една бална зала.

Но очевидно Нейт го правеше.

— Разбира се, търси отлагане, ако искаш — каза той. — Извикай съдебните изпълнители да ме арестуват! Ако ме отведат в Нюгейт,

преди да можем да се срещнем, тогава всеки ще разбере, че си не само измамник и лъжец, а също и страхливец!

Уолф сви рамене.

— Тогава назови секунданта си — това явно представляваше един последен опит от негова страна да предотврати неизбежното и да спази обещанията си. Те не можеха да се дуелират без секунданти и изглеждаше малко вероятно, че някой ще бъде толкова груб, за да подкрепи Нейт в тази лудост.

И все пак някой пристъпи напред. Когато и Ричард си проби път, за да се присъедини към Уолф, те внезапно започнаха.

Нямаше предварителни думи, а само бегъл салют с шпагите. Сега, когато Джени ги видя да се дуелират сериозно, тя можеше да види колко по-безцветни и кротки са упражненията, които така я бяха уплашили преди. Споменът за белега на Уолф, наследство от предишната им среща, започна да я преследва. Щеше ли този път да стане едно повторение на онзи ужасен дуел?

Ясно беше, че Нейт е добър, а също и отчаян. Въпреки че Джени знаеше от дочутите разговори, че не са го виждали да се упражнява при Роланди, той очевидно не бе занемарил умението си. И през годините след дуела с Уолф, беше научил няколко мръсни трика, за които един джентълмен щеше да е неподготвен.

Един бърз удар остави кървава следа по ръката на Уолф. Пъхвайки юмрук в устата си, Джени го захвапа, за да не извика високо. Това бе само малко порязване, опитваше се тя да си каже. Той ще се справи.

С подновено усърдие, Уолф пое нападението, притискайки Нейт назад към редовете столове, изпращайки в бягство ужасените гости към празното пространство зад ограждащите колони. Опитвайки се да спъне Уолф, Нейт хвърли в краката му един стол, но този път Уолф беше подготвен.

Въобразяваше ли си тя, чудеше се Джени, или Нейт започваше да се уморява? Тя си каза, че всичките му развратни нощи едва ли са подобрили формата му. Да, дишането му също изглеждаше накъсано, по-затруднено, а защитата му — по-хаотична.

Накрая един бърз удар на Уолф изби шпагата на Нейт извън обсега му. Победеният Нейт падна на колене, очевидно изтощен.

— Отнесете го — каза Уолф с отвращение, извиквайки слугите. Обръщайки се, той я потърси с поглед и Джени започна да си пробива път към него.

Преди да беше направила и две крачки, тя видя как Нейт започна бавно да се надига — и той бе въоръжен! Сигурно е имал през цялото време скрит кинжал в ръкава си. Изправяйки се, той го държеше готов, за да удари беззащитния гръб на Уолф.

— Не! — викът ѝ проехтя в залата. Уолф трябва да е видял предупреждението в очите ѝ даже преди да чуе нейния вик. Докато Нейт се приближаваше към него, той се обърна, държейки неподвижно шпагата пред себе си. И Нейт срещна острието ѝ, а не гърба на Уолф, когато се втурна лудо за последен път.

Без да обръща внимание на писъците около себе си, Джени се хвърли в ръцете на съпруга си. Той беше цял, увери се тя, докосвайки лицето и зле порязаната му ръка.

— То свърши вече, любов моя — потвърди Уолф, прегръщайки я. — Ти никога повече няма да се тревожиш заради Нейт.

Те решиха, че ще е най-добре да се оттеглят в провинцията, докато скандалът от дуела заглъхне. Младият Крал беше известен със силните си възгледи против дуелирането и докато Негово Величество частно се съгласяваше, че лорд Ивс не е имал избор, не можеше публично да одобри такова поведение, особено от своя съветник по германските въпроси. И така определено се налагаше едно кратко отсъствие от двора.

Тъй като Джени и Уолф желаеха точно това, те се подчиниха с голяма радост на този съвет.

— Няма ли да дойдеш с нас? — помоли Джени още веднъж Танте, когато вече щяха да тръгват.

— Скоро — обеща Танте. — Скоро. Вие сега заслужавате да останете за малко сами. А аз няма да забравя и ще дойда.

— До скоро, тогава — съгласи се Джени и я целуна по бузата. — Ние ще те чакаме. И очакваме да видим скоро и теб — каза тя на Ричард, който беше дошъл да ги изпрати. — Дейнджърфийлд Хол не е толкова далеч.

За нейна изненада, Ричард не се съгласи.

— Време е да се погрижа за собственото си имение — напомни ѝ той. — И мисля, че това ще ме държи зает доста време занапред — като видя разочарованието ѝ, той добави: — Ако ще имате нужда от мен, аз ще дойда веднага. Вие знаете това.

— Аз знам — каза Джени и сниши гласа си до шепот, така че само неговите уши да чуят. — Дейнджър се грижи за своите хора.

Галантно, с поклона, който тя винаги помнеше като поклона на бандита, той ѝ целуна ръка и после мълчаливо стисна ръката на Уолф. Зад нея конете ставаха неспокойни. Нямаше повече време за прощаване. Поглеждайки назад за последен път, тя влезе в каретата. Веднага щом Уолф се присъедини към нея, той заповяда да тръгват и те потеглиха.

Оглеждайки небето, Уолф ѝ каза:

— Ако времето продължи да е ясно, ние ще стигнем до къщи много преди да падне нощта.

— В къщи, преди да падне нощта — повтори Джени. — Харесва ми как звучи това — то съдържаше в себе си обещание за една интимна вечеря само за двамата. Без социални задължения, без чужда намеса. Усмивайки се, тя облегна глава върху рамото на съпруга си.

За своя изненада, Джени се озова напълно прегърната от неговите ръце, облегната върху скута му. Очевидно той също мислеше с копнеж за в къщи. След като отвърна на целувката му с ентусиазъм, тя попита, останала без дъх:

— Аз все още не съм свикнала с лондонските нрави. Така ли се държат модните дами в карета със съпрузите си?

— Със съпрузите си? Съмнявам се в това — каза Уолф. — Но ние не възнамеряваме да сме модна двойка, надявам се. Аз не искам да чувстваш, че винаги трябва да се държиш като дама с мен. Спомням си едно момиче от затвора Нюгейт — подразни я той, — любовница на един бандит, с огън в очите. Ще бъдеш ли моя любовница, Джени? — попита той със закачлив блясък в сините си очи.

— Винаги съм знаела, че си един палавник — каза Джени, целувайки го отново. О да, имаше огън в нея и не само в очите ѝ. Настанявайки се удобно в люлката на ръцете му, тя се наслаждаваше от усещането си за него, от неговата сила и топлина.

— Би ли желал да ме видиш как се излягам чувствено? — попита тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.